

மலர்

ஆகஸ்ட் 1971
விலை சதம் -150.

உங்கள் குடும்பத்தவர்களை
மகிழ்விக்க

இன்றே நாடுங்கள்

றஷீத்யா ஹோட்டல்

சுவையான
இனிப்புப் பண்டங்கள்,
கேக் வகைகள்,
பாம்பே ஸ்வீட்ஸ், ஐஸ்கிரீம்,
குளிர்பானங்கள்
முதலியவற்றுக்குப்
பிரசித்திபெற்ற வசதிமிக்க

இடம்

Rasheediya Hotel

65, Trinco Road,
Batticaloa.

உங்களுக்குத் தேவையான

- ★ றப்பர் ஸ்டாம்ப்ஸ்
  - ★ பிளாஸ்டிக் போர்ட்ஸ்
- முதலியவற்றுக்கு
நம்பிக்கையான

இடம்

ஜெயா

புரொடக்ட்ஸ்

பிரதான வீதி,
ஏரூர்.

HOTEL ORIENT

The kind of Hotel for Tourists and businessmen

who visit Batticaloa
either for pleasure or business
where they can order
their kind of drinks, eat their kind of food
AND STAY WITH COMFORT

Sometimes that's a little difficult in Batticaloa
But not at the **HOTEL ORIENT**

For reservations:

**MANAGER
HOTEL ORIENT
BATTICALOA**

Telephone: 7

மஹாகவிக்கு அஞ்சலி

ஈழத்தாய் ஈன்றெடுத்த இன்முகக் கவிஞனே நாம்
வாழத்தான் வேண்டுமென்ற வரகவி வழியில் நின்று
தோழமை பெருக வைத்த தொண்டனே! தமிழுக்காக
ஆழத்தில் முத்தெடுத்த அறிஞனே சென்றிட்டாயோ!

மனிதனுக்காய் இலக்கியத்தைப் படைத்தளித்த
மஹாகவியே! உனை எம்மால் மறக்கலாமோ?
தனித்துவத்தின் அடித்தளத்தில் கவிதை தந்த
தமிழ் மகனே! உனைத் தமிழர் மறக்கலாமோ?

இனித்திடுமுன் பொருளாழம் மிக்க சொல்லை
இனி இந்த வையந்தான் கேட்குமோதான்?
புனித்திரையாம் வாழ்வென்று உணர்த்திவிட்டாய்!
பண்புள்ள மஹாகவியே பணியில் வென்றாய்!!

உன்னுருவில் ஒரு கவிஞன் பிறக்குங்காலம்
உலகத்தின் நூறுண்டுக் காலமாகும்!
அன்புருவே! பண்புருவே அகத்தில் நேர்மை
அச்சாணிவேராகி நின்ற உன்னை
பண்பற்றோர், பாசமற்றோர் மறந்திட்டாலும்
பைந்தமிழிற் பற்றுடையோர் மறக்க மாட்டார்!!
துன்பத்துள் இன்ப ஒளி பாய்ச்சி நின்ற
தூயவனே! மஹாகவியே!! சூலங்குகின்றாய்!!

[கவிஞர் யுவன்]

மக்கள் கவிஞர் 'மஹாகவி'

மீழத்தின் தலையாய தமிழ்க் கவிஞரும் நாடகாசிரியரும் எழுத்தாளருமான மஹாகவி து. உருத்திரமூர்த்தி அவர்கள் காலமானு ரென்ற செய்தி உண்மையிலே இலக்கிய உலகிற்கு ஓர் பேரதிர்ச்சி தந்த செய்தியாகும். மட்டக்களப்பிலே இலக்கியப்பணி செய்து வந்த மஹாகவி சமீபத்திலே தான் கொழும்பு சென்று அரசகரும மொழி உதவி ஆணையாளராகப் பதவி ஏற்றிருந்தார். கொழும்பிலே நாடகமேடைகள் மூலமும். வாடனோலி மூலமும், பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் அவரது ஆக்கங்களைத் தொடர்ந்து வந்த வேளையிலே சடுதியாக காலன் அவரைக் கவர்ந்து விட்ட கொடுமை குறித்து நாம் ஒவ்வொருவரும் கண்ணீர் சிந்துகிறோம்.

'மஹாகவி' அவர்கள் மக்கள் கவிஞராகத் திகழ்ந்தார். அவரது எழுத்தோவியங்களும் நாடகங்களும் நமது இன்றைய சமுதாயத்தின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டவையாகும். சமுதாயச் சீர்கேடுகளைச் சுட்டிக்காட்டிய அதேவேளையில் முற்போக்குக் கருத்துக்களையும் கதாபாத்திரங்களின் மூலம் பேச வைத்து சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டார் மஹாகவி. சென்ற ஆண்டு வெளிவந்த 'கோடை' என்னும் அவரது பாநாடக நூலிலே தமது கொள்கை பற்றி அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இன்றைய காலத்திற்கும் மனிதர்கள்
இன்றைய காலத்தியங்கும்
நோக்குகள்
இன்றைய காலத்திழப்புகள்
எதிர்ப்புகள்
இன்றைய காலத்திக்கட்டுகள்

என்றிவை காணவோ மேடை
யில்லை
புதிய களங்கள் புதிய போர்கள்
புதிய வெற்றிகள் - இவைகளைப்
புனையும்
நாடகம் வேண்டி நம்மொழி
கிடந்தது
கோடையை எழுதும் காலமும்
குதிர்ந்தது.

ஆங்கிலத்திலே 'லி மறி க் ஸ்' என்னும் ஐந்தடிகள் கொண்ட குறும்பாக்கள் மிகப் பிரபல்யம் வாய்ந்தவை. அதுபோலத் தமிழிலும் முதன்முதலாக இயற்றி '100 குறும்பாக்கள்' என்னும் நூலை வெளியிட்ட பெருமை மஹாகவிக் குரியதாகும். சிரிப்புக்கும் சிந்தனைக்கும் சிறந்த விருந்தாய் அமைந்துள்ள இக்குறும்பாக்களின் மூலம் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்களின் பெருமையை அவர் இன்னுமோர் படி உயர்த்தினார்.

இவ்வாறே அவர் இயற்றியுள்ள 'கண்மணியாள் காதை, (வில்லுப்பாட்டு) 'புதியதொருவீடு' (கவிதை நாடகம்) முதலிய ஆக்கங்களும் புகழ் பூத்த படைப்புகளாகும். இவை பற்றிய விரிவுரையை விடுத்து இவை மிக ஆழமான சமுதாயப்பார்வை கொண்டவை என்பதை மட்டும் இங்கு அழுத்திக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இலக்கியத்திற்கும் கலைக்கும் மஹாகவி ஆற்றியுள்ள சேவைகள் அளப்பரியன. அவரது படைப்புகளைத் தாங்கி வெளிவராத ஏடு ஈழத்திலே எதுவுமே இல்லையெனலாம். சென்ற ஆண்டு மட்டக்களப்புப் பிரதேச கலாமன்றம் நடத்திய மூன்று தினக் கலைவிழாவிலே மஹாகவியின் பங்கு மகத்

தானதாகும். வழமையான கலை அரங்கு, இலக்கிய அரங்கு ஆகியவைகளுடன் கூட ஓர் பா அரங்கையும் அவர் ஏற்பாடு செய்து நாட்டின் நாடாபக்கங்களிலுமிருந்த சிறந்த கவிஞர்களை அதில் பங்கு கொள்ளச் செய்தார். முதல் தடவையாக அரசாங்க திரைப்படப் பிரிவினரையும் மட்டக்களப்புக்கு அழைத்து கலைவிழா நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் திரைப்படமெடுக்கச் செய்தார். இதன் ஒரு பகுதியான பாஅரங்கு செய்திப்படம் மார்ச் மாதத்தில் மட்டக்களப்புத் தியேட்டர்களில் காண்பிக்கப்பட்டது.

பழுவதற்கு மிகவும் இனிய வராக கவிஞர் மஹாகவி திகழ்ந்தார். பண்புள்ளமும் அன்புள்ளமும் கொண்ட அவர், உயர்தர அரசாங்க உத்தியோகத்தராக இருந்தபோதிலும் கீழ்த்தர ஊழியர்க

ளுடனும் அதே அன்புள்ளத்துடனே பழகிவந்தார். எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் எவரது மனமும் புன்படுமாறு அவர் என்றுமே நடந்ததில்லை. அனைவரையும் இன்முகத்துடன் ஆதரித்து உபசரித்து அன்புடன் பழகுவதில் மஹாகவிக்கு நிகர் மஹாகவியேதான்.

நாட்டின் தலைசிறந்த கவிஞரை, நாடகாசிரியரை, எழுத்தாளரை இன்று ஈழம் இழந்து நிற்கின்றது. அவரது குடும்பத்தினருக்கு எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள். மஹாகவியின் ஆன்மா சாந்தி அடைவதாக.

ரீ. பாக்கியநாயகம்
தலைவர், மட்டக்களப்பு தமிழ்
எழுத்தாளர் சங்கம்.
செயலாளர், மட்டக்களப்பு
பிரதேச கலாமன்றம்.

ஈழத்துக் கவிஞர் பலருடன் அமரர் 'மஹாகவி'

மஹாகவி கண்ட

“மலர்”

உப்புக் கடல்கள் கடந்து, நமதுருக்கு
அப்பால் இருந்தே அயலார் அனுப்புவதை,
‘ஆகா, உயர்வு’ என்று போற்றுவதோடல்லாமல்,
சாகாக்கலைகள் தருவோர் அருகிருந்தால்,
“ஓகோ, இவரா?” என உரைத்தல் நம் போக்கு
சத்து நிறைந்த கவிதை சமைப்பவர்கள்,
வித்தை பலவாய் விளைக்கும் புதுக்கதைஞர்
எங்கள் நிலத்தில் இருந்து குரல்கொடுத்தால்,
அங்கே அறத்தின் பெயரால், ஓர் ஆவேசம்!
மங்கையர் கூட மறப்போர் தொடுத்திருவார்.

இந்தநிலைமை இனிமேல் அகலும் என,
வந்து நிறைந்த பெருமக்கள் கூட்டத்தால்
சந்தேகம் இன்றிச் சரியாய்த் தெரிகிறது.
நன்று நிகழ் நடக்கும் புதியயுகம்
ஓன்று கிழக்கில் உதிக்கத் தொடங்குவதைப்
பக்கத்திலிருந்து பலவாறும் வாழ்த்துதற்காய்
திக்குகள் நின்று திரண்டோம்; திருமலர் ஓன்று
எங்களவர்கள் எடுத்துத்தரப்பெற்றோம்,
பொங்கல் மாதத்தோர் புதியபரிசாக

பாடுகள் பட்டுப் படைத்தமலர்! அதனை
வாடவிடாமல் வலியப்பணம் கொடுத்து
வாங்கித், தொடர்ந்து படித்து வருவோம் நாம்.
ஓங்கி வளர்க இதனால் எமது புகழ்!

பள்ளங்கள் மூடிப் பழைய திடல்களையும்
கொள்ளும் நிலையிற் கொடுக்கை வளைத்து வந்த
வெள்ளம் வடிந்த விதமாய், வெளிநாட்டு
நொள்ளைச் சரக்கு நொடிந்து விடுமாக!
கொன்று விடல் போற் கொடிய மழை பொழிந்து
நின்ற முகில்கள் கலைந்து, நெடுந்தொலைவு
சென்று மறையச், சிரித்த வெயில்போல,
எங்கள் இளைஞர் பணிகள் பயன் சுக!
நன்றாய் அலர்ந்து நமது புதிய மலர்
என்றுமே வாழ்க இனிது!

[“மலர்” வெளியீட்டு விழாவில் கவிஞர் “மஹாகவி”
ஆற்றிய கவிதை உரையின் ஒரு பகுதி]

மலர்

வெளியீட்டுக்குழு

இரா. நாகலிங்கம்
ஏ. ஜே. மங்களராஜ்
எஸ். சேனாகசுவலர்
மு. கணபதிப்பிள்ளை
என். விவேகானந்தன்
எம். எஸ். எம். ஹுசைன்

ஆலோசகர்கள்

அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமது
திமிலைத்துமிலன்
ரீ. பாக்கியநாயகம்
மு. ஹ. சேகுஇஸ்ஸதின்
கு. இராமச்சந்திரன்
சிவம்

ஒவியர்கள்

கிருஷ்ணா, ரமணி, செள,
முரளி, ஜனனி, மணி.

அட்டை

முதியோர் இல்லம்,
மட்டக்களப்பு.

சந்தா விபரம்

ஆறுமாதம் — ரூ. 3-00
ஒருவருடம் — ரூ. 6-00

விளம்பர விகிதம்

அரைப்பக்கம் — ரூ. 50-00
முழுப்பக்கம் — ரூ. 100-00
உள் அட்டை — ரூ. 125-00
பின் அட்டை — ரூ. 150-00

முகவரி

மலர்

21, மத்திய வீதி,
மட்டக்களப்பு.

உள்ளத்தில் உண்மையொளி யுண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும் — பாரதியார்

செடி: 2 | ஆகஸ்ட் 1971 | மலர்: 9

மகரந்தம்

கருத்து:—

வணக்கம் 6
பழைய கள்ளு 7

கதை:—

கன்னத்தில் நீ அறைந்தால் 15
குட்டிக் கதைகள் 22
போராட்டம் 24
யாரை வஞ்சிப்பதற்காய்? 34
அறைத் தோழி 39

கட்டுரை:—

தென்னகத்தில் 10
தென்னிலங்கை பேச்சு வழக்கு 29
ஸ்கின் ப்ளிச்சிங் 49

கவிதை:—

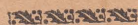
எந்த நாளோ? 9
ஏழையின் நெஞ்சம் 21
தவிப்பு 14
அழகோவியம் 56
தகப்பனின் தாலாட்டு 23

பிற:—

மஹாகவி அஞ்சலி 1
மக்கள் கவிஞர் 2
மஹாகவி கண்ட மலர் 4
அமரர் மஹாகவி 8
பிடித்த பாத்திரம் 53

கதைகள் யாவும் கற்பனை. கட்டுரை, கவிதை
களில் உள்ள கருத்துக்கள் அவற்றின் படைப்பாளி
களின் சொந்தம். —ஆசிரியர்.

வணக்கம்!

நீண்ட இடைவெளி விட்டு “மலர்” வெளி வந்துகொண்டிருந்த போதிலும், வாசகர்கள் காட்டும் ஆர்வமும் அக்கரையும் எமக்குப் பெரும் உற்சாகம் அளிக்கின்றன.

சகோதர சஞ்சிகைகளில் வெளிவரும், இலக்கியக் கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் முதலியவற்றிலிருந்தும் “மலர்” ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நிலையானதொரு இடத்தைப் பிடித்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது. ஈழத்து இலக்கிய வாசகர்களுக்கு எம் உளம் நிறைந்த நன்றி.

“மலர்” வாடிவிடக் கூடாது என்ற அக்கரையினாலும், ஆர்வத்தினாலும் பலர் ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகள் பலவற்றைத் தெரிவிக்கின்றனர். அதே சமயம் சிலர் “மலர்” சஞ்சிகைக்குக் கவர்ச்சியான அட்டைப்படம் போட்டு அதை ஒரு ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகையாக்கி அதன்மூலம் விற்பனையைப் பெருக்கலாம் என ஆலோசனை கூறுகின்றனர். இது நமது கொள்கைக்கு ஒவ்வாது.

ஈழத்து ‘ஜனரஞ்சக’ வாசகர்களை இலக்கிய வாசகர்களாக்க வேண்டுமேயல்லாது, இலக்கிய வாசகர்களை ஜனரஞ்சக வாசகர்களாக்க நாம் முயலக்கூடாது. ஒரு இலக்கிய ஏட்டிற்கும், ஜனரஞ்சக ஏட்டிற்கும் இடையே தோற்றத்திலும், அமைப்பிலும், உள்ளடக்கத்திலும் கட்டாயமாக ஒரு வேறுபாடு இருந்தேயாக வேண்டும். மலையாளத்தில் ‘மாத்ருபூமி’ தமிழில் ‘தீபம்’, ‘தாமரை’ முதலியன இதற்கு உதாரணம்.

“மலர்” வாசகர் தொகையைப் பெருக்குவதனாலும் விளம்பரம் பெறும் வழிவகைகளை மேற்கொள்வதனாலும் “மலர்” வாடிவிடாது காப்பாற்றமுடியும். ஆர்வமுள்ள வாசகர்கள் இவ்வகையில் எமக்கு உதவமுடிந்தால் பெரும் பயன் உண்டு.

பழைய கள்ளு, புதிய பாத்திரம்

1970 ஆகஸ்ட் “மலர்”

ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தோம்:—

“... தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளைத் தடை செய்தவுடன் ‘பிளிளஸ்’ நோக்கம் கொண்ட சிலர் அதே சரக்குகளைத் தயாரித்து வாசகர்களுக்கு விற்றுப் பணம் சம்பாதிக்கும் தந்திரத்தை அல்லது துரோகத்தைச் செய்ய முன்வரலாம்...”

நாம் பயந்தது போலவே, இக்கூற்று மெய்யாகிவிட்டது.

எத்தகைய சஞ்சிகைகள் ஈழத்துக்கு இறக்குமதி செய்யப்படக்கூடாது என்று குரல் எழுப்பப்பட்டதோ, அத்தகைய சஞ்சிகைகள் ஈழத்திலேயே உற்பத்தியாகி விட்டன. சினிமாசங்கதி ஏடுகள், கல்கண்டு பாணிக் கதம்பங்கள் அக்கப்போர் பத்திரிகைகள் அவற்றுட்சில. விரல் விட்டு எண்ணக்கூடியவைதான் இவை; என்றாலும் ஈழத்து இலக்கிய உலகின் மேல்நச்சுக்காற்றை வாரி இறைக்கக்கூடிய ஆபத்து இவற்றில் உள்ளது என்ற காரணத்தால் இவற்றை ஊட்டு எச்சரிக்கை செய்யவேண்டியது அவசியமாகிறது.

புதிய அரசாங்கம் தென்னிந்தியப்பத்திரிகைகளைத் தடை செய்யப் போகிறது என்ற செய்தி வெளிவந்தவுடன் ஏகப்பட்ட புதிய பத்திரிகைகள் ஈழத்தில் தோன்ற ஆரம்பித்தன. (தடை நீங்கி, சகலமான தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளும் மிகத் தாராளமாக இலக்

கையில் இப்போது விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது வேறு விடயம்) அப்படித் தோன்றியவற்றுள் ஒன்றிரண்டுதான் இலக்கியப் பிரக்ஞையுடன், இலட்சிய நோக்குடன் தலை நிமிர்ந்து நின்றன. “தமிழமுது” “கற்பகம்” போன்ற ஏடுகள் இந்த வரிசையில் முன்னிற்கின்றன. ஏனையவை, இலக்கியவாசகர்களுக்குப் பெரும் ஏமாற்றத்தை அளிப்பதாகவே இருந்தன.

புதிய ஏடுகளை ஆரம்பித்தவர்கள், தமிழக ஏடுகளின் பாணியில் பத்திரிகைகளை வெளியிட விரும்பியதில் தவறில்லை. ஆனால் ‘தீபம்’, ‘கலைமகள்’, ‘தாமரை’, ‘கலைக்கதிர்’, ‘மஞ்சரி’ போன்ற ஏடுகளைப் பின்பற்ற இவர்கள் விரும்பவில்லை. மாறாக “ராணி”, “கல்கண்டு”, “திரை உலகம்” போன்ற பத்திரிகைகளை முன்மாதிரியாகக் கொண்டனர். இது எதைக் காட்டுகிறது? இப்பத்திரிகைகளை ஆரம்பித்தவர்களுக்கு இலக்கியத்தைப் பற்றிய எண்ணமில்லை. இதயத்தில் வேறு நோக்கம் உள்ளது, என்பதைத்தான். இதை நாம் வரவேற்கவில்லை.

தரமான இலக்கிய ஏடுகள் எத்தனைதான் வெளி வந்தாலும் அவற்றை வரவேற்கவும் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவும் “மலர்” எப்போதுமே தயங்கியதில்லை. அப்பணியில் “மலர்” இன்றும் முன்னணியில்தான் உள்ளது என்பது ஈழத்து வாசகர்களுக்குத் தெரியும்.

அமரர் “மஹாகவி”

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஒரு பெரிய தாக்கத்தையும், ஒரு புதிய திருப்பத்தையும் ஏற்படுத்தியவர் கவிஞர் ‘மஹாகவி’. ஆழமான சமுதாயப் பார்வை உள்ள இலக்கியப் படைப்புகளைப் படைத்து, அவற்றின் மூலம் மக்கள் மத்தியில் குறிப்பிடத்தக்க சிந்தனைப் புரட்சியை ஏற்படுத்தியவர் அவர். ‘கண்மணியாள் காதை’, ‘கோடை’, ‘புதியதொருவீடு’ முதலிய அவரது படைப்புகள் அமரகாவியங்களாக என்றும் நிலைத்து நிற்கும். ‘குறும்பா’ என்றொரு நகைச்சுவைக் கவிதைத் தொகுப்பினையும் அவர் ஆக்கியுள்ளார். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தாம்படைக்கும் கவிதைகளுக்கு ஏற்ப வாழ்ந்து காட்டியவர் அவர். ஒரு உண்மைக் - கவிஞனுக்கு இலக்கியவாதிக்கு இருக்க வேண்டிய ஒழுக்கம், மனிதாபிமானம் எளிமை முதலிய பண்புகள் நிறைந்தவர் அவர். அரசாங்கத்தில் உயர் பதவி வகித்தாலும் எளிமையான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர். தான் ஒரு அரசாங்க அதிகாரி என்பதை விட ஒரு கவிஞன் என்பதிலே பெருமை மிக்க கொண்டவர். அன்றின் திடீர் மறைவு ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கு ஒரு பேரிழப்பு. அவர் மறைவால் வருந்தும் மனைவி, குழந்தைகளுக்கும், மற்றும் இலக்கிய அன்பர்களுக்கும் “மலர்” தனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறது.

ஆனால் தரமற்ற ஏடுகள் வெளிவந்தால் அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு மௌனம் சாதிப்பதற்கு மனச்சாட்சி இடம் கொடுக்கவில்லை. எனவேதான் அவற்றையிட்டு ஈழத்து இலக்கிய வாசகர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்யவேண்டியது தேவை எனக் கருதுகிறோம்.

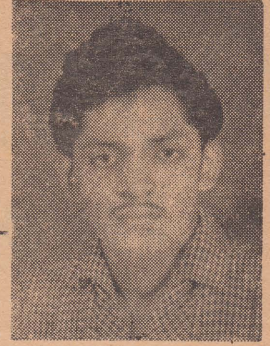
மேற்படி ஏடுகளை நடத்துபவர்கள் கூறும் ஒரு காரணம் இது:— ஈழத்தில் இலக்கியப் பத்திரிகைகளை நடாத்தி வெற்றிகாண முடியாது. நஷ்டப்பட்டுக் கடையை இழுத்து முடவேண்டியதுதான். ஜனரஞ்சகமான பத்திரிகை என்றால்தான் லாபகரமாக நடத்த முடியும்.

இக்காரணத்தையிட்டு அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை. பத்திரிகை நடாத்துவது என்பதே இலக்கிய சம்பந்தமான ஒரு சமாச்சாரம். அதை விட்டு வியாபாரத்துக்காகத்தான் பத்திரிகை நடத்துகிறோம் என்று அப்பட்டமாகச் சொல்வது எவ்வளவு வெட்கக் கேடான விடயம்.

பத்திரிகைத் தொழிலில், முதல் இடம் இலக்கியத்துக்கு; இரண்டாம் இடம்தான் வியாபாரத்துக்கு. எப்படி ஒரு டாக்டருடைய தொழிலில் சேவை முதல் இடம் வகிக்கிறதோ, அப்படியே பத்திரிகைத் தொழிலில் இலக்கிய சேவை முதல் இடம் வகிக்க வேண்டும் அதுதான் நேர்மை. பத்திரிகாதர்மம்.

ஏற்கனவே, நமது ஈழத்தில் வெளியாகும் தினசரிகளின் வாரமஞ்சரிகள் ஈழத்து வாசகனை அதலபாதாளத்துக்கு இட்டுச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. அந்தப்பணியில் புதிதாக ஆரம்பிக்கும் பத்திரிகைகளும் சேர்ந்து கொள்ள வேண்டாம். அதலபாதாளத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் ஈழத்து வாசகனை மீட்கும் பணியில் நாம் ஈடுபடவேண்டும். அதுதான் உண்மையான இலக்கிய சேவை.

எந்த நாளோ ?

எம். பி. சிராஜுடன்

புணையளவு வளர்ந்துள்ளான் மனிதன்! ஆனால்
பண்பாடு சிறிதேனும் வளர வில்லை!
தினையளவு என்றாலும் மதங்கள் கூறும்
தேடரிய நற்குணங்க ளில்லை! உம்பின்
முனையளவு அறிவுடைமை இருந்தால் மண்மேல்
மூண்டுள்ள போர்மேகம் நிலைக்கு மாமோ?
மனையளவி லென்றாலும் மனிதன் இன்று
மனிதநெறி பேணுதலைக் கானேன் அம்பா!

சீரறுக்கும் மேல்நாட்டார் நாகரீகச்
செருக்கழிந்து சமுதாயம் திசை திரும்பி
போரறுத்து தனித்துவமாம் நமது மார்க்கம்
புகல்கின்ற செம்மைவழி போவ தெப்போ?
வேரறுக்கும் ஆலஞ்சேர் படரும் நோயாம்
வேற்றுமையை இடுகாடு ஏக வைத்து
நீரறுத்துச் செல்கின்ற படகு போல
நிம்மதியாய்த் துயரறுத்துச் செல்வ தெப்போ?

எனக்கென்பர் உனக்கென்பர். அள்ளிக் கொண்டு
ஏழைக்குத் தினையளவும் இடாத பேரை
குணக்குன்று என்றோதி உலகம் போற்றிக்
கொண்டாடும் வேளையிலென் இதயம் வேகும்
பணக்குன்று தனைச்சிதற வைத்து ஏழை
பங்கெடுத்து எல்லோருஞ் சமனும் வாழ
தனக்கென்று வாழாதோர் கோடி யாகி
தாரணியை உயிர்ப்பிக்கும் நாளு மென்றோ?

தெள்ளகத்தில் சில அனுபவங்கள்

“சந்தனைச் சசலினி”

பிரயாணக் கெடுபிடி

நீண்ட நாட்களாகப் பிற்போடப்பட்டு வந்து “எண்ணம் ஈடேறுமோ?” என்றிருந்த எனது இந்தியப் பிரயாணம் கைகூடும் நாள் வந்தது.

தைத்திங்கள் 5ம் திகதி காலை விமான நிலையத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தோம். நேரம் 7 மணி ஆகியிருந்தது. அங்கே துரிதமாக எமது பிரயாண அலுவல்களைக் கவனிக்கவேண்டியிருந்தது. என் கணவர் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார். நாங்கள் பூர்த்திசெய்து கொடுக்கவேண்டிய பத்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டதும் விமான சேவையிலுள்ள ஒருவர் எங்கள் பத்திரங்களை நிரப்ப முன்வந்தார்.

பத்திரங்களை நிரப்பிக்கொண்டிருந்த அவர் திடீரென, “சேலைகள் எத்தனை கொண்டுசெல்கிறீர்கள்? என்னென்னரகம்?” என்ற கேள்வியை என்னிடம் போட்டார். என்ன கொடுமை இது! சேலையை யார் எண்ணினார்கள். நாங்கள் வியாபாரத்திற்குச் செல்லவில்லையே. ஏதோ அகப்பட்டதை அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு புறப்பட்ட என்னை இக்கேள்வி சற்றே திகைக்க வைத்தது. பிறகு ஒருவாறு நினைவுபடுத்தி ஏதோ சொல்லி வைத்தேன்.

அடுத்த படியாக என்னை மேலிருந்து கீழாகப் பார்த்துப் பார்த்து எழுதினர். உடனேயே புரிந்து கொண்டேன் நகைக்கணக்கெடுப்பு இதுவென்று. என்ன சோதனையோ தாய்த்திருநாட்டிலே! பெண்கள் தான் கப்பலேறி அயல்நாடு செல்கிறார்களோ அல்லது அவர்களது மானத்தைத்தான் நம் நாட்டுச் சங்க இலாக்கா கப்பலேற்றுக் கிறதோ என்ற வேதனையோடு அத்தனை சோதனைகளையும் தாண்டி விமானத்தில் ஏறி அமர்ந்த பின் தான் நிம்மதி கிடைத்தது. என்கணவருக்கு இத்தகைய சோதனைகள் எதுவும் இல்லையாதலால் அவர் ஆரம்பம் முதலே அமைதியாக இருந்தார்.

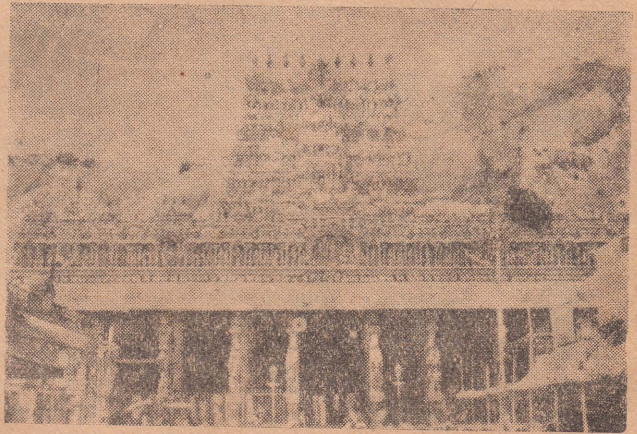
வானத்தில் பறந்து கொண்டே பூமியின் அழகுத்திருக்கோலத்தை ஓரளவு கண்டு களிக்க முடிந்தது. சுமார் 10-30 மணியளவில் இந்திய மண்ணை ஸ்பரிசித்தோம். திருச்சி விமான நிலையத்தில் நண்பரைப் போன்றதொரு அன்பரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. சந்திப்பு நட்பாக மலர்ந்தது. அவரும் குடும்பத்தினருடன் எங்களுடைய பிரயாணத்தில் ஒரு குழுவாகக் கலந்து கொண்டார். எனது கணவரின் நண்பர் ஒருவர் "நீங்களிருவரும் தனித்துப் பிரயாணம் செய்ய முற்படுவது அவ்வளவு விரும்பத்தக்கதல்ல" என்று எச்சரிக்கைசெய்திருந்தது அந்த சந்தர்ப்பத்தில் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. துணையைத் தேடாமலே இங்கு ஒரு துணையைச் சேர்த்து வைத்த இறைவன் கருணையை என்னவென்று கூறுவது! பின்னர்

நண்பர் திரு. சிவசுப்பிரமணியமும் குடும்பத்தினரும் நமக்கு எல்லா விதத்திலும் ஏற்றதாக மிகவும் உதவியாக இருந்தார்கள் என்பது மறக்கமுடியாத ஒன்று.

உச்சிப்பிள்ளையார்

பகல் ஆகவேண்டிய சில ஒழுங்குகளைக் கவனித்துக் கொண்டு மாலை எல்லோரும் உச்சிப்பிள்ளையார் தரிசனத்திற்குப் புறப்பட்டோம். நமது பஸ்வண்டி திருச்சி நகரின் சந்து பொந்துகளெல்லாம் புகுந்து புறப்பட்டு மலைக்கோட்டையை நோக்கி நகர்ந்தது. எனது கண்கள் தெருக்காட்சிகளில் லயித்திருந்தது.

5-30 மணியளவில் மலைக்கோட்டை வாசலில் இறங்கிக் கொண்டோம். மலைக்கோட்டை ஆலயம் ஒரு அற்புதமான அமைப்பு. கல்லுமலையைக் குடைந்து கோட்டை அமைத்து அதன் உட்புறம் சுற்றிச் சுற்றி தெய்வ சந்திரானங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஏறி இறங்கிச் செல்ல இறுதியில் மேலே வெளியில் ஒரு பாதை தொடர்கிறது. அதில் நாங்கள் உற்சாகமாக ஏறிக் கொண்டிருந்தோம். திருமதி சிவ

சுப்பிரமணியம் அப்படியேசோர்ந்து உட்கார்ந்து விட்டார். பின்னர் “நீங்கள் வந்தால்தான் நாங்களும் ஏறுவோம்” என்று சொல்லி உற்சாகமூட்டி அவரையும் மேலே கூட்டிச்சென்றோம்.

உச்சியில் ஆலயத்தின் பிரகாரம் மதிற்சுவரால் சுற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் நிறையச் சாளரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அதனூடே பார்த்தால் திருச்சி நகரம் ஒளிக்கோலத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த அற்புதக் காட்சி தெரிந்தது. இந்த அழகைக் காண்பதற்கே பிள்ளையாரும் கோட்டையின் உச்சியில் அமர்ந்திருப்பாரோ என்று எண்ணத்தோன்றியது. அன்று உச்சிப்பிள்ளையார் தரிசனத்துடன் இருப்பிடம் சேர்ந்தோம்.

திருவரங்கத்தில்

திருச்சி நகரில் எமது இரண்டாவது காலே மலர்ந்தது. முதல்

திருச்சி நகரில் இறங்கி .....

நாள் திட்டமிட்டபடி நேரே திருவரங்கம் விஷ்ணு ஆலயத்திற்குச் சென்றோம். நாம் சென்ற பிரமாண்டமான ஆலயங்களில் அது ஒன்று. அங்கு வழிகாட்டி (Guide) ஒருவர் நம்மைப் பிடித்துக் கொண்டார். எங்கும் பொதுமக்களே வழிகாட்டிகளைத் தேடுவது வழமை ஆனால் இங்கோ வழிகாட்டிகளே பொதுமக்களை நாடும் புதுமை.

வழிகாட்டி சுவையான பலகதைகளை அழகாக எடுத்துரைத்துக்கொண்டே சென்றார். நாங்களும் பின் தொடர்ந்தோம். திரும்பிய திசையெங்கும் கோபுரங்கள் நிமிர்ந்து நின்றன. கோபுரங்களின் எண்ணிக்கை மாத்திரம் இருபத்தி ஒன்று. ஒரு கோயிலுக்கா இத்தனை கோபுரங்கள் என்று மலைக்க வேண்டாம். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ உண்டு அங்கு. கோயிலுக்குப் பிரகாரங்கள் (வீதிகள்) ஏழு. நுழைவாசலில் 101 கால்கள் கொண்ட “கருடமண்டபம்” உண்டு. பெருமான் எழுந்தருளு

வதற்கானது அது. அத்துடன் 1000 கால் மண்டபமும், சந்திரபுஷ்கரணி என்ற தீர்த்தமும் அங்குண்டு.

நம் நாட்டில் இடிந்து போன நிலையில் ஒரேயொரு ஆயிரங்கால் மண்டபமே உண்டு. ஆனால் தென்னிந்தியாவில் ஒவ்வொரு ஆலயமுமே ஆயிரங்கால் மண்டபங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது என்பதை தொடர்ந்து எமது பிரயாணத்தில் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது.

திருவரங்கம் விஷ்ணு ஆலயத்தின் கொடிமரமும் பலிபீடமும் சுத்த தங்கத்தினாலே வார்க்கப்பட்டதாம். மூலஸ்தானமும் தங்கத்தினால் ஆனதாம். இத்தனை

யும் அறிந்துகொண்டு சொற்ப நேரம் பெருமானைச் சேவித்துவிட்டு திரும்பிய நம்மை திகைக்க வைத்தார் நமது வழிகாட்டி. அவர் தனது கூலிக்கு பேரம் பேசத் தொடங்கி விட்டார்.

“அரிசி விலை ஸார், ஒரு பத்து ரூபாவாகிலும் போட்டுக் கொடுங்க ஸார்” என்று எவ்வளவு சாதாரணமாகக் கூறி பரிதாபமாகக் காலிப்பிடியாத குறையாக கெஞ்சினார் “அரிசி விலையைச் சொல்லி என்ன புண்ணியம்? எம்மாலே இயன்றதைக் கொடுக்கிறோம். சந்திதானத்திலே நிறைவுடன் வாங்கிக் கொள்ளுங்க சாமி” என்று சில ரூபாய்களைக் கொடுத்து விட்டு வெளியேறினோம்.

திருவானைக்காவில்

அடுத்ததாக திருவானைக்கா சந்திதானத்தை அடைந்தோம். திருவானைக்காவில் எழுந்தருளியிருக்கும் மூர்த்திகள் மூழ்புகதீஸ்வரர், அகிலாண்டேஸ்வரி. ஆலயத்

வெயிட்டிங் ரூம் அலங்காரம்

தின் வாசலில் திருவானைக்கா என்ற பெயருக்கான விளக்கத்தைச் சிறப்பங்களாகவே சித்தரித்திருக்கிறார்கள்.

யானையும் சிலந்தியும் சிவனை வழிபட்டுப் பின்னர் ஒன்றிலே ஒன்று அழிந்ததும் சிவபெருமான் அவைகளுக்கு முக்தி கொடுத்ததும் நாம் சிறுவயதில் படித்த கதை. அந்தப் புண்ணிய தலத்தைத் தரிசிக்கிறோம்; எத்தனை பாக்கியசாலிகள் நாம் என்ற பரவசத்துடன் மூலஸ்தானத்திற்குச் சென்றோம். மூலஸ்தானம் நிலமட்டத்திலிருந்து தாழ்வாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பின்னர் அம்பாள் சந்திதானத்தை அடைந்தோம். அம்பாளை அருகே நின்று சேவிக்க நுழைவுச் சீட்டுப் பெற்றுக்கொண்டோம். எமக்கு முன்னர் காவி உடையணிந்து காதுகளில் குண்டலங்களுடன் இரு பெரியவர்களும் ஒரு பெண்மணியும் வழி நடந்தனர். நாங்கள் ஐவரும் பின் தொடர்ந்தோம். உள் மண்டபத்தில் ஒரே கருக்கிருட்டு. பக்கத்தில் நிற்பவ

ரைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத கருமை. பயந்து பயந்து சுவாமி தரிசனத்திற்குக் காத்திருந்த வேளையில் அன்னை அகிலாண்ட நாயகியின் புகழ்பாடி வேண்டி ஒரு குரல் தேவகானமிசைத்தது.

கரையாத கல்லையும் கரைக்கும் அந்த ஓசை அசையாத எம்மனசையும் அசைத்து புல்லரிப்பை ஏற்படுத்தியது. இருளைத் துளாவி குரல் யாருடையதோ! ஆனோ பெண்ணே, எங்கிருக்கிறார் அந்த அன்பர் என்று தேடினேன். ஏதுமே புரியவில்லை. கற்பூரச் சுடரிலே அம்பாள் தரிசனம் செய்தோம். நிச்சயம் அந்தச் சங்கீதத் தேன்மாரியில் தினைத்து உளம் குளிர்ந்த தேவியினுடைய அருட்பார்வை பாடலை வழங்

தவிப்பு

வானத்து வெண்மதியின்
வட்ட முகக் கட்டழகி
தேனெத்த சொல் லமுதைத்
தேக்குகின்ற பாச உரு!
மானத்தைக் காப்பதற்கும்
மாசின்றி வாழ்வதற்கும்
தானாகத் தொழில் செய்து
தவிக்கின்றாள் ஏனிதுவோ?
மூலையிலே முடங்கி விட்டார்
முதியவரும்; தாய் கூட
வேலை செய்ய விழியற்று
வீட்டிற்குள் அடைபட்டாள்!
ஓலையிலே கலை யுணர்வை
ஊட்டுவதும் பெட்டிகள், பாய்
காலையிலும் மாலையிலும்
கருத்தாகப் பின்னுகின்ற.....

வானத்து வெண்மதியின்
வட்டமுகக் கட்டழகி
தானாகத் தொழில் செய்து
தவிக்கின்றாள் ஏனிதுவோ?

வீடில்லை, வயலில்லை
விருப்பூட்டும் உடையில்லை!
தோடில்லை காப்பில்லை
தொடுதங்கச் சரமில்லை
கூடாகி விட்டாளே
குமரிப்பெண் இவளுக்கும்
சோடாகி இல் வாழ்வில்
சோபிக்க யார் உண்டோ?

வானத்து வெண்மதியின்
வட்டமுகக் கட்டழகி
தானாகத் தொழில் செய்து
தவிக்கின்றாள் ஏனிதுவோ?

- பாலமுனை பாறாக்.

கிய அன்பருக்கு மட்டுமல்ல
லாதுகூடவே நின்ற எங்களை
யும் கொஞ்சம் தீண்டியிருக்
கும். தீப ஓளியிலே பாடியவர்
அந்த நடுத்தர வயது மாது
என்பதையறிந்தோம்.

நகர்வலம்

திருச்சியில் மூன்றாவது
நாட் காலே நாங்கள் இருவரு
மாக நடந்து 'ஆல் இந்தியா'
ரேடியோ திருச்சி நிலையம்
வரை சென்று பின்னர் பஸ்
னில் நகரைச் சுற்றிப் பார்த்
தோம். திருச்சியில் தெருவோ
ரக் குடியேற்றம் நிறைய இருந்
தது. வீதி ஓரத்தில் கோழிக்
கூட்டின் உயரத்தில் 3 அடி
உயரத்தில் 6 அடி நீளமுள்ள
இல்லம் ஒரு குடும்பத்திற்கு
உருவாக்கப் பட்டிருக்கிறது.
இவைகளெல்லாம் ஆங்
காங்கே மாடமாளிகைகளுக்
குத் திருஷ்டி பரிகாரமாய்
அமைந்துள்ளன.

பகல் 11-30 மணிக்கு
திருச்சி நகரைவிட்டுப் புறப்
பட்டோம். திண்டுக்கல் சந்தி
வரை புகைவண்டியில்தான்
எமது பிரயாணத்தை மேற்
கொண்டோம். நிலையத்தில்
எடுத்த தயிர்ப்பொதி (ஒரு
கவளம்) அதை வாயிலிட்டுப்
பசியைப் போக்கடித்துக்
கொண்டு பிரயாணத்தைத்
தொடர்ந்தோம். வண்டியின்
தாலாட்டும் வெளியே தகித்த
வெப்பமும் இடையிடையே
எங்களைக் கண்ணையர வைத்
தன. பிற்பகல் 3-30 மணிக்கு
திண்டுக்கல் வந்தடைந்தோம்.
திண்டுக்கல் ஒரு புகையிரதச்
சந்தி. அங்கிருந்து நாங்கள்
பழநிக்குச் செல்லும் வண்டி
எடுக்கக் காத்துநிற்கவேண்டி
யிருந்தது. அங்கு எங்களுக்கு
ஓர் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.
(தொடரும்)

5. கிழவனின் துடிப்பு

தேம்பித் தேம்பியழுது கொண்டிருந்த கிழவனை விட்டு வேலு கடைசிவரை நகரவில்லை. எத்தனையோ ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறினான். கடைசியில் கரகரத்த குரலில்:

“தாத்தா நான் இருப்பது உங்களுக்கு மனவேதனையை வரவர அதிகமாக்குவதாயிருந்தா நான் போயிடுறேன். என்னை உங்க மனசு வருத்தப்படுது. மன்னிச்சுக்கோ தாத்தா.....”

எனக்கூறி எழுந்தபோதுதான் கிழவன் அழுகையை வலிந்து அடக்கிக் கொண்டான். சோகம் இழையிட்ட தொனியில் மீண்டும் கதையைத் தொடங்கினான்.

கிழ : நான் வண்டியக் கட்டிக்கிட்டு, பொறப்பட்டபோதே பட்டணத்துல நிண்ணுடாதேயெண்ணு வழிக்கு வழியா சொல்லியனுப்பிச்சா. ஆனா வரமுடியாமப் போயிடிச்சி. அடுத்தநாள் காத்தால தோட்டத்துக்கு வந்தாப்போ... அதை அழுது வடிச்சிக்கிண்ணு சூந்தியிருந்திச்சி நான் பதைச்சப்போயி என்னண்ணு கேட்டப்போ அவ சொன்ன அந்தச் சம்பவம்-ஓடல் உள்ள மெல்லாம் துடிச்சப்போச்சப்பா! அத நான் எப்படிச் சொல்லுவேன்? ... .. (அழுகை)

அவன் : வேண்டாம் தாத்தா நீங்க சொல்லாதீங்க. உங்க மனசுப் புண்படுத்துற அந்தச் சம்பவம் நானும் கேட்கவேண்டாம்.

கிழ : இல்லத்தம்பி. அதநான் சொல்லத்தான் போறேன். இல் வேண்ணு என்றெஞ்சு வெடிச்ச இப்பவே செத்திருவன் ... .. ஆமா.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் வள்ளி என்கண்ணு சென்று கொழுந்தெடுத்தா - அவள் வாயில வெத்தில போட்டிருந்தா - கோவை வண்ண இதழ்க்கொடியாள்!

தோட்டத்தப் பார்த்திட வந்தான் வெள்ளத்துரை சொக்கிப்போய் நின்றிருந்தான் - வள்ளி கூட்டுக் கிளியென எண்ணமிட்டான் - ஆசை கொண்டு நடந்துவந்தான்.

தேயிலைக் கண்ணின் அருகினிலே நின்று
சிரித்தானே வெள்ளத்துரை - அவன்
போயிட்டு வா வென சைகையாற் சொன்னான்
புரியாது நின்றிருந்தான்!

மாலைப் பொழுதில் கொழுந்தை நிறுத்திட
வந்தாளென் வள்ளிக் கண்ணு - துரை
வந்திட்டுப் போவட்டாம் வள்ளி எனச்சொல்லி
வாசலில் வந்து நின்றான்.

ஒன்றும் புரியாது நின்றாளே வள்ளி
உரத்த தொனியுடனே - கொல்லும்
பன்றிபோல் வந்தான் பழனிக் கங்காணி
பாவை பயந்துவிட்டாள்.

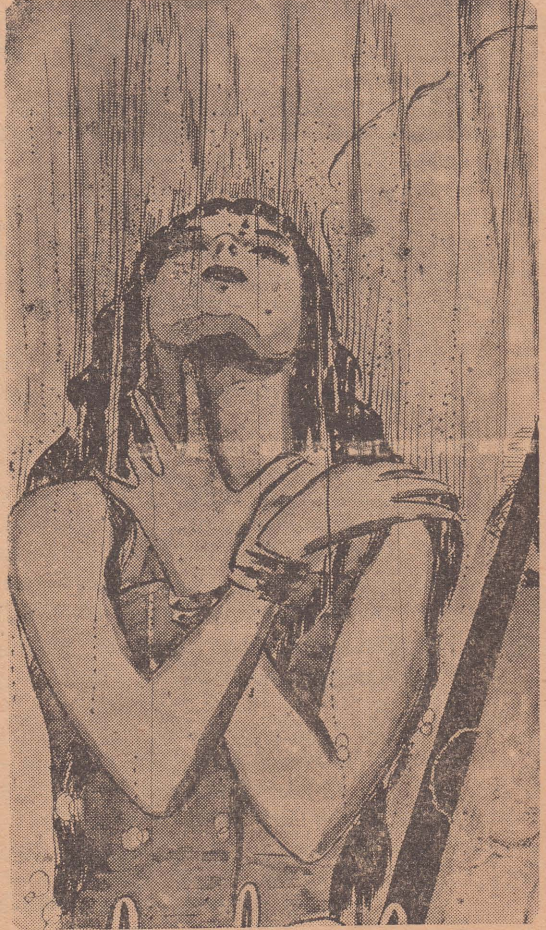
வள்ளி: என்னங்க ஐயா?

பழனி: ஆமா; ஒன்னத்
தான்; எத்துன
தடவை சொல்
லுற, காதென்ன
பொட்டை யாப்
போச்சா?

வள்ளி: ஐயா! கோவிச்
சுக்கா தீங்கையா;
சுருக்கல் பட்டுப்
போவுது. நான்
ஆட்டுக்குப் போ
வணுங்க. எல்
லாப் பொம்பு
ளைங்களும் போ
யிட்டாங்கையா.

பழனி: வள்ளி! நீயிப்ப
வாறியா இல்
லியா? ஆமா;
தொர கூப்பிட
றாரு; அவ என்ன
டாண்ணு அவட
பவுசக் காட்டிக்
கிட்டு...

வள்ளி: ஐயா! என்ன
மன்னிச்சிடுங்க.
என்ன விட்டுங்
கையா: வள்ளி
போயிட்டாண்ணு
சொல்லிடுங்கையா.
ஓங்களுக்குக்
கோடி புண்ணிய
முண்டுங்க.

பழனி : வள்ளி! சொல்லுறத்தக்கேளு; தொர வரச் சொல்லுறாரு. தலயால் வாறசீதேவிய காலால தட்டிக்கழிக்காத. இருட்டிப் போனாப்ப என்னவாம். இங்கிட்டு இருந்து காலக்காத தால போயிடு. ஓம் புருசந்தான் ஊட்டுல இல்லியே! வள்ளி! ஓனக்கு வந்திரிச்சிராசயோகம்! தொர மனசு வச்சாரென்ன அப்புறம் ...

வள்ளி : என்னையா நீபேசிற பேச்சி? மானம் பெரிசெண்ணு வாழுற வங்க நாங்க. ஆமா; ஓனக்குப் பொஞ்சாதி புள்ளகுட்டி இல்லியா? ஒன் தங்கச்சிகிண்ணை இப்படியா பேசிவே? உசிரே போனாலும் மரியாதகெட்டு வாழுறவங்க நாங்கல்ல. போய்ச் சொல்லு ஒன் தொரைக்கிட்ட. தொரையாம் தொர; தொரைக்கொரு கங்காணியாமிவரு.

பழனி: எங் கோபத்தக்
கொப்புற ஆமா.
பேசாம வந்திடு.
எம் பொறக;
ஆமா.

வள்ளி: முடியாது; வர
முடியாது.

பழனி: ஆ! எங்கே
போரு?

வள்ளி: சீ! விடுகையை.

பழனி: ஆ! எம்மொவத்
துலயா அறைஞ்
சே? ஒன்னஎன்ன
செய்யிறேம்
பாரு.

வள்ளி: ஆ! ஐயோ!
அம்மா! ஆ!...
(பயங்கர அவ
லக்குரல்)

(கிழவன் விம்முகிறான்)

அவன்: தாத்தா! தாத்தா!
அதுக்கப்புறம்
என்ன ஆச்சு?

கிழ : அதுக்கப்புறம்
என்ன?...சத்தங்
கேட்டு ஓடியந்
தான் வெள்ளைத்

தொர. அவன் பழனி ஓதைச்ச ஒதயில தரையில கெடந்தா
வள்ளி. தொர அவன் காரூல தூக்கிப் போட்டுக் கிட்டு
ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டாந்தான்.

அவன் : அந்த அளவில் அந்தத் தொர நல்லவன்தான் ... ம் ... அப்
புறம் ...?

கிழ : அததை சொன்ன இதைக் கேட்டதும் எனக்கு ஆத்திரம்
பொறந்திடிச்சி. என் ரத்தம் கொதிச்சிடிச்சி. அதுக்கப்பறம்
எனக்குக் கண்ணை தெரியல்ல. பழனி மண்ட பொளந்து
ஆசுப்பத்திரி கெடந்தான். நான் ஜெயிலில தள்ளப்பட்டேன்.
ஆறுமாசங்களிஞ்சி, நான் ஜெயிலிலேருந்து திரும்பி
வந்தப்போ ஒரு கொழந்தைய வச்சிக்கிட்டு அததை அழுதுக்
கிட்டிருந்திச்சி, ஒரு சின்னக் கொழந்தையப் பெத்து அத்த
யிட கையில வச்சியுட்டு என் செவ்வம் வள்ளி போயிட்டா.
திரும்பி வராத இடத்துக்குப் போயிட்டா. எனக்கு ஓலகமே
இருண்டுது. பைத்தியம் பிடிச்சிரும்போல இருந்துது; நடந்
தேன்; பித்துப் பிடிச்சவன் மாதிரி நடந்தேன்; என்கால்
போன எட்டுமல்லாம் நடந்தேன். அததையும் கொழந்தை
யும் என்ன ஆனாங்களோ; எங்க போனாங்களோ ? நான்
பாவியய்யா! பொல்லாத பாவி. என் கண்மணி வள்ளி
வுட்டுப்போன குலக்கொழுந்த காப்பாத்தாமப் போன
படுபாவியய்யா! எங்காலம்; எம்புத்தி கெட்டுப்போச்சி!
ஒண்ணுமே தெரியல்ல. எங்கெல்லாமோ அலைஞ்ச இந்த
எடத்துக்கு இப்போதான் வந்தேப்பா. மூனுமாசமாச்சி
வந்து.

அவன் : (பெருமூச்சு) பொல்லாத சோகக் கதை தாத்தா! ... ஆமா;
என்கைக் கண்டதும் ஏன் கலங்குனீங்க?

கிழ : நீயும் ஆருமில்லாதவண்ணு சொன்னே; ஒன்னுட அம்மா
பேரும் வளவியிண்ணு சொன்னே! என் கொழந்த நெனைப்பு
வந்திடிச்சி. என் மவனிருந்தா இன்னேரம் ஒன் அளவுதானே
இருப்பாண்ணு எண்ணினேன். அதுதான்: வேறொண்ணு
மில்லேப்பா ... ..

அவன் : அப்படியா தாத்தா?.....

கிழ : ஆமா, தம்பி. ஒம் பாட்டி ^{கண்ணை} பேரென்ன?

அவன் : பாட்டியேரு... கறுப்பாயிண்ணு ஞாபகம் தாத்தா!

கிழ : கறுப்பாயி?... அ; ஒன் அப்பன் பேரு?...

அவன் : அது எனக்கும் தெரியாமத்தானிருந்திச்சு தாத்தா.
எஸ். எஸ். ஸி. சோதினைக்கும் கஷ்டப்பட்டு பேர்த்சர்டிபிக்
கட்டு எடுத்தேன். அதில...

கிழ : அதென்னப்பா?

அவன் : அதுதான் தாத்தா பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம். அதில
வீரண்ணு இருந்திச்சு...

கிழ : ஆ?... வீரன்! வீரன்!... அந்த வீரன்தானப்பா இந்தப்பாவி
இந்தப்பாவிதானப்பா அந்த வீரன்! பெருமாளிண்ணுகூடச்
சொல்லுவாங்க...

அவன் : ஆ? அப்போ நீங்க.....?

கிழ : அப்பாதான்டா! ஒன் அப்பாதான்டா இந்தப் பாவி.

அவன் : அப்பா! அப்பா! (கட்டிக்கொள்கிறான்)

கிழ : மகனே! என்செல்வமே!

அவன் : சோகத்திலே இன்பம் வந்து

சும்மா சும்மா மோதுது.

ஆபத்திலே பட்ட நெஞ்சம்

அன்பில் மெல்ல நீந்துது.

(சோக...)

எவருமற்ற ஏழையென்ற

எண்ணம் தன்னால் போகுது

கவருமுள்ளம் ஒன்றையொன்று

கவ்விக்கவவி இழுக்குது.

(சோக...)

தாயும் சேயும் கூடுமின்பம்

தன்னால் தன்னால் முளுது

தந்தையோடு சேர்ந்த உள்ளம்

தாவித்தாவித் துள்ளுது.....

(சோகத்திலே...)

கிழ : (ஆனந்தத்தோடு) ஆ; நான் பெற்ற செல்வம்! என் வள்ளி
பெற்ற செல்வம்!

ஆடுமண்ணைக் கலாபத்திலே யமர்ந்

தன்பரைக் காப்பவனே!

அடியேன்து பிறிவிப்பயன் அதுபெற்றிட

அந்ள தந்தனை ஆறுமுக வேலனே!

பாடும் குறக்குயில் வள்ளிமனாளனே

பக்தருக் கற்புதனே!

பழனிப்பதி யமர்நின்றவா

சுதிர்காமனே வடிவேலனே பார்வதி பாலகனே!

(ஆடும்...)

கண் பெற்றிழந்தவன் மீண்டும் ஒளிவரப்பெற்றுக் களிப்படையும்
நிலையிலே கிழவனின் தந்தையுள்ளம் கசிந்து குளிர்ந்து கிடந்தது. அந்
தக் கசிவிலே உருகிவேலனைப் பாடினான் கிழவன்.

அடுத்த நாள் வருவதாகக்கூறி விடைபெற்று குடிசையை விட்டு
வெளியேறினான் வேலு.

அதே நேரத்திலே மலையுச்சியிலே நின்று கதறிக் கொண்டிருந்
தான் கறுப்பன். சுற்சிலையாக ஒருகணம் கண்ணீர் சோர நின்றிருந்
தான் மீனாட்சி. அடுத்த கணம் எதையோ உறுதிசெய்து கொண்டவ
ளாக சேலையை இடுப்பிலே இறுகச் சுற்றினான். அவசரமாக மலைப்
பாறையைவிட்டு இறங்கினான். பாய்ந்து செல்லும் நதியை நோக்கி
ஓடினான்.

அடுத்த கணம்! ....

மலையிலே நின்று கதறிய கறுப்பன் இன்னுமொரு பரிதாபக
காட்சியைக் கண்டான். கொடிபோன்று துவண்டு நடந்த மீனாட்சி அலை
யெழுப்பிப் புரளும் அருவியிலே பாய்ந்தாள்! - ஆவேசத்தோடு பாய்ந்
தாள்!

அந்தோ!

கறுப்பன் அலறியடித்துக்கொண்டு தோட்டத்தை நோக்கி ஓடினான். தன்னால் இரு இளம் பெண்கள் பலியாயினரே என்பதை எண்ண எண்ண உடலம் பதை பதைத்தது. கொலைகாரனைப் போன்ற உணர்விலே உள்ளம் தவியாய்த் தவித்தது. பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது போன்ற பரிதாபக் கோலத்தோடு ஓடினான் - ஓட்டமாக ஓடினான்!

நிலவானிலே மிதந்து கொண்டிருந்த முழுநிலவைக் கருமேகக் கும்பல் ஒன்று இப்போது மறைத்திருந்தது. அந்த மங்கிய வெளிச்சத்திலே நதியின் கோடியிலே ஒரு உருவம் தென்பட்டது. ஆம்; அது மீனாட்சிதான்.

துவண்டு கிடந்த வீராயியின் உடலைத் தூக்கித் தோளிற் போட்டுக் கொண்டு நடந்து கொண்டிருந்தாள் மீனாட்சி. நனைந்த ஆடை அவளின் உடலையெல்லாம் கௌவிக் கொண்டு பளபளத்தது. நடக்கவிடாமல் அது தடக்கித்தடக்கிச் சத்தமிட்டது. வீராயியின் கைகளும் கருங்குழலும் பின்புறமாக நிலத்தை நோக்கித் தொங்கின. நீர்சொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

வீராயியின் உடலிலே உயிர் இருக்கிறதா? அதைக்கூட மீனாட்சியால் அறியமுடியவில்லை. எப்படியோ அவள் உயிர் பெற்று விடவேண்டும். அதற்காக மீனாட்சியின் உள்ளம் துடியாய்த் துடித்தது. வேண்டாத தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டினாள் மீனாட்சி.

மீனா : ஏழுமலை வேலவனே! எங்கள் குலம் காப்பவனே!
ஆழிபள்ளி கொண்டவனே! ஆபத்திலே வந்திடுவாய்!
எம்மேற் பழிவராமல், எங்குலம் வீழ்ந்திடாமல்.
அம்மாசா முண்டிகாளி! அருள்புரிவாய் அம்பிகையே!
உம்பதிக்கு நான்வருவேன் உடலெல்லாம் வேலிடுவேன்
வீராயி பிழைக்கவேணும் ஊலவனே நீவரந்தா!

— வேறு —

கன்னிகை வீராயி செத்துவிட்டால் நாளை
கண்டவரெல்லாம் வசைமொழிவார்.
என்னைக் கொலைகாரி பாலியென்பார்
ஏங்கியழிவதோ வேலவனே!

காவடி தூக்கிநான் வந்திடுவேன். பொல்லாக்
கையிலே தீச்சட்டி ஏந்திடுவேன்.
நாவிலே வேலிட்டு நான்வளைப்பேன் இந்த
நங்கை யுயிருக் கருள் புரிவாய்.
என்னையும் கூட அழித்துவிடு - அல்லால்
இந்த உயிரைக் கொடுத்துவிடு
சின்னஞ் சிறியவள் செய்த குறைக்கிந்தத்
தீராய் பழியோ முருகையனே!

அந்த நிசியிலே ஒரு பெண்ணின் மெல்லிய குரல் கேட்டு லாந்தரைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு குடிசையிலிருந்து வெளியேவந்தான் பிச்சைக்காரக் கிழவன் பெருமாள். அங்கே தென்பட்ட காட்சி கிழவனைத் தூக்கி வாரிப்போட்டது!

(அடுத்த மலரில் “கன்னத்தில் நீ அறைந்தால்”)

ஏழையின் நெஞ்சம்

“ஈ ரை இறந்தலைக் கொட்டுமழை அத்தனையும்
நேரே புகுந்து நிறைந்ததுகாண் நம்மில்லில்
ஈரம்; களிச்சுவர்தான் எத்தனைநாள் தாங்கிவரும்?
ஓரம் கரைந்தே ஒருபக்கம் சாய்ந்ததெனச்
சொல்லாத நாளில்லை சொல்லிப் பயனில்லை
கல்லாகிப் போனீரோ கற்பனையில் வாழ்கின்றீர்!
ஊரெல்லாம் இப்படியா உங்களைப் போல் வாழ்கின்றார்?
யாரிடம்போய் நாமழுவேன்!” என்றழைத்தாள் என்மனைவி

.. தூற்றாதே வாழ்க்கைத் துணைவியுனைக் கும்பிட்டேன்
நேற்றே என்நெஞ்சில் நெடுமூச்சு வாங்க வைத்தாய்
இன்றும் எரிந்து எடுக்காதே என்னுயிரை!
புத்துணர்ச்சி பெற்றுப் புறப்பட்டேன் அஞ்சுகமே!
கத்திக் கெடுக்காதே கட்டழகி எட்டியிரு!”
என்றுவாய் மூடவில்லை இல்லாள் முகம்சுளித்து
நின்றாள் கதவில் நெடுநேரம் சாய்ந்தபடி.

“வீட்டைப் புதுக்க விதியில்லை! வீண்வேலை,
பாட்டொன்று நீங்கள் படைத்துக் கிழித்திருக்கும்
தாட்காணும் கூரை தனைவேய! அத்தாள்கள்
கூட்டிக் கொளுத்திக் குளிர்காய்தல் விட்டெழுந்து
ஓட்டுகஏர்; நெய்க! ஒழியும்இல், லாமை”யென்று
மீண்டும் எடுத்துரைத்தாள்! மேலேநான் பேசாமல்
வாட்டத் தொடுவெளியே வந்தேன் குமுறி எழும்
பாட்டாய்ப் பொழியுமழை பார்!

ச. பழனிவேல்

குட்டிக் கதைகள்

கோலத்தில் கட்டிலுக்கு அருகில் நிற்கின்றனர். அவளுக்கு இரண்டு வேளையாக உணவில்லை.

‘டாக்டர் எப்படியாவது அப்பாவைக் காப்பாற்றிவிடுங்கள்’ என அவன் டாக்டரைக் கெஞ்சுகிறான்.

— “ஜட” —

மனிதன்

கடந்த ஆறு வருடங்களாக அவன் குடும்பத்திற்கு ஓய்வில்லை. அவரின் பக்கத்திலேயே ஒழிச்சலில்லாத வேலை.

அவன் வருமானத்தில் அரைப் பங்கிற்கு மேல் அவரின் வருத்தம் உறிஞ்சியது. அவன் எண்ணம் — சிந்தனை ஆகியவற்றில் முக்காற்பங்கை அவரின் உடல்நிலை வருத்தியது.

அவர்களுக்குத் தாங்க இயலாத பாரம் அவர்!

‘இந்த ஜடம் தலையைப் போட்டு விட்டதென்றால் எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கலாம்’ என அவனும் எண்ணாமல் இல்லை.

அவரால் அவர்களுக்குத் தங்கள் வாழ்க்கையிலேயே ஒரு வெறுப்பு!

இன்று திரும்பவும் மரணச் சுழிப்பு மூச்சு இழுக்கின்றது.

மகள் - மகள் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை, ஏங்கிய கண்களுடன் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

‘மாமா, எங்களைத் தனியாக விட்டிட்டுப் போகாதீங்க மாமா’ என அவன் மனைவி கண்ணீரும் கம்பலையுமாகப் பைத்தியகாரிக்

நாஸ்திகள்

‘இறைவன் படைப்பில் அர்த்தமில்லை’ என்பது அவன் எண்ணம்.

மரம்-மிருகம்-பூச்சி-புல்-பூண்டு என்பவற்றில் பல தேவையற்ற படைப்பு என்பது அவன் வாதம்.

இறைவன் சிரித்துக் கொண்டான்; மனிதன் புலம்பலை விடவில்லை.

வள்ளுவர் வழியில்.....

அழுக்காறுமை

பிறரின் தவறினைப் பொறுத்தற்கு தாய்மை பொருந்திய மனநிலை வேண்டும். அந்தத் தாய் மன இயல்பே பிறரது ஆக்கத்தைக் கண்டு அழுக்காறுறது இயங்கும் தன்மையுடைய தாய் இருக்கும். இது வகுக்கப்பட்ட உயர் ஒழுக்கத்தில் ஒன்று. பிறரது ஆக்கத்தைக் கண்டு பொறுமை கொள்வாவிடத்தே நிறைவு நீங்கி இன்மை உள்ளும் புறமும் இடம் கொள்ளும்.

—நாக. பத்.

‘உனக்காகவே அவற்றைப் படைத்தேன்; உன்னுள் இருக்கும் நல்லது தீயதை உனக்குப் புரிய வைக்கவே அவற்றைப் படைத்தேன். இது உனக்குப் புரிய வில்லையா?’ என்றான் இறைவன்.

‘புரியவில்லை’ என்றான் அவன்.

‘உன்னை உனக்குப் புரியுமா?’ எனக் கேட்டான் இறைவன்.

மனிதனுக்குத் ‘திக்’ என்றது!

‘உன்னையே நீ புரிந்து கொள், அதன் பின் என் படைப்புகளின் அர்த்தம் புரியும்’ என்றான் இறைவன்.

யெண்

அவனுக்கு அவளின் மேல் ஆசை; அவளை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு, அதனால் அவள் செல்லுமிடமெல்லாம் அவன் சென்றான். ஆனால் அவளோ அவளை ஏசினான்.

அவனுக்கு அவளின் பார்வை புரிந்தது, அதனால் அவளின் பார்வையிலிருந்து அவனால் விலகமுடியவில்லை.

அவள் மறைமுகமாகப் பார்த்தாள். அவளின் மறைமுகப் பார்வையில் ஏளனம் தொனிப்பதாக அவளின் கூற்று அவனுக்கு உணர்த்திற்று.

வெறுப்பினில் ஆசைவைப்பது அவளின் ஆண்மைக்குப் பிடிக்கவில்லை! இப்போது அவனுக்குப் புதுக்காதலி!

புதுக் காதலியுடன் கைகோர்த்துக் குலாவிக்கொண்டே அவன் உலாவுகின்றான்.

இப்போதும் அவள் அவளை ஏசுகின்றாள்!

ஒரு தகப்பனின் தாலாட்டு

கண்ணுறங்கு கண்ணுறங்கு
கற்பகமே கண்ணுறங்கு!
என்றிலைக்கு நீ இரங்கு
எனக்காகக் கண்ணுறங்கு!
தாய்ப்பால் குடிக்கின்ற
தவப்பேறுனக்கில்லை
மாப்பால் குடித்துவரும்
மகளே நீ கண்ணுறங்கு!
ஆரேர தெரியாத
அம்மாஉனை அம்மா
கு... கு... கு... என்றிடுவான்
நாய்வந்து வாலாட்டும்!

(கண்ணு)

பட்டுப்போல் மேனிக்குப்
பட்டாடை இல்லையென்ற
பெட்டகமே நீ அமுதாய்!
பேரழகே ஏனமுதாய்?
உனக்காகச் சட்டைக்கு
ஒரு முழத்தில் துணிவாங்க
தனக்காகச் சட்டையொன்று
தைத்தாளே உன் அம்மா!

(கண்ணு)

மாவாங்க வைத்தபணம்;
மகள்! அவளோ மெட்டி
னிக்குத்
தாவென்று கேட்டாள்
தட்டாமல் நான்கொடுத்தேன்!
அடம் பிடித்து நீ அமுதால்
அதற்கென்ன நான்செய்
வேன்?

படம்முடிய முன் அந்தப்
பாவிவர மாட்டாளே.

(கண்ணு)

புடம்போட்ட தங்கமே
பூமகளே கண்ணுறங்கு!
அடங்காத அம்மாபோல்
(கண்ணு)
ஆகாதே கண்ணுறங்கு!

— கருணை யோகன் —

வை. அஹ்மத்.

பொழுது சாயச்சாய முன்ஜி ரின் நெஞ்சம் அமைதி இழந்து தவித்தது. ஓட்டகங்களை மேய்ச்சலுக்காக கொண்டு வந்த நேரந் தொட்டு, அவர் எதையோ எண்ணிக் கலங்கினார். அவருடைய வழமையான உற்சாகமான பேச்சும், சிரிப்பும் இன்று எங்கோ மறைந்து விட்டதை, உமர்பின் உமையா கவனித்தார்.

“இன்று உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது?” என்று தமது ஆதங்கத்தை வெளியிட்டார் உமர்.

“நமது தோழர்களை விட்டுப் பிரிந்து வந்தது முதல் என்மனம் சரியாய் இல்லை நண்பரே! ஏனோ நான் சஞ்சலமடைந்தவனாக இருக்கிறேன். அங்கே என்ன நடக்கிறதோ தெரியவில்லையே?” இப்படிக் கவலையோடு கூறினார் முன்ஜிர்.

“அப்படி என்ன நடக்கக்கூடும்? நாம்

சமாதானப் பணிக்காகத்தானே வந்திருக்கின்றோம்!”

“ஆமாம், அது உண்மைதான். ஆனாலும் எனக்கு மனது நிம்மதியாயில்லையே நாம் இப்போதே புறப்பட்டு பீரமணானுவுக்குப் போய்விடுவோம்”.

“ஓட்டகங்களின் மேய்ச்சல் .....?”

“அவற்றிற்கு இன்றையத்தினி போதும், உமரே. புறப்படுங்கள்!”

ஓட்டகங்களை ஓட்டிக்கொண்டு அவர்கள் புறப்பட்டார்கள். புல்

வெளியைக் கடந்து, ஈச்சந் தோட்டங்களிடையில் நுழைந்து, மணல் வெளியை அடைந்து, துரிதமாக நடந்தார்கள்.

ஃ ஃ ஃ

பீரமணானு ஆமாம் மாபெரும் போராட்டக்களம். புனிதப் பணிக்காக தூதுவந்த அந்த வீரச் செம்மல்

களின் இன்னுயிர்களைப் பலி
கொண்ட இடம்.

அது, பீரமணை, அமைதியில்
ஆழ்ந்து கிடந்தது.

நஜத் காட்டுத்தலைவன் ஆமிர்
பின்துபைலின் அவைக்குத் தூது
சென்ற மூவரும், தோழர்களின்
ஓட்டகங்களை மேய்ச்சலுக்காக ஓட்
டிச் சென்ற முன்ஜிர், உமர் இரு

வரும் தவிர மற்று அறுபத்தைந்து
முஸ்லிம் தோழர்களும், இறை
தியானத்தில் தங்களை மறந்து ஈடு
பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பொழுது மேற்கே சரிந்து
கொண்டிருந்தாலும், வெய்யிலின்
கடுமை வெளியே தலைநீட்ட முடிய
வில்லை. கூடாரத்தில் யாவரும்
அடைபட்டுக் கிடந்தார்கள். மணல்
வெளியில் பட்டு, காற்றும் அன
லாக வீசிக்கொண்டிருந்தது.

நபிபெருமானார் (ஸல்) அவர்
களின் எழுபது தோழர்களை அவர்
களின் அனுமதியுடன் அபூபர்ராஃ
என்பவன், நஜத் நாட்டுக்கு, இஸ்
லாமியப் பிரச்சாரம் செய்யும்
பொருட்டு அழைத்துவந்திருந்

தான். மதினாவில் இருந்து புறப் பட்டு வந்த அந்த எழுபது தோழர்களும் நஜத் நாட்டின் எல்லையில் கஜ்வேயே பிரமணனா என்ற வெளியில் பாடி அமைத்து இரவைக் கழித்தார்கள். அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கி வந்த ஹராமும், அபூபர்ராஃவும் அடுத்த நாட்காலையில் நஜத் நாட்டுத்தலைவன் ஆமிர் பின் துபைலைச் சந்திக்கச் சென்றார்கள். ஹராம் தம்முடன் துணைக்கு இரு நண்பர்களை அழைத்துச் சென்றார்.

அங்கு சென்றவர்கள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை.

தூது சென்ற தோழர்களின் வருகையை சிலர் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மற்றவர்கள் தொழுகையிலும், குர்ஆன் ஓதுவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் குர்ஆனை மனனஞ் செய்தவர்களே. இஸ்லாமிய சன்மார்க்கஞானம் நிறையப் பெற்றவர்களே.

நஜத் நாட்டு அதிபனைக் காணச் சென்ற தோழர்களின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவர் எதையோ கண்டு வியந்து தம் நண்பர்களைக் கூலியழைத்தார்.

“இதென்ன தூசிப்படலம்..!” என்று அவர் உரக்கக் கூவினார். எல்லோரது கண்களும் தூரத்தே எழும்பி வாளை முட்டவரும் தூசிப்படலத்தை நோக்கி நிலைத்தன. தூசிப்படலத்தூடே அபாயமிக்க ஆயுதங்களுடன், வெறியாட்டத்துடன் தங்களை நோக்கி ஒரு கூட்டம் வருவதை அவர்கள் அவதானித்தார்கள். கூட்டம் அண்மிக்க, அண்மிக்க கூச்சலும் ஆராவாரமும் வானோக்கி எதிரொலித்தது.

“முகம்மதின் தோழர்களே! உங்களுக்கு அழிவு நெருங்கிவிட்டது!” “இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் செய்யவா வந்தீர்கள்! அழிந்தீர்கள்” இப்படியான கோஷங்கள்

நிலைமையைத் தெளிவு படுத்திவிட்டன. தூதுப்பணிக்காகச் சென்றவர்களைக் கொன்றுவிட்டு, முஸ்லிம்களுடன் வலுச்சண்டைக்கு நஜத் நாட்டு அதிபனும் குடிசையும் கிளம்பி விட்டார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

முஸ்லிம்களிடையே சிறிது சலசலப்பேற்பட்டது. உணர்ச்சி நரம்புகள் கொப்பளிக்கத் தொடங்கின. முக்கியமானவர்களிடையே சற்றுநேர ஆலோசனை நீடித்தது. நிராயுத பாணிகளான தாம் அந்தக் கொடிய எதிரிகளை எவ்வாறு தடுத்து நிறுத்துவது என்ற சிந்தனை... அவர்களை எதிர்த்துப் போராடுவது தவிர வேறு வழி அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை.

“நண்பர்களே! இது அல்லாஹ்வின் சோதனை. சத்தியம் என்றும் அழிந்ததில்லை. உண்மை ஒழிந்ததில்லை. இந்த உண்மையை உண்மையாக்க உலகில் எத்தனையோ போராட்டங்கள் - தியாகங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. அவையாவும் வீண்போனதில்லை. இதோ உண்மையின் பக்கத்திலிருந்து ஓரழைப்பு எம்மை நெருங்கிவருகிறது. நண்பர்களே, போராடத் தயாராகுங்கள்! தியாகத்துக்கு ஆயத்தமாகுங்கள்! அங்கே நித்தியமான-ஜெயமான வாழ்வு உங்களுக்கும், என்னையும் அழைக்கும் குரல் கேட்கிறது!” என்று ஒருவர் வீரான வார்த்தைகளை அள்ளிச் சொரிந்து, உணர்ச்சியூட்டினார்.

அல்லாஹ் என்ற மந்திர சக்தி எல்லாரையும் பினைத்து நின்றது. அவர் தம் நெஞ்சங்கள் இன்னுயிரைப் பெரிதெனப் போற்றவில்லை. இறைவழி, இறைநேசம் என்ற உன்னதமான எண்ணம் எல்லாரையும் ஊக்கிற்று. அறுபத்திஐந்து பேரையும் கொண்ட அந்தக்குழு சிறுபடையாக அணிவகுத்து நின்றது.

“அல்லாஹ் அக்பர்!” என்ற பேரொலி, எதிரிகளின் நெஞ்சங்களில் புகுந்து கலக்கிற்று. அவர்களும் பதிலுக்கு கூச்சல் இட்டார்கள்.

நஜத்நாட்டின் வெறிபிடித்த கூட்டமோ நூறாய், ஆயிரமாய் வந்து குவிந்த வண்ணமிருந்தது. அவர்களிடம் கொடிய ஆயுதங்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன.

அந்திப்போது மேற்குக் கடலை நோக்கி விரைவாக விழுந்து கொண்டிருந்தது. வாஸத்தில் செம்மை படர்ந்து, அங்கு நிகழ் போகும் இரத்தப் பெருக்கைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தது.

ஓ ஓ ஓ

ஓட்டகங்கள் பின் தொடர, முன்ஜிரும், உமரும் மணல் வெளியிலே ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து கொண்டிருந்தனர். அந்த மாலை மயங்கும் வேளையிலும் எங்கிருந்தோ பறந்துவந்த கழுகு ஒன்று முன்ஜிரின் தலையை உராஞ்சினும்போல “உய்ய்!” என்ற இரைச்சலுடன் கிழக்கு நோக்கிப் பறந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து பல கழுகுகளும் பருந்துகளும் வானில் வட்டமிட்ட படி பறந்தன.

“உமரே, நான் எண்ணியபடி ஏதோ நடந்துவிட்டது.” என்று தொண்டை கரகரக்க கூறினார் முன்ஜிர்.

“என்ன நடந்து விட்டது? ஏன் கழுகுகள் அங்கே வட்டமிடுகின்றன” என்று அவரைத் திருப்பிக் கேட்டார் உமர்.

“அந்த வஞ்சக நெஞ்சன் அபூ பர்ரா! நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்களிடம் வந்து, நஜத்நாட்டுக்கு ஒரு பிரச்சாரக்குழு அனுப்பி வையுங்கள், அதன் பாதுகாப்பு என்னுடைய பொறுப்பு என்று பன்னிப் பன்னிக் கூறிய போதே நான் நினைத்தேன்; ஏதோ ஒரு

சூழ்ச்சித் திட்டம், அவனுடைய நயவஞ்சகச் செயல் உண்டு என்று, நான் நினைத்தபடியே நடந்துவிட்டது நண்பரே! அந்தக் கொடியவர்கள் நம் தோழர்களைக் கொன்று குவித்து விட்டார்கள் போலும்!” என்று ஆறுதலாகவும் அமைதியுடனும் பேசிக்கொண்டு வந்த முன்ஜிர், ஏதோ ஒரு வேகம் முன்னூன்ற முன்னே ஓடினார். உமரும் அவரைத் தொடர்ந்து ஓடலானார். ஓட்டகங்கள் அனாதைகள் போல அவர்களைத் தொடர்ந்து ஓடின.

தங்கள் தோழர்கள் பாடி அமைத்திருந்த பீரமணனா இரத்தக் காடாகி கிடப்பதை முன்ஜிர் கண்டார். பீறிட்டுவந்த அழகையை அவரால் அடக்க முடியவில்லை. துன்பத்தின் அழுத்தத்தால் இதயமே வெடித்துவிடும் போல அவர் துடித்தார்.

“யா அல்லாஹ்! இது உன் சோதனையா?” என்று பிரலாபித்தார்.

ஒரு யிர் கூட ஊசலாடவில்லையே. நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கூற ஒருவராவது இல்லையே, என்ன நடந்தது?

□□□□□□□□□□□□□□□□

வள்ளுவர் வழியில்.....

நடு நிலைமை

வாழ்வில் பெருக்கமும் வரும், கேடும் நேரும். இதற்காக சான்றோர் தம் நெஞ்சத்து நடு நிலைமை தவறார். தனது செஞ்சமானது நடு நிலைமை நீங்கிப் பிற செய்ய முனையுமாயின் அது அந்த நெஞ்சத் தவனையே விரைந்து அழிக்கப் போகிறது என்பதை உணர்ந்திடல் வேண்டும்.

-நாக. பத்.

□□□□□□□□□□□□□□□□

முன்னிர் ஒவ்வொரு உடலாகத் தூக்கிப் புரட்டி, அணைத்து நிறுத்தி அசைத்து அசைத்து கதை கேட்டார். குறையுயிராக ஒருவர் கூட இல்லை!

“இறைவனே, எங்கள் பணியைப் புனிதமடையச் செய்... இறைவா...” என்று விட்டு விட்டுக் கேட்டது ஒரு முனுமுனுப்பு.

“ஆஹா!... எங்கே அது?” என்றவாறு அங்கே பாய்ந்து சென்றார் முன்னிர். குரல் கொடுத்த அந்த உருவத்தை அடையாளம் கண்டு மடிமீது தூக்கி வைத்தார் முன்னிர்.

“என்ன, என்ன நடந்தது நண்பரே...?” என்று தம்மையும் மறந்த நிலையில் உலுக்கிக் கேட்டார்.

“நாம் ஜெயமடைந்து விட்டோம். இறைவன் எம்மை ஏற்றுக் கொண்டான். யா அல்லாஹ்...!” அந்த உருவத்தின் கண்கள் செருகிக் கொண்டன. குரல் அரிந்து ஓய்ந்தது. மடிமீது கிடந்த தலை ஜீவனற்றுச் சாய்ந்து விட்டதை முன்னிர் உணர்ந்தார்.

“என்ன நீங்களுமா, இல்லை! இறைவா..... உனக்கே புகழ் அனைத்தும்” என்று உரக்கக் கூவி

வள்ளுவர் வழியில்.....

செய்நன்றி அறிதல்

தக்க காலத்திற் கிடைத்த சிறு துணையும், முன்பின் தெரியாதோர் செய்த உதவியும், பலன் கருதாது பிறர் செய்த உபகாரமும் எண்ணும் கால் அளவில் மிகப் பெரியவையே. உயர் மாந்தர் தாம் பெற்ற உதவியை ஒரு போதும் மறந்திடார். செய் நன்றி மறத்தல் தன் சொந்த உய்வின் உணர்வை உலர்த்துவதாய் முடியும்.

—நா. பத்.

னார் முன்னிர். உடலை தரைமீது வைத்தார். அங்கு சோகம் கப்பிய முகத்துடன் நின்றிருந்த தமது நண்பரை நோக்கி, வீரம் செறிந்த வார்த்தைகளை வெளியிடலானார்.

“உமர் பின் உமர்யாவே! இதோ பாரும. நமது நண்பர்கள் யாவருமே தமது இன்னுயிர்களைத் தியாகம் செய்துவிட்டார்கள். நாம் இருவர் மட்டும் உயிரோடு இருந்து எதனைக் காண்போம்? அறுபத் தெட்டு ஜீவன்கள் இங்கே புனித மடைந்து விட்டன. நமது தூதுப் பணியும் புனிதமடைந்து விட்டது. புறப்படும், அங்கே அவர்களை அழித்து விடுவோம்!” என்று ஆவேசமாக கறுவினார்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்? இந்த நமது தோழர்களால் சாதிக்க முடியாமல் போன காரியத்தையா, நாம் சாதித்துவிடப் போகிறோம்? நாம் மதினாவுக்குத் திரும்பிச் சென்று, நபி (ஸல்) அவர்களிடம் நடந்து விட்ட நிகழ்ச்சியை எடுத்துச் சொல்வோம்..!” என்றார் உமர்

“என்ன சொன்னீர்! உலக இரட்சகரா இதனை அறியாமல் இருப்பார்கள்? வானவர் இங்கு நடந்ததை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்க மாட்டார்களா? நாம் அங்கு போகத் தேவையில்லை. நமது பணி அங்கு யாதொன்று மில்லை உமரே, புறப்படும்” என்று அவர் கூறிய வீர வார்த்தைகள் உமரை ஊக்கிற்று.

இருவரும் ஆங்குச் சிதறி கிடந்த ஆயுதங்களில் சிலவற்றைச் சேகரித்துக் கொண்டு வீராவேசத்துடன் ஊர்ப்புறம் நோக்கிப் பாய்ந்து சென்றார்கள்.

அந்தோ!

அந்த வஞ்சகக் கூட்டத்திடை இவ்விருவர் எம்மட்டு?

பீரமஊனாவில் இன்னும் பிணந்தின்னிக் கழுக்குளின் பேய்க்கூச்சல் ஓயவில்லையே!

பேச் சுவழக்குத் தமிழை
கொச்சை மொழி, இழிசனர்
வழக்கு என்றெல்லாம் தட்டிக்
கழித்த காலம் மலையேறிவிட்டது.
ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தை
ஒதுக்கிவிட்டு “நாம் மாத்திரம்”
தான் செந்தமிழ் பேசுகிறோம்”
என்று எவரும் மார்த்தட்ட முடி
யாது - கூடாது!

காலப் போக்குக்கும், சூழ்
நிலைக்கும், தேவைகளுக்கும் ஏற்ப
மொழிகள் மாற்றம் அடைவது
இயல்பு. மொழி என்பது தேங்கிய
குட்டையன்று. பிறமொழிச் சொற்
கள் என்ற அருவிகள் கலப்பது
தவிர்க்க முடியாதது. பிறமொழிக்
கலப்பினால் ஆங்கிலம் வளம் பெற்
றதே ஒழிய அழிந்து விடவில்லை.

மொழியியல் அறிஞர்கள் தமிழ்
பேசும் மக்கள் வாழும் பிரதேசங்
களில் பேச்சுவழக்கை ஆராய்ந்து
வருகின்றனர். இலங்கை, இந்தியா,
மலேசியா என்று நாடுகள் ரீதியா
கவும், மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பா
ணம், வன்னி என்று பிரதேசவாரி
யாகவும் அண்மைக் காலத்தில்
மொழியாராச்சி நடத்தப்பட்டு வரு
வதைக் காண்கிறோம். 80000 தமிழ்
பேசும் முஸ்லிம்களைக் கொண்ட
தென்னிலங்கையின் பேச்சுவழக்கை
இன்றுவரை எவரும் ஆராய முனை
றதாகத் தெரியவில்லை.

தென்னிலங்கை

தென்னிலங்கையிலே தமிழன்
னைக்குப் பாவாரம் சூட்டிய புலவர்
பெருமக்கள் பலர் விமர்சகர்களால்
மாற்றூற்தாய் மனப்பான்மையிலே
ஒதுக்கப்பட்டுள்ளனர், அண்மை
யிலே இவற்றையெல்லாம் தாண்டி
இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சி பெற்று
வருகிறது தென்னிலங்கை. இந்த
நன்னிமித்தத்திலே இப்பகுதிப்
பேச்சுத்தமிழை ஆராய்வது
பொருத்தமுடையது.

சமயம், வர்த்தகச் சூழ்நிலை
போன்ற தொடர்புகளாற் பாதிக்க

தென்னிலங்கைப் பேச்சுவழக்குத் தமிழ்

எம். எச். எம். சம்ஸ்.

கப்பட்டுள்ள தென்னிலங்கையின்
பேச்சுவழக்கு, அரபு, சிங்கள
மொழிகளினது ஆதிக்கத்தால்
யாழ்ப்பாண, மட்டக்களப்பு வழக்
கிலிருந்து பெரிதும் வேறுபடுகிறது.
இடத்துக்கிடம் கிளை மொழிகள்
(Dialect) ஏற்படுவது இயல்பு என்
பது மொழியியல் வல்லாரின் முடிவு.

தென்னிலங்கையின் பிரதான
குடியிருப்புகள் காலி, (Galle) வெலி
காமம், (Weligama) மாத்தறை,
(Matara) திக்குவல்லை, (Dikwella)
ஹம்பாந்தோட்டை (Hambantota)
என்பனவாகும். இவை தவிர ஏறத்
தாழ் இருபது முஸ்லிம் குக்கிரா
மங்கள் இடையிடையே சிதறிக்
கிடக்கின்றன.

ஹம்பாந்தோட்டைப் பேச்சு
வழக்கில் மலாய் மொழிச்சொற்கள்
சற்றே கலந்துள்ளன. அத்தோடு
ஒலிக்கும் முறையிலும் சிறு வேறு
பாடு தொனிக்கிறது. காலி, வெலி
கமை, மாத்தறை, திக்குவல்லை
ஆகிய பகுதிகளின் பேச்சுவழக்கில்
வேறுபாடுகள் குறைவு. எனினும்
வெலிகமைப் பேச்சில் அரபி மொழி
யாதிக்கம் சற்று அதிகமாகும். இவ்
வாறே தமிழ் அறிவு குன்றிய குக்
கிராமங்களில் சிங்கள மொழியா
திக்கம் ஆழமாய்ப் பதிந்துள்ளதை
அவதானிக்கலாம்.

குழுஉக்குறி (Slang)

அவ்வப்பகுதி மக்களுக்கு மாத்திரம் விளங்கக்கூடிய சொற்களும் இங்கு பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளன. குழுஉக்குறி (Slang) என்று குறிப்பிடப்படுபவை இவையே. பணத்தை யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் 'வெள்ளையப்பன்' என்று வழங்குவது போல இங்கு புலூஸ், முன்னுக்குப் போகிறவன், இப்ரூஹிம் வெவ்வை போன்ற சொற்களால் வழங்குவர்.

இவ்வாறே கட்டுகடியனுக்கு 'டோப்காரன்' என்ற பட்டப் பெயர் உண்டு. மீன்குழம்பு என்பதை பொதுவாக மீன்ஆனம் என்பர். இப்பகுதியில் 'மீன்புளிப்பு' என்ற சொல்லே வழக்கிலிருக்கிறது. ஏனைய பகுதிகளுக்கு முரணாக இச்சொல் இங்கு வழங்கப்படுவது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

இதே போல் 'பிற்பகுதிகளில் வழக்கிலிருக்கும் சொற்கள் வேறு கருத்துகளுடன் பயிலப்படுவது

முண்டு. இத்தகைய சொற்கள் எவ்வாறு பிறந்தன என்பதை ஆராய்வது சுவராஸ்யமானது.

Donkey Bed என்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படும் ஒருவகைக் கட்டிலை யாழ்ப்பாணத்தில் 'சாக்குக் கட்டில்' என்பர். இங்கு 'கம்மங்கட்டில்' என்று வழங்குவர். 'கமங்' (Gaman) என்பது சிங்கள மொழியில் பிரயாணத்தைக் குறிக்கும். பிரயாணத்தின் போது மடித்து எடுத்துச் செல்வதால், கலப்பு மொழியில் 'கமங்கட்டில்' என்ற சொல் பிறந்திருக்கலாம். தற்போது 'கம்மங்கட்டில்' என்று அழுத்தம் பெற்றுத் திரிந்துள்ளது.

பொதுவாக, கல்வி பயிலும் இடத்தைப் பள்ளிக்கூடம் என்று குறிப்பிடுவர். இப்பகுதியில் குர்ஆன் ஓதும் இடங்களையே பள்ளிக்கூடம் என்பர். ஏனெனில் பாடசாலைகள் ஏற்படுவதற்கு முன்பே பள்ளிவாசல்களை அடுத்துள்ள கூடங்களில் குர்ஆன் ஓதக் கற்றுக்கொடுக்கப்

வேண்டாத மாமியார்

ஒரு நாள் மிருக வைத்தியர் ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டு ஒரு நபர் வந்தார். வந்தவர், தாம் அழைத்து வந்திருந்த நாயின் வாலை அடியோடு துண்டித்துவிடுமாறு மிருக வைத்தியரிடம் ஒரு விசித்திரமான வேண்டுகோளை விடுத்தார். மிருக வைத்தியருக்கோ எதுவுமே புரியவில்லை. "நாய்களுடைய வாலைத் துண்டித்துவிடும் வழக்கம் இல்லையே! நீங்கள் ஏன் அப்படிச் செய்யும்படி கேட்கிறீர்கள்?" என்று வந்தவரிடம் கேட்டார். வந்தவர் பட்டென்று பதில் சொன்னார்: "என் மாமியார் வருகிற வாரம் வருகிறாள். அவள் வரும்பொழுது அவளை வரவேற்பதுபோன்ற எவ்வித அடையாளமும் என் வீட்டில் இருப்பதை நான் விரும்பவில்லை."

பகற் கனவு

ஒருநாள் மாலைவேளை ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்த பாதிரியார் ஒருவர் தாம் ஒரு பிருமாண்டமான மக்கள் கூட்டத்திற்கு முன்னால் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருப்பதாகக் கனவு கண்டார். அவருக்குத் திடீரென்று விழிப்பு வந்தது. தாம் உண்மையாகவே ஒரு மக்கள் கூட்டத்திற்கு முன்னால் மேடையில் நின்று கொண்டிருப்பதை அப்பொழுதுதான் அவர் உணர்ந்தார்.

சேகரித்து அனுப்பியவர்: அ. சோமபாலன்.

பட்டது. எனவே இன்றும் குர் ஆன் ஒதுவிக்கும் சமயப் பாடசாலைகளைப் பள்ளிக்கூடம் என்பர். பாடசாலைகளை 'ஸ்கூல்' என்ற ஆங்கில வார்த்தை கொண்டே வழங்குவர்.

குளிப்பாட்டுதல் என்பது குளித்தல் என்ற பதத்தின் பிற வினையாகும். ஆனால் உயிரோடுள்ளவர்களை 'நீராட்டுதல்' என்றும் இறந்த சடலங்களைக் 'குளிப்பாட்டுதல்' என்றும் குறிப்பது இப்பகுதி வழக்காகும். புதுப்பெண்ணை நீராட்டும் போது 'பெண்முழுக்காட்டுதல்' என்பதே மரபாக இருந்து வருகிறது.

ஓதுதல் என்பது படித்தல் என்ற பொதுக் கருத்தைக் குறிப்பினும், சமயகிரந்தங்களை படித்தல் பாடுதல் என்று சொல்லாமல் 'ஓதுதல்' என்பர். உதாரணமாக குர்ஆன் ஓதுதல் மொளலிது ஓதுதல் போல்வன. இது அரபு மொழிக்கு அளிக்கும் தனி மதிப்பு போலும்!

இங்கு ஒருவரைப் பார்த்து "நாட்டிலே போகவில்லையா?" என்று கேட்டால், "பிடவைப் பொட்டணியைச் சும்ந்து கொண்டு வியாபாரத்தில் செல்லவில்லையா?" என்று கேட்பதற்கொப்பார்கும். பழங்காலத்தில் முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள் புடவை வகையறாக்களைச் சும்ந்து கொண்டு, கிராமப் புறங்களுக்குச் சென்று விற்று வந்தனர். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு இச்சொல் பிறந்திருக்கலாம்.

முற்காலத்தில் முஸ்லிம் மக்களிடையே நிகழ்ந்த சச்சரவுகளை பள்ளிவாசல் முகாமையாளர்கள் மத்தியஸ்தம் செய்து தீர்த்து வைத்தனர். அன்று தொட்டு பள்ளிவாசல் முகாமையாளரை 'மத்திச்சம்' என்று வழங்கி வந்தனர். மத்தியஸ்தர் என்றபதம் 'மத்திச்சம்' என்று திரிபடைந்திருக்கலாம். மட்டக்களப்புப் பகுதிகளில் இதற்குப் பதிலாக மரைக்கார், வண்

ணக்கர் என்ற சொற்றொடர்கள் வழக்கில் இருக்கின்றன. இப்போதெல்லாம் 'டிர்ஸ்டி' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லே பொதுவாக வழங்கி வருகிறது.

'மலையன்' என்பது கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவரின் பெயரைக் குறிக்கும் இப்பதம் இப்பிரதேசத்தில் 'பெரிய' என்ற பொருளில் வேறு சொற்களுடன் இணைந்து வழங்கப்படுகிறது. மலை பெரியது எனவே (மலை போன்று) பெரிய பாம்பு என்பதைக் குறிக்க பாம்பு மலையன் என்று வழங்குவர். இவ்வாறு கருத்தில் விளக்கம் பெறுவதை மொழியியல் வல்லார் 'Expension' என்பர்.

'மோளன்' என்ற சொற்பிரயோகம் பெரும்பாலும் தென்னிலங்கையில் மாத்திரம் வழக்கிலிருப்பது. 'மோளை' என்பது மடத்தனத்தைக் குறிக்கும். எனவே மடத்தனம் உடையவன் (மடையன்) என்ற கருத்தில் அன் விருதி இணையப் பெற்று 'மோளன்' பிறந்திருக்கலாம். அல்லது யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே பயிலப்படும் 'மோடன்' என்ற பதம் திரிந்து

□□□□□□□□□□

வள்ளுவர் வழியில் ... ..

விருந்தோம்பல்

விருந்தினரை உபசரித்தல் இல்லற வழியிற் செல்வோர்க்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். முகமலர்ந்து நல் விருந்தினரைப் போற்றிப் பேணுவோனது இல்லத்திலே திருமகள் விரும்பி வாசம் செய்வள். விருந்தோம்பலைப் போற்றாத மனவேறுபாடானது பெரும் செல்வத்திலும் ஒருவனுக்குக் கிடைத்தவறுமை நோயேயாம்.

—நாக. பத்.

□□□□□□□□□□

‘மோளன்’ ஆகியிருக்கலாம். இவை மொழியியல் ஆய்வாளரின் கவனத்திற்குரியது.

கருத்து வேறுபாடும், பிறமொழியாதிக்கமும் கொண்ட சொற்கள் சிலவற்றை மேலே பார்த்தோம். ஒலித்திரிபும் சொற்களை இடத்துக்கிடம் வேறுபாடுடையனவாகக் காட்டுகின்றன.

ஒலித்திரிபு

பேச்சு வழக்கில் ஒலிப்போரின் முயற்சிக்கு குறைவின் விளைவாக சொற்கள் சிதைவுற்றுத் திரிபடைகின்றன. (Economy of Effort)

போய்விட்டது என்ற பதம் போயிட்டது - போயிட்டுது - பெய்த்து என்றவாறு படிப்படியாகத் திரிந்துள்ளது. இதே போல் குரவையிடுதல் - குரோடுதல் கொரோடுதல் என்று மாற்றம் பெற்றுள்ளது. ‘எள்ளுப்போல’ என்பது ஒள்ளுப்பல - ஒள்பல என்றும், ‘வெறும் வாய்க்கிடை கெட்டவன்’ என்ற தொடர் ‘வெறுவாய்க்கிலகெட்டவன்’ என்றும்

வள்ளவர் வழியில் ... ..

இனியவை கூறல்

வஞ்சம் அற்றதாயும் அன்பு நிறைந்ததாயும் உள்ள சொற்கள் இனிய சொற்களே. முகம் மலர்ந்து உளம் கலந்து இனிய சொற்கொண்டு பழகுதல் பெரிய கொடையேயாம். குடும்பத்துள்ளும் வெளியும், எங்கும், துன்பம் துடைக்க வல்லதும் பெரு நிதியாய் இயங்க வல்லதும் இன்சொற்களாம். இவை இருக்க, வன்சொல் வழங்குதல் எதற்கோ?

-நாக. பத்.

‘ஹரிக்கேள் லாம்பு’ என்ற ஆங்கிலச் சொல் ‘அரைக்கால் லாம்பு’ என்றும் திரிபடைந்துள்ளது.

இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட திரிபு மூலச் சொல்லின் பிறப்பை அறியாமையால் ஏற்பட்டது அமெரிக்காவில் வீசும் ஒருவகை வரண்டகச்சான் காற்றை ஹரிகேள். இக்காற்றுக்கு ஈடு கொடுக்குமாறு செய்யப்பட்ட விளக்கை ஆங்கிலத்தில் ‘ஹரிகேள் லாம்பு’ (Hurricane Lamp) என்றனர். இங்கு வழங்கும் அரைக்கால் லாம்பு என்ற சொல் ஒரு தமிழ்பதம் போன்று தொனிக்கிறது.

ஒரினமாதல் (Assimilation) என்ற அடிப்படையில் கட்டகம், காய்ச்சல், பார்த்து போன்ற சொற்கள் கக்கம், காச்சல், பாத்து என்றவாறு திரிபுகின்றன.

பேச்சு வழக்கில் இடையண்ணச்சாயல் (Palatalisation) பெறுதல் பற்றி மொழியியல் வல்லுநர் குறிப்பிடுவர். படித்த - படிச்ச, ஒளித்த - ஒளிச்ச, தனித்த - தனிச்ச போன்ற வழக்குச் சொற்கள் மேற்காட்டிய அடிப்படையில் திரிபுற்றனவாகும்.

எல்லாக் கிளை மொழி (Dialect) களிலும் போலற்ற - த்த வாகவும், ன்ற - ண்ட வாகவும் திரிவதில் இங்கு விதிவிலக்கு காணப்படவில்லை. பெற்ற, குற்றம், மற்ற, ஊற்று, காற்று, ஒற்றை ஆகிய சொற்கள், பெத்த, குத்தம், மத்த. என்றவாறு திரிபடைந்து வழங்குகின்றன. இவ்வாறே எழுத்து வழக்கில் ஒன்று, கொன்று, பன்றி, சென்று என இடம் பெறுஞ் சொற்கள், பேச்சு வழக்கில் ஒண்டு, கொண்டு, பண்டி, செண்டு என்று மாற்றமடைந்துள்ளன.

முயல் - முசல் (ய, ச ஆதல்) குமர் - கொமர் (உ, ஓ ஆதல்) வீடு - ஊடு (வி, உ ஆதல்) கோபம் - கோவம் (ப, வ ஆதல்) அகப்பை - அகப்ப (ஐ, அ ஆதல்)

போன்ற ஒலித்திரிபுகளும் இங்கு வழக்கில் இடம் பெற்றுள்ளன. இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட சொல்லீற்றுத் திரிபு அநேகமாக ஐ ஓசை பெறும் எல்லாப் பதங்களிலும் செயல்படுகிறது. முட்டை, குப்பை, கடை, குடை, நடை, அம்மை என்பன முட்ட, குப்ப..... என்ற வாறு திரிபடைகின்றன. இத்திரிபு சிங்கள மொழியினது ஆதிக்கத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். கட, குட, பேன போன்ற சொற்களை இங்கு சிங்களவரும், முஸ்லிம்களும் ஒரே விதமாகவே ஒலிக்கின்றனர். சிங்களச் சூழலின் ஆதிக்கம் குறைந்த பகுதிகளில் கடை, குடை, பேன என்றே உச்சரிக்கப்படுவது நோக்கற்பாலது.

அவசரமாக உச்சரிப்பதன் காரணமாகக் காலப் போக்கில் சில ஒலிகள் மறைந்து விடுகின்றன. சொற் சிக்கனத்துக்காகவும் இவ்வாறு நிகழ்வதலாம். தேங்காய், மாங்காய் என்பவற்றின் ஈற்று மெய்கள் கெட்டு, தேங்க, மாங்க என்று உச்சரிக்கப்படுகின்றன.

இந்தியாவில் சில பகுதிகளில் ல், ண், ள் கொண்டு முடிவுறும் ஓரணைச் சொற்களின் பெரும்பாலானவை உகரச் சாரியை பெறுகின்றன. ஆனால் இங்கு குறிப்பாக தனிக் குற்றெழுத்தோடு கூடிய சொற்களே இவ்வாறு திரிபு அடைகின்றன.

உ + ம்: பல் - பல்லு, நெல் - நெல்லு, எள் - எள்ளு போல்வன.

பொதுவாக, பேச்சு வழக்கில் அதிகமாக இடம் பெறுவன வினைச் சொற்களே. மீண்டும் மீண்டும் பேசப்படுவதால் இவை மிக விரைவிலேயே திரிபடைவது இயல்பு. யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கில் போகிறார், செய்தேன் என்ற வினைச்சொற்கள் போரூர், செய்தன் என்று மருவியுள்ளன. ஆனால் இப்பிரதேசத்தில் இவ்வாறான மருஉ மொழிகள் சிங்கள மொழி

கவிஞர் "திமிலைக்கண்ணன்" அவர்களின் முதற் கவிதை நூல்

நெஞ்சம் கனிந்தது

(பக்திப் பாடல்களின் தொகுப்பு)

விலை: ரூ. 1-00

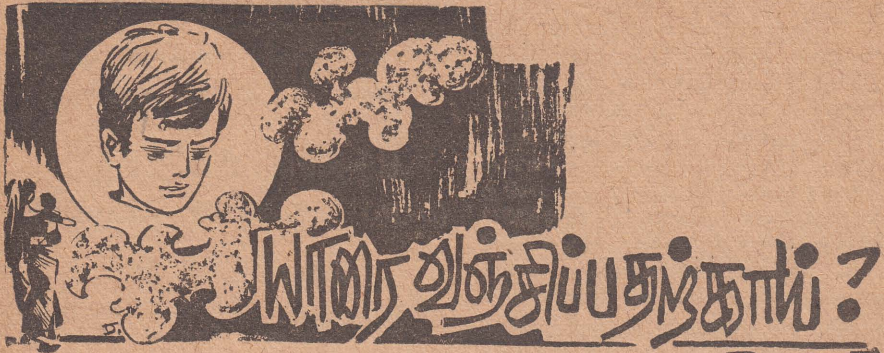
இராஜம் பிரசுரம்

திமிலைதீவு - மட்டக்களப்பு

ஆதிக்கத்தின் விளைவாக பெயரெச்சங்கள் போல் திரிபடைந்து வழங்கப்படுகின்றன. மூவிடங்களையும் குறிக்கும், வந்தேன், வந்தீர், வந்தான் ஆகிய சொற்களுக்குப் பதிலாக 'வந்த' என்ற ஒரேபதம் வழங்கப்படுகிறது. விசுவாமி கெட்டுப் பயிலப் படுவதால் பால் பேதம் உணர்த்துவதில்லை.

தமிழின் ஏனைய கிளை மொழிகளிலே (Vialect) இவ்வாறு விசுவாமி பூரணமாக கெடாதிருக்கவும் இப்பகுதியில் மாத்திரம் பெயரெச்சங்களைப் போல, கண்ட, வந்த. போன அடித்த என்று வழங்கவும் காரணம் 'சொற் சிக்கனம்' என்ற இயல்பான திரிபு என்று மட்டும் கூற முடியாது. சிங்களத்தில் கியேய (போன) கிவ்வமி (சொன்னேன்) போன்ற சொற்கள் இன்று கியா, கிவ்வா என்று பேச்சு வழக்கில் மருவியுள்ளது. இவ்வாறான பதங்கள் இன்று எழுத்து வழக்கில் கூட இடம் பெறுகின்றன. துணை, பால், எண், இடம் எதனையும் உணர்த்தாத இவ்வாறான வினைச்சொற்கள் இப்பகுதிப் பேச்சு வழக்கில் இடம் பெறக் காரணம் சிங்கள மொழி ஆதிக்கமே என்று கொள்ள இடமுண்டு.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

குஞ்சு முற்றத்தில் நிற்கின்றார். உள்ளறையில் நான் படுக்குமிடத்திலிருந்து பார்த்தால் முற்றம் நன்றாகத் தெரிகின்றது. வெய்யிலெரிக்கின்றது. குஞ்சுவின் பச்சைமேனியில் அதன் ஜொலிப்புத்தான் எவ்வளவு ரம்யமாக இருக்கின்றது.

இருபத்து மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னால் அவனும் அப்படித்தான் நின்று கொண்டிருந்தான். முற்றத்தில் கொல்லையில் வளர்ந்திருந்த கூழாங்காய் மரம் கிளைவிட்டிருந்தது. நானும் இதே இடத்தில் தான் அன்றும், பரிசு வாதத்தால், கட்டிலே கதியாக இருந்தேன். கைநிறைய கூழாங்காய்களை அள்ளி வந்து,

“ராத்தா பச்சையாயிருந்ததெல்லாம் செகப்பாக் கனிஞ்சு போச்சுடி.” என்ற மழலை மாறாத அவன் வாய் பிறந்ததை இன்றும் அவன் போன துக்கம் தாங்காமல் லயம் பிறழ்ந்த என் கதியில் நினைத்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆறு மாதங்கள். வாப்பாயாரோ இந்தியாவில் இருந்து வரவழைத்த இராஜ வைத்தியர் என்னைத் தன் திறமைக்குச் சவாலாக ஏற்று நோய் தீர்த்தார்.

ஆறு மாதங்களும் என் தம்பியுடன் ஆறு யுகங்களையல்லவா கடந்தேன். காலே எழும்பி, மாலை மங்கி, இரவு ஆழ்ந்து போகும் வரை என்கட்டிலடியே விளையாடுவான், சாப்பிடுவான், சத்தம் போடுவான், தூங்கியே போய்விடுவான்.

அவன் நின்ற சாயல் அவளில் தெரிகின்றது. மாமனின் மருமகளல்லவா.

நான் படுத்த இடத்திலிருந்து அசையாமல்,

“குஞ்சு உனக்குச் சுடல்லே” என்று குரல் கொடுக்கின்றேன்.

“ல்லேம்மா” அவளுக்கு அவள் யானைப் பொம்மையில் எவ்வளவு லயிப்பு.

முற்றத்து மண்ணில் கால்கள் புதையுண்டிருக்க, வெய்யிலில் குளித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

“ம்..மா இது...து பிஞ்சுபோச்சுமமா” யானைப் பொம்மையைக் கட்டியிருந்த கயிறு பிய்ந்து தொங்குகின்றது. எழும்பிப் போய் அவள் கயிற்றைத் தொடுத்து வைக்கின்றேன்.

அவளைத் தூக்கி நிழலில் விடுகின்றேன்.

“ம்மா எனக்கு பெடிய ஆன ஒண்டு வாங்கித்தா” குழைகின்றார்.

“அடி குஞ்சு உன்னை யானை
மேலே ஏற்றி தோரணம் காட்டிப்
போக சின்ன மாமன் இல்லையேடி”
என்று மனதுக்குள்ளே வாய்விட்டுப்
புலம்புகின்றேன்.

“ம்மா... ம்மா... வாங்கித்...
‘தாம்மா’” என் முந்தானையைப்
பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சுகின்
றாள், குஞ்சு.

அவளைச் சமாதானப் படுத்தும்
வகையறியாமல், கண்ணீர் வேறு
என்னை பேசவிடாமல் தடுக்கின்றது.
அவளோ விடுகிறபாடில்லே. எனக்கு
என் தொல்லைகள், பொறுக்க முடிய
வில்லை.

“சும்மாயிருடி... ..” அந்தப்
பிஞ்சுக் கைகளில் அறைகின்றேன்.
ஓவென்று அலறிக்கொண்டு ஓடு
கின்றாள். எனக்குத் தெரியும் எங்கு
போவாளென்று, சின்ன மாமனின்
அறைக் கதவைத் தட்டிக் கொண்டு
குமுறுகின்றாள்.

“சின்ன மாமா..... ம்மா.....
அடிச்ச... ம்மா அடிச்சோ” ஏங்கி
ஏங்கி யழுகின்றாள்.

எனக்குத் தாங்க முடியவில்லை,
ஓடிச் சென்று அவளைத் தூக்கிக்
கொண்டு “நீ அழுதோ, நான
ழுதோ, ஆற்றுதற்கு அவனில்லடி”
என்று வெடித்துக் குமுறுகின்றேன்.
அவளுக்குப் புரியும் வயதா? என்
னவோ அவளும் வாய்விட்டு அழு
கின்றாள்.

“என்ட குஞ்சு... என்டகுஞ்சு”
என்று அவளைத் தூக்கிச் சீராட்டிய
சின்ன மாமன்....

“தர்த்தோவ்... ஒனக்கு எவ்
வளவு நெடிய கூந்தல்... கைநெறைய
பிச்சிப் பூவ அள்ளி வைச்சா எவ்
வளவு வடிவாயிருக்கும் தெரியுமா?”
என்று என் கன்னித் தன்மை ரட்
சித்த சின்னவன்.

எவ்வளவு நேரம் அழுதோமோ
தெரியாது. அவர் வந்து அவளைத்

தூக்கிக் கொள்கின்றார். அவளைத்
தேற்றத் தெரியும், என்னைத் தேற்ற
முடியாமல் கண்கலங்கி நிற்கின்றார்.

சின்னவன் தான் எவ்வளவு
பிடிவாதமாக நின்று தனது மதிப்
பீற்குரிய ஆசிரியரையே எனக்கு
கணவராக வரித்தான். எதைச்
சொல்லித் தேற்றுவார். மச்சின
னைத் தோளில் சுமந்து துன்பத்தை
நெஞ்சில் சுமந்து, மண்ணள்ளிப்
போட்டு வந்தவர் இன்னமும் என்
னுடன் வாய்திறந்து பேசவில்லை.

துக்கமிருக்காதா? என்னதான்
உறவிருந்தாலும் பாவி சாகிற
வரைக்கும் “சேர்” என்றுதானே
கூப்பிட்டான். அவர் தோளில்,
அவளிருந்து, பிஞ்சுக் கைகளால்
அவர் முகத்தைத் திருப்பி,
“வாப்பா என்னைச் சின்ன
மாமாட்ட கூட்டிண்டு போங்க”
என்கிறாள்.

அவருக்கும் பொறுக்க முடிய
வில்லை கண்ணீர் பெருகி ஓடுகின்
றது.

“வா நாங்க போய் பசியாறு
வோம்” சமாதானப்படுத்த முயல்
கின்றார்.

“சின்ன மாமாவோடதான்
நான் தின்பன்” சாப்பாட்டு மேசை
யில் அவன் அவனைத் தூக்கி
வைத்து. அவள் முன் தட்டை
வைத்து, அவளில் வயித்து, அவள்
தட்டில் இருக்கும் மீன் துண்டில்
லயித்து, நான் அவளில் லயித்து,
அவன் கோபத்தைப் பயந்த நாட்
கள்தான் எத்தனை.

அவனுக்குத் தான் எவ்வளவு
கோபம். படிப்பைத் தொடர பெரி
யாக்கா, இங்கிலாந்து அனுப்புவ
தாகச் சொல்லி ஏமாற்றியதற்காக

அந்த விஷயத்தில், இந்தக் குடும்
பம், சுற்றம், ஊர், ஏன் இந்த
உலகமே அவனை எதிர்த்ததாக
நான் நினைக்கின்றேன். அவருக்கு
இரண்டு பக்கமும் சார்ந்து போக

வேண்டியநிலை “சேர் நான் உங்களுக்குத் தம்பியா பிறந்திருந்தா என்னை அனுப்பியிருப்பீங்க” வேக வேகச் சொன்னான்.

பெரியாக்காட்ட நான் எவ்வளவோ சொன்னன் அவன அனுப்புங்கோ என்று. அவர்,

“போயிட்டு வரக்கொல ஆராவது வெள்ளக்காரிச்சிய கூட்டிக் கொண்டு வந்தா என்னம்மா செய்தது அவன் பெரிய கொம்னிஸ்காரஞ்சே” என்றார்.

இதையாரோ அவனிடம் சொல்ல அவன் குழம்பினான். முதலில் பெரியாக்கா கொடுத்த “பொக்கெட் மணியை” “நீங்களே எல்லாததையும் வைச்சுக்கொங்கோ” என்று முகத்தில் வீசியெறிந்தான்.

வீட்டில் சாப்பிடுவதை நிறுத்தினான். நேரம் சென்று விடுவரத்தொடங்கினான். ஏனென்று கேட்டதற்கு “என்ட செலவிற்குப் பணம் சம்பாதிக்கரன்” என்றான்.

“அவ்வளவு எடுப்பென்றால் வெளியில வேறெங்கையாவது போயிரு” என்றார் பெரியாக்கா. ரோசக்காரன் வெளியிலும் எடுத்துத் தங்கத் தொடங்கினான்.

வெளியில் அவனிருந்த காலத்தில் அவனைப்பற்றி எவ்வளவு வதந்திகள். குடிக்கிறானும் என்றார்கள். யாருமே ஒன்றும் லட்சியம் செய்யவில்லை. எனக்கென்னனவா நெருப்பை வயிற்றில் கட்டிக் கொண்டதைப் போல இருந்தது. அவரிடட எவ்வளவோ சொன்னேன் அவனை எங்கட வீட்டுக்கு

கூட்டிண்டு வர அவரும் முயன்றார் அவன் மறுத்துவிட்டான்.

கடைசியாக யாரோ “ஒரு மாதிரிப் பெண்ணுடன்” அவனைக் கண்டதாக வந்து சொன்னார்கள். என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. உடனே அவனிருந்த ரூமிற்குப் போய் ஆத்திரம் தீர அறைந்துவிட்டு கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டேன்.

என் கண்ணீருக்குத்தான் எவ்வளவு சக்தி என்னோட வீட்டிற்கு வந்துட்டான். இருந்தும் கோபம் தனியல்ல. மாளா வாட மகனில்லையா. இந்தக்கோபத்தோட தான் சாப்பாடு முடித்தபின் ஒரு நாள் இரவு “ராத்தா நான் ரா 3 மணி பஸ்ஸில் ஜெய்லானிக்குப்

போறன்” என்றான். போயிட்டான். “இப்படி நடக்குமென்று தெரிஞ்சிருந்தா உன்னை போகவிட்டிருக்கவே மாட்டேனடா. போகிற நேரத்தில குஞ்சவை எழுப்பிவிட்டு உன்னைத் தடுத்திருப்பேனடா” வாய் விட்டுப் புலம்புகின்றேன்.

“இப்படியமுது என்ன பிரயோசனம் போனவன் வரவா போகின்றான்” கடைசியில் அவரும் பேசின விட்டார். என்னால் தாங்க முடியவில்லை.. புடவைத் தலைப்பை வாயில் வைத்துக்கொண்டு கொல்லைக்குப் போகின்றேன். அவன் நட்டு வைத்த பிச்சிப் பூ மரம் பூத்துச் சொரிகின்றது. அவனிக்கும் போது இப்படி பூவெல்லாம் வீணப்போகுமா அப்படி மாலை யாய்த் தொடுத்து குஞ்சுட மேனியெல்லாம் போர்த்தி, “ஓ குஞ்சு” “பிச்சிப் பூ பந்தலிலே நான்மெச்ச பூக்காயோ” என்று எவ்வளவு ஆழமாகப் பாடுவான். அவள் அப்போது சிரித்தால் போதும் “என்ட முல்லை பூத்ததடியோ” என்று எவ்வளவு கலகலப்பாக, அந்த மாமனும் மருமகளும் இந்தச் சின்னஞ்சிறிய வீட்டின் சந்தோஷமெல்லாம் கொள்ளையடித்துக் கொள்வார்கள். அவர் கூட அதைக் கண்டு அதிசயப்படுவார்.

“இந்தக் குழந்தையா வெளியில என்னவெல்லாமோ செய்தான். என்று கேள்விப்பட்டோம்” என்பார்.

எனக்கு வயிற்றில் பால் வார்த்த மாதிரியிருக்கும். அப்படித்தான் அன்றைக்கும், என் நச்சரிப்பைப் பொறுக்காமல் ஜெய்லானிக் குக் கூட்டிக் கொண்டு போனார். அவன் அங்கு போய் ஒரு மாதமாக இருந்தது. சுரங்க மலையடியே பாம்

புக் கல்லருகே எங்கோ, எதிலோ ஆழ்ந்து, எதையோ தரிசித்துக் கொண்டிருந்தான். குஞ்சு தான் “சின்னமாமோவ்” என்று ஓடிப் போய் அவன் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, அவன் தவத்தைக் கலைத்தான். பின்னர் அவன் தோளில் அவளே ஒரு தவமாக வீற்றிருந்தான்.

எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தோம் “வீட்டுக்கு வடா” என்று “எதற்காகவோ தவமிருக்க வேண்டும் போல இருக்குது.. ஜஸ்ட்.. எ சேஞ்ஜ்” என்றான்.

“வாழவேணும் என்ற ஆசை நெஞ்சில அழியாட்டி உன்னட்டையும் சேரிட்டையும் தான் என்ட வாழ்க்கை அப்ப வாரன் ராத்தா.. என்று பிடிவாதமாகச் சொன்னான்.

குஞ்சுவைத்தான், “சின்னமாமா உனக்குச் சந்தமாமாவோட வாரன்” என்று சாமர்த்தியமாக ஏமாற்றி விட்டான். மலையடிவாரத்தில் எங்களை வழியனுப்ப வந்தவனை, குஞ்சுவின் “சின்னமாமா எனக்கு சந்தமாமா இல்லாட்டி கவலையில்ல நீங்க வாங்கோ” என்ற காருக்குள் இருந்த ஓலித்த செல்லக் குரல் அவன் கண்களில் நீரைக் கசியச் செய்தது. திரும்பி நடந்தான். போயேவிட்டான்.

இப்படித்தான் அன்றைக்கும் கொல்லைக் கதவடியே குஞ்சுவிற்கு தலைசீவி அவன் விரும்பும் பிச்சிப் பூ குடி அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவனைக் கொண்டு வந்தார்கள். குடும்பத்துக்குத் தெரிந்தவர்கள் ஜெய்லானிக்குப் போயிருந்தார்களாம், இவன் காய்ச்சலால் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தானாம் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். வரும் போது அவரும் இருக்கல்ல, குஞ்சுவ அவனிட்ட விட்டிட்டு முன் வீட்டுக்கு அவருக்கு டெலிபோன் செய்யப் போனான்.

திரும்பி வருகிறபோது. ஒரு கையால் அவனைச் சுற்றிக்கொண்டு நினைவில்லாமல் இருந்தான்.

அவர் டொக்டரோட வந்தார். மூன்று நாட்கள் நினைவில்லாமல் இருந்தான். குஞ்சு “சின்ன மாமா எனக்கும்மா இந்த சட்ட தச்சுத் தந்த” “சின்ன மாமா எனக்கு வாப்பா படப் பொஸ்தம் வாங்கித் தந்த” என்று எதையெல்லாமோ காட்டினான். அவன்தான் விழிக்க வேண்டுமே.

**“மலர்” சஞ்சிகையின்
எல்லா ஏடுகளையும்
சொந்தமாகப் பெற
ஒரு வாய்ப்பு.**

ஈழத்தின் சிறப்புமிக்க இலக்கிய மாத ஏடு என்று பெயர் பெற்ற “மலர்” சஞ்சிகையின் ஆரம்பகால ஏடுகளைப் பார்க்கவும் பத்திரப் படுத்தி வைக்கவும் விரும்பும் வாசகர்களுக்கு பின்வரும் ஏடுகளை அனுப்பிவைக்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

1970 பெப்ரவரி, மார்ச், ஜூன் ஏடுகள் அடங்கிய செட் - ரூ. 1-50

1970 ஜூன், ஆகஸ்ட், நவம்பர் ஏடுகள் அடங்கிய செட் - ரூ. 1-50

உரிய தொகைக்கு போஸ்டல் ஓடர் அல்லது -/50 சத முத்திரைகள் அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அனுப்பவேண்டிய முகவரி: நிர்வாகி, “மலர்” 21, மத்திய வீதி, மட்டக்களப்பு.

என்னத்தான் கேட்டான் “சின்ன மாமா முழிக்காதாம்மா” என்று. எனக்கென்னவோ அல்லாட அமானம் என்று தாளிருந்தது. “பிரெய்ன் பீரராம்” நான்காம் நாள் போயிட்டான்.

“வாழ்த்தானடா வாரன் என் டாய் சாகிறதற்கு ஏன்டா வந்தாய்” என்று கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதேன். பாவி முகத்தில முழிக்காமலே போயிட்டான்.

எவ்வளவு நேரம் கொல்லக்கத வடியே நின்றேறே தெரியாது. குஞ்சு வந்து கழுத்தைக் கட்டிப் பிடிப்பது உணர்வை நனவிற்குத் திருப்புகின்றது.

நானடித்த இடம், விரல் பதிந்து கன்றிச் சிவத்துப் போயிருக்கின்றது.

“வலிக்குதாடி ராஜாத்தி” என்று கேட்டுக் கொண்டே அவளை அள்ளியனைத்து அடித்த இடத்தை முத்திகின்றேன். அவள் என் கழுத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு “பிச்சிப் பூ பிச்சித்தாம்மா” என்கிறாள். அவளை இறக்கி “பொறக்கிக்கோ” என்கின்றேன் நல்ல நிலவு. விழுந்த பூக்களை குனிந்து எடுக்கின்றாள். குனிந்து, நிமிர்ந்து, குனிந்து, நடந்து ஐய்யோ அந்தப் பிஞ்சு மேனி என்னமாய் வலிக்கும். பூப் பறித்து, மாலை சூடி மேனி சிலிரக்க வைத்தவன் அநாதையாக்கிட்டுப் போயிட்டானே. அள்ளிக் கொள்கின்றேன். அவள் பிச்சிப் பூவை கைகளில் அள்ளிக் கொண்டிருக்கின்றாள். நிலவைக் காட்டி என்னடி அது வென்றேன். சந்தமாமாவென்றாள். என் நினைவு சுழலடித்து ஓடி எதையோ சங்கமிக்கின்றது. என்னை யறியாமல் வாய் “சின்ன மாமா” என்கின்றது. அவளும் இரண்டு கைகளையும் முகத்தைத் தாங்க வைத்து, மலர்ணையாக “ஓ! சின்ன மாமா தான்” என்கின்றாள்.

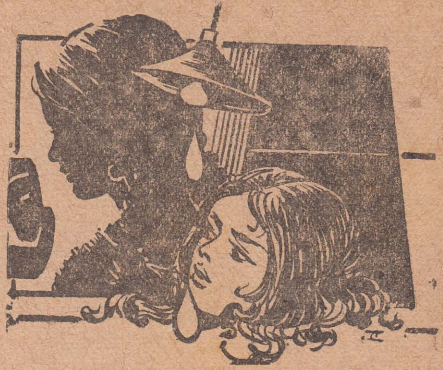
அவள் எதை நினைத்தாளோ எதை உணர்ந்தாளோ!

அறைத் தோழி

கவிதா

அரைகுறையாகப் பரவிய இருளில், மேலிருந்து கீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மின் விளக்குக் குமிழைப் பார்க்கையில் அது யாரோ ஒரு பெண்ணின் கண்ணிலிருந்து துளித்த ஒரே ஒரு துளிகண்ணீர் போல இருப்பதாகப்பட்டது பிரபாவுக்கு. அந்த நேரத்தில் அப்படி ஒரு கற்பனை இதமாக இருந்ததுடன், அப்படியான கற்பனைகள் மட்டுமே எழக்கூடிய வேளையாகவும் அது இருந்தது.

முதல் நாள் மாலை யில் ஸ்டேஷனுக்கு வழியனுப்ப வந்திருந்தன்னத் தங்கையின் வெண்மையான கரத்தின் அசைவு இப்போது கூட அவள் மனக்கண்ணில் தெரிந்தது. “அவர்களை எல்லாம் பிரிந்து இன்னும் மூன்று அல்லது நான்கு வருடங்கள் இங்கே இருந்து படிக்க வேண்டுமே” என்று எண்ணிய போது, மனதில் ஒரு வெறுமை உணர்ச்சி பரவியது.

“சே! சின்னக் குழந்தையாக இருக்கிற தங்கை சிறுமியாக வளர்ந்து விடுவாள்”.

மறுபடியும் அந்த மின் விளக்குக் குமிழைப் பார்த்தாள். அந்தக் கற்பனைப் பெண்ணின் கண்ணீர்த் துளியில் இருந்து ஆரம்பித்து, அவள் விழிகள், நாசி, இதழ், மோவாய் என்று கற்பனைக் கோடுகள் இருட்டில் படர்ந்துகொண்டே போயின.

“மன்னிக்கவேண்டும்.”

பிரபா வாசலைப் பார்த்தாள். ஒரு பெண்ணின் புறக்கோட்டு உருவம் அரை இருளில் ஓவியம் போலத் தெரிந்தது. எழுந்து ‘ஸ்விட்சை’ப் போட்டாள்.

வாசலில் நின்றிருந்த பெண் விநயமாகச் சிரித்தபடியே “நீங்கள் தனியாக இந்த அறையில் இருப்பதாக சப் வார்டன் சொன்னார். நான் உங்கள் ‘ரூம்-மேட்’டாக வருவதற்கு ஏதும் ஆட்சேபமிருக்கா உங்களுக்கு?” என்று கேட்டாள்.

“ஓ! நோ. வாருங்கள். இப்பவே போய் சாலியை வாங்கி வந்துவிடலாம்” என்று அந்தப் பெண்ணை இழுக்காத குறையாக அழைத்துக்கொண்டு போனாள் பிரபா. தனிமை அதற்குள் அவ்வளவு தூரம் தவிக்கச் செய்திருந்தது அவளை.

சாலியைப் பெற்றுக்கொண்டு கையெழுத்துப் போடுகையில், பிரபா பார்த்தாள். “பி. சிவப் பிரகாசம்”

திரும்பிச் செய்கையில், தன் அறைத்தோழியிடம் “பி ஸ்டான்ஸ் போர்?” என்று கேட்டாள்.

“பாரதி”

“எல்லி நேம்”

பாரதி சிரித்தாள். பிரபா நினைத்துக்கொண்டாள்:

“பெயர் அழகாக இருக்கிற அளவு இவள் ஒன்றும் அழகாய் இல்லை. ‘ஸச் எ ப்ளெயின் கேர்ல்’.

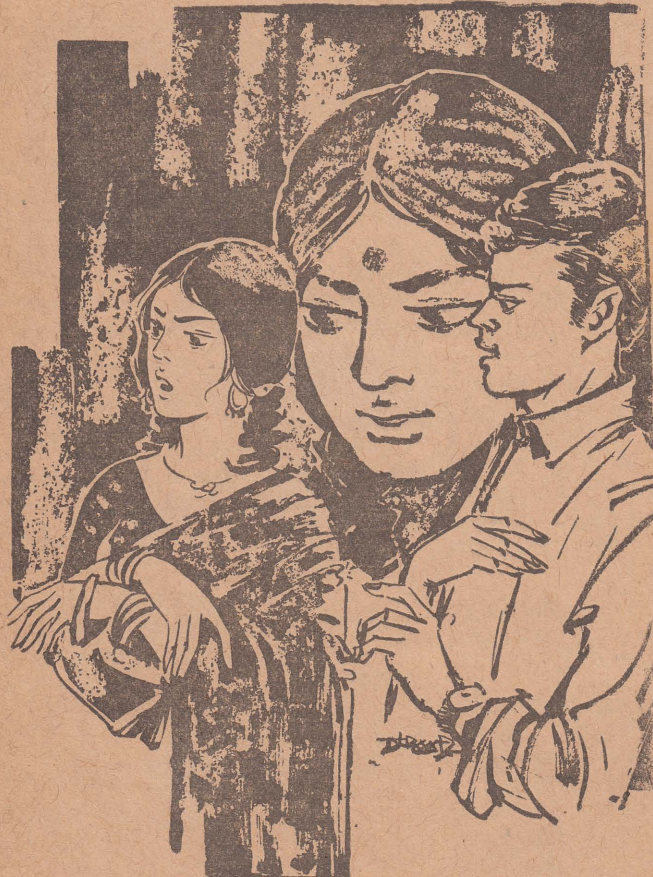

பிரபாவிடம் ஆறுசோடி காலணிகள் இருந்தன; ஆனால், சிவப்பு வர்ணத்தில் ஒரு சோடி வாங்காத தனால், ஆசையாக வாங்கி வைத்திருக்கிற சிவப்பு நைலக்ஸ் சாறியைக் கட்ட முடியாமலே போய்க்

கொண்டிருக்கிறது. மறுநாள் எப் படியும் அந்த சாறியையே அணிய வேண்டும் என்று தீர்மானித்தவளாய் பாரதியை அழைத்துக் கொண்டு நகருக்குப் போனாள் பிரபா - ஒரு சோடி காலணி வாங்க.

கண்டி நகரின் அத்தனை காலணிக் கடைகளிலும் ஏறி இறங்கி, ஒரு சோடி காலணியைத் தெரிவு செய்தபின் களைத்துப்போய் பஸ் நிறுத்தத்துக்குத் திரும்புகையில் இருந்தாற்போலிருந்து, பிரபா பாரதியின் கையைப்பற்றி நிறுத்தி, “அதோ பார்த்தாயா, அந்தக் கேர்டன் துணியை, அதேபோலத்

தான் எங்கள் வீட்டு ஜன்னல்களுக்குக் கெல்லாம் போட்டிருக்கிறோம்” என்றாள்.

அவளுடைய மகிழ்ச்சி பாரதிக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. அவளுடைய சிரிப்பில் அது வெளிப்பட்டிருக்கவேண்டும். பிரபாவுக்குக் கொஞ்சம் வெட்கமாகப் போயிற்று. “உங்கள் வீட்டுக் கேர்டன் போல ஒரு துணியைப் பார்த்திருந்தாயானால் உனக்கும் ஒரு கணத்துக்காவது இந்த என் அனுபவம் ஏற்படாதா பாரதி?” என்று கேட்டு வைத்தாள்.

“கேர்டன் இருந்தாலல்லவா அதைப் போல ஒன்றைப் பார்க்க?”

“பின்னே சுழல்கிற கதவுகளா உங்கள் ஜன்னல்களுக்கெல்லாம்?”

“கதவுகளே இல்லை”

“என்ன? இனிமேல் கேட்டால், ஜன்னல்களே இல்லை என்பாய் போலிருக்கிறதே?”

“உன் கற்பனையில் இருக்கிற ஜன்னல்களை அளவுகோல்களாசக் கொண்டு பார்த்தால் அவை ஜன்னல்களே இல்லைதான். காற்று வருவதற்கும், வெளிச்சம் வருவதற்குமாய் ஒரு வழி, அவ்வளவுதான்.”

“பாரதி, புரியும்படியாகத்தான் சொல்லேன்; கதவில்லாத ஜன்னல்களா? கள்வர் பயம் இல்லையா உங்கள் ஊரில்?”

குடிசைகளுக்கெல்லாம் அழகான ஜன்னல்களையும், கதவுகளையும் கற்பனை பண்ணிப்பார் பிரபா. பாந்தமாகவா இருக்கும்? கள்வருக்குப் பயப்பட என்ன இருக்கிறது எங்கள் வீட்டில்? நான் அங்கே இருந்தால் என்னுடைய புத்தகங்களாவது பெறுமதியுடையவைகளாக அந்த வீட்டில் இருக்கும். இல்லாவிட்டால், என்ன? வெறும் பாணையும், சட்டியும்தாம்.”

பிரபாவுக்குப் பாரதியைப் பார்க்க வியப்பாய் இருந்தது. சின்னஞ்சிறிய குடிசை ஒன்றையும், சட்டிபாணிகளையும் நினைத்த கவட்டில், அங்கிருந்து ஒரு பெண்பல்கலைக் கழகத்துக்கு வந்திருப்பதையும் நினைத்தாள். அவளுக்கு நினைப்பே அதிர்ச்சியாசவிருந்தது. ‘ரியலி எஷாக்கிங்’ என்று அந்த அதிர்ச்சியை வாய்விட்டே கூறினாள்.

‘சிலபேருக்கு வாழ்க்கையில் நடக்கிற ஒவ்வொரு சம்பவங்களும் அதிர்ச்சியாகத்தான் இருக்கிறது. அதுவே சகஜமான வாழ்க்கையாகப் பழகிப் போனபிறகு,

பெரிதாக ஒரு அதிர்ச்சி வரக்காத்திருக்கிறது மாதிரியான பரபரப்பில் வாழ்க்கையே கழிந்து போய்விடுகிறது.”

பாரதியின் ஞாபகப் பின்னணியில் என்ன என்ன நினைவுகளோ? சின்னஞ்சிறு பூவாய் இருந்து, மொட்டாய் மல்லும்வரை, அவளை நுகள் எத்தனையோ! அப்பா செத்துப் போவதற்கு முகல்தான் சேர்ந்தார்போல் எல்லா வீடுகளிலுமே அரிசி இல்லாமல் போய்விட்ட விந்தையை நினைத்தாள்; அரிசி கடன் கேட்கப்போன தம்பி வீட்டுக்கே வராமல் வண்டிப் பாதையருகே கல்மேல் உட்கார்த்து அழுதுகொண்டிருந்ததை நினைத்தாள்: அப்பாவின் உயிர் அரைவாசினோயரலும், அரைவாசி பட்டியியாலும் நைந்து அழிந்ததை நினைத்தாள்; வட்டியில் கொஞ்சமும் தள்ளாமல், ஈடுவைத்த வீட்டையும், காணியையும் சொந்தமாகக்கொண்ட பெரிய மனிதரை நினைத்தாள். திடீரென்று வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். துன்பத்தை விழுங்கும் சிரிப்பு என்று அகற்கு விலாசம் எழுதியிருந்தது; மறுபடியும் பேசினாள்.

“நல்ல தரை என்று நினைத்துப் பயமில்லாமல் காலை ஊன்றுகிறபோது, ‘சுருக்’கென்று நெருஞ்சிதைத்தால் எப்படி இருக்கும் பிரபா? அப்படித்தான் இருக்கிறது எனக்கும், சில சந்தர்ப்பங்களில், சிலபேருடைய நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கிறபோது. இந்த நிலையில், இரப்போர் இல்லாததால், ஈவாரும் இல்லை’ என்ற கற்பனைச் சகத்தில் வாழ்ந்து விட நினைப்பது கொடுமை”.

பிரபாவுக்கு அவளை விளங்கிக்கொள்வது சிரமமாயிருந்தது. இன்னொருவர் துன்பத்தைக் கண்டு நாம் உருகுகிறோம் என்றால், கொஞ்சமாவது அந்தத் துன்பத்தைப் பற்றிய அனுபவம் நமக்கு ஏற்பட்ட

டிருக்கவேண்டும்; அல்லது மனத் தாலாவது எண்ணிப்பார்த்திருக்க வேண்டும். இரண்டும் இல்லாவிட்டால், பிறர் துன்பம் விளங்காமல் போய்விடுவதில் வியப்பென்ன? “ஹெள ஃப்றைட் ஃபுலி சினிசுக்கல் யூ ஆர்?” என்று பாரதியை குற்றம் சாட்டினார்.

“உலகில் நல்லது எதுவும் இல்லை என்பவர்கள் ‘சினிசு’குகள். நாளை நல்லவற்றைக் காண்பதற்காகவே விழிகளைத் திறக்க ஆசைப்படுபவன்; துரதிஷ்ட வசமாக நல்லவற்றுக்குத் தீயவற்றைப்போல விளம்பரமும், வெளிச்சமும் இல்லாததால், என் கண்களுக்கு அடிக்கடி தெரிந்துகொண்டிருப்பவை தீயவைகளே. வாய்ப்புப் பெறுகிறவர்கள் உயரத்திலிருந்து தாங்கள் விரும்பிய காட்சிகளைப் பார்க்கிறார்கள்; வாய்ப்புக் கிடைக்காதவர்கள் தரையில் நின்று முன்னுக்கு நிற்பவரின் பிடரியைத்தான் பார்க்கிறார்கள். பிடரிதான் தெரிகிறது என்றால், ‘சினிசு’கா?”

பிரபாவின் மனதில் மின்விளக்குக் குமிழைப்பற்றிய கற்பனை ஒரு நிமிடம் எழுந்து மறைந்தது. “இந்தப் பெண்ணின் கண்களில், எப்போதுமே ஒரு கண்ணீர் துளி மறைந்திருக்குமோ?” என்று நினைத்தான். தெகிழ்வான குரலில், “உன் படிப்புச் செலவை யார் பார்க்கிறார்கள் பாரதி?” என்று கேட்டான்.

“பாங்கில் லோன் எடுக்கிறேன் பிரபா. அப்படியாவது கஷ்டப்பட்டுப் படிக்கவேண்டுமா என்று தான் எல்லோரும் கேட்கிறார்கள். என் அப்பாவின், முதல் - கடைசி எல்லா ஆசையுமே என்னை நன்றாகப் படிப்பிக்கவேண்டும் என்பது தான். அவருடைய ஆசைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டித்தான் நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன்.”

“அப்படியானால், நீ சயன்ஸ் படித்து, மெடிசின், என்ஜினியரிங்

என்று போயிருக்க வேண்டுமே பாரதி?”

“ஓ! நீ நினைப்பது எனக்குப் புரிகிறது; என் தந்தையின் ஆசை நான் உழைத்துப் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்பதில்லை-தான் படித்து, ஆராய்ச்சி செய்ய முடியாமல்போன தமிழை, - நான் படித்து ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தார் - அவர் ஒரு தமிழ் ஆசிரியர் - வித்துவான்.”

“என்றால், ஏன் உங்கள் குடும்பம் அத்தனை ஏழமைப்பட்டுப் போனது பாரதி?”

“நன்றாக இருந்தபோது, கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் கொடுத்தார். பாரிசுவாதம் வந்து படுக்கையில் விழுந்தபோது, கையில் எதுவும் இல்லை. வீடு போயிற்று. நல்ல வேளையாக வயல்காணி ஒன்று எஞ்சி இருந்தது. அதற்குள் ஒரு குடிசை போட்டுக்கொண்டோம்.”

பிரபா எதுவும் பேசவில்லை. இந்தச் சின்னப்பெண் இவ்வளவு தூரம் நொந்துபோயிருக்கிறாளா என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

புதிய மாணவர்கள் அறிமுக விழாவில், ஒரு விவாதத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். பாரதியின் பேச்சுத் திறனைக் கேள்வியுற்றோ, சந்தர்ப்ப வசத்தாலோ, பாரதியையும் பேசும்படி போட்டிருந்தார்கள். “பெண்களுக்கு உயர்கல்வி” என்பது தலைப்பு. இவள் “வேண்டும்” என்ற கட்சி.

“நோட்டீஸ் போர்டில்” பாரதியின் பெயரைப் பார்த்ததுமே பரபரப்பாக ஓடிவந்தாள் பிரபா. பாரதியோ தன் பெயரைப் போட்டிருப்பதைப்பற்றி எதுவுமே பேசவில்லை. “இந்த உலகத்தில், மிஞ்சாத பொருள் ஒன்று உண்டு என்றால் அது கல்விதான் பிரபா; அது மட்

டும் தான் எந்த அளவுக்கு அதி கரித்தாலும் நன்மையே கொடுப் பது. பெண்கள் மட்டுமென்ன தூர திர்ஷ்டவசமாக அலிகள் என்று யாராவது இந்த நாட்டில் பிறந் திருந்தால் அவர்களுக்கும் கூட உயர்கல்வி வேண்டியிருக்கிற இந் தக் காலத்தில் வேலையற்றுப்போய் இந்த விவாதத்திற்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறார்கள் பார்” என்று மட்டும் சொன்னான். பிறகு அதைப் பற்றிப் பேசவே இல்லை.

விவாத நாள் வந்தது

மேடையில் பாரதி தனியாகத் தெரிந்தாள். சாதாரண நூல்சேலையில் அவளை இங்கே பார்க்கச் சிறிது வெட்கமாக இருந்தது பிரபாவுக்கு. எவ்வளவு அவளை வற்புறுத்தியும் பிரபாவிடம் ஒரு சேலை வாங்கி அணியமறுத்துவிட்டாள் என்பதில் மனத்தாங்கல் பிரபாவுக்கு. “முந் நூறு ரூபாவுக்கு சேலை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டும் உடம்பைச் சரியாக மறைக்கத் தெரியாமல் போய் விடுகிறது பலருக்கு. முப் பது ரூபாய்ச் சேலையானாலும் ஒழுங் காக அணிகிறேனே - இதுதான் என்னுடைய பெருமை பிரபா” என்று கூறி விட்டு, இத்தனை பேருக்கு நடுவில்... த்சொ!

பிரபா விவாதத்தைக் கவனித் தாள். பெண்களுக்கு உயர்கல்வி அவசியமல்ல என்று பேசிய பைய றெருவன், அத்தனை பெண்கள் எதிர்க்கட்சியிலும், பார்வையாளர் களிலுமாய் அங்கே பிரசன்னமாய் இருந்த போதும், நாவடக்கமின் றியோ, நகைச்சுவைக்காகவோ, ‘கல்வி கற்கவேனாக் கிளம்பிவந்து, கற்பை இழந்து திரும்புகிறார்கள்’ என்று கூறிவிட்டான். இந்த நாட் டில் கல்வி மந்திரியாய் இருப்பவர் களே பொறுப்பற்று இந்த மாதிரி யான கருத்துக்களை உதிர்த்துவிடக் கூடிய தூரதிர்ஷ்டம் இருக்கும் வரை இவர் இப்படிக் கூறியதும் அதிசய மல்லவென்று எண்ணிக் கொண் டாள் பாரதி.

எதற்காக அந்த விவாதத்தை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள் என்று பாரதி எண்ணினாலோ, அது அழ காக நிறைவேறிக் கொண்டிருந்தது. கைதட்டுவது போதாதென்று-விசி லடித்தும்கூட அதை ரசித்தார்கள், பலர். பெண்கள் ஆத்திரத்திலும், அவமானத்திலும் தலைகவிழ்ந்திருந் தனர்.

“பேசுவது ஒரு கலை என்றால், பேசாமல் இருப்பதும் ஒரு கலை தான். முறையாகப் பேசத்தெரி யாதவர்கள் - மௌனமாக இருக் கத் தெரியாதவர்கள் சாதாரண மாக எப்போதும் செய்துகொண் டிருக்கிற காரியம் பேத்துவது. ‘மக்களே போல்வார் கயவர்’ என்று திருவள்ளூர் வி யந்த து போல பேத்துபவர்கள் எல்லாம் பேசுவ தாக நினைத்து மயங்கி விடுவதுதான் இந்தக் காலத்தின் மிகப் பெரிய தூரதிர்ஷ்டம்” என்று நினைத்துக் கவலைப்பட்டாள் பாரதி.

பிரபா குறிப்பாகப் பாரதி யையே பார்த்தாள். பாரதியும் அவளைப் பார்த்தாள். “நீயல்லவா எனக்கும் சேர்த்து இதற்குப் பதி லடி கொடுக்க வேண்டியவள்” என்று பிரபாவின் பார்வை கூறிய தாகப் பட்டது பாரதிக்கு.

புயலாக எழுந்து ‘மைக்’கைப் பற்றிக்கொண்டு, ஆடாமல், மேசை யைக் குத்தி அமார்க்களம் செய்யா மல், எழுந்து நின்ற தோரண யிலேயே சபையை அமைதியாக்கி விட்டு, பாரதி பேசினாள்:

“தனிப்பட்ட ஒரு நபர் தன் மனக்காவலை இழந்துவிடுவதற்கும், உயர்கல்விக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று தெரியவில்லை. இப்படி ஒரு வர் இருவரல்ல பலர் கெடுகிறா கள் என்றால், கொடுக்கப்படுகிற கல்வி முறையானதல்ல என்றுதான் கூறவேண்டும். காலில் ஒரு காயம் ஏற்படுகிறதென்றால், அதற்குப் பரி காரம் செத்துப்போவதல்ல; காயத் துக்கு வைத்தியம் செய்து ஆற்றிக்

கொள்வதுதான். மேலும் பெண்களுக்கு இத்தகைய மரணக்காயத்தை ஏற்படுத்துபவர்கள் யார்? என்று எண்ணிப்பார்க்கவேண்டும். “ஆணெல்லாம் கற்பை விட்டுத் தவறு செய்தால், அப்போது பெண்மையுள் கற்பழிந்திடாதோ?” என்று நிறுத்தினான்.

யாருக்கு என்ன அபிப்பிராயம் இருந்த போதிலும், பிரபாவுக்கு இவ்வளவும் போதும் என்று பட்டது. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கையைத் தட்டத் தொடங்கினான். பல கைகள் அவருடன் சேர்ந்து கொண்டன. ஓசை ஓய நீண்ட நேரம் எடுத்தது.

கூட்டம் எல்லாம் முடிந்து இருவரும் வெளியே வந்தபோது, செல்வகுமார் பரபரப்புடன் வந்து பாரதியைப் பாராட்டினான். செல்வகுமாரைப் பிரபாவுக்கு முன்னரே தெரிந்திருந்தது. கொழும்பில், பிரபல தொழில் நிறுவனம் ஒன்றின் உரிமையாளர் அவனுடைய தந்தை. அவர் பிரபாவின் தந்தைக்கு நண்பர். நெருக்கமான பழக்கம் இல்லாவிடினும், பிரபா

வுக்கும், செல்வகுமாருக்கும் ஒரு வரை ஒருவர் தெரிந்திருந்தது பிரபாவின் தோழியாக பாரதி இருந்தது அவனுக்குத் தயக்கமின்றிப் பாராட்டும் தைரியத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

“மில் பாரதி, உங்களுக்குப் பொருத்தமாகத்தான் பெயர் வைத்திருக்கிறீர்கள்” என்று சொன்னான். “எனக்குப் பாரதி என்று பெயர் வைத்தது பாரதியாரின் ரூபகத்துக்காகத்தான். ஆனால், பெண்ணுக்கு உரிய பெயராக அனைத்தும் பார்த்தால், டாம் பீதமாகத் தெரிகிறது-இல்லையா? எனக்கு ‘கோர்கி’ என்று பெயர் வைத்திருந்தார்களானால், பொருத்தமாக அமைந்திருக்கும். கோர்கி என்றால் என்ன கருத்துத் தெரியுமோ, ‘கைத்துப் போனவர்’.

செல்வகுமார் பாரதியையே ஒரு கணம் உற்றுப்பார்த்தான் பிறகு, “இவ்வளவு சீக்கிரமே, அவ்வளவு கசந்து போனீர்களா? ஏன்?” என்று கேட்டான்.

“அறியும், உணர்வும், சிந்தனையும் உள்ளவர்களுக்கு தாங்களே நேரில்பட்டு அனுபவிக்காவிட்டாலும் கூட, துன்பமும், நியாயமின்மையும் உலகத்தின் எந்த மூலையில் இருந்தாலும் மனம் கசந்துவிடுகிறது. அதனால்தான் ‘எழுத்தாளர்கள் கவிஞர்கள், ஓவியர்கள், நடிகர்கள் எல்லோருமே ஒரு வகையில் கைத்துப்போனவர்கள்தாம்’ என்கிறது உளநூல்”

செல்வம் கேலியாகக் கேட்டான்:

“நீங்கள் இதில்”

“பட்டு அனுபவித்திருக்கிறேன் வறுமை-அதன் ஒவ்வொரு கோணத்திலும் எனக்குத் தரிசனமாகியிருக்கின்றது.”

வெட்டுக்கொண்டு பதில் வரும் என்றோ, இதனை வெளிப்படையாய் அவள் பேசுவாள் என்றோ அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல், பிரிந்தான்.

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு அவன் பிரபாவை எங்கு கண்டாலும் வலியச் சென்று கதைத்தான். மருத்துவம் பயிலும் அவன் கலைப்பகுதிக்கு வருவானேன் என்று தன்னையே கேட்டுக்கொண்டாள் பிரபா. அவன் தன்னுடன் பேசுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை ஆவலாய் வரவேற்கிறாளுே என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு ஏற்படலாயிற்று. இந்தச் சந்தேகம் எழுந்ததும், அவன் மனம் சலனப்படத் தொடங்கிற்று. நாளைவில் அவனைப்பார்த்துக் கவும் பேசவும், அவனைப்பற்றிப் பேசவும், எண்ணவும் அவளுக்கு ஒரு தேவை நான் முழுவதும் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

சிலநாள் கழித்து, செல்வகுமார் தன்னுடைய பிறந்த நாளில் பிரபாவையும், பாரதியையும் மதிய உணவுக்கு அழைத்தான். தன்னுடன் பழக்கத்தை அதிகரித்துக் கொள்வதற்காகவே அவன் சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்குகிறான் என்று பிரபா தீர்மானமாக நம்பினாள். இந்தக் காலத்தில், அறிவே, கலைத்திறனோ, அடக்கமோ நம்பண்புகளோ எல்லாமே சக்தியற்றுப்பேரய், அழகும், அந்தஸ்தும் ஆணைக்கவரும் சாதனங்களாக ஒரு பெண்ணிடம் வாய்த்திருப்பவை என்பதில் அவளுக்குச் சந்தேகமே இல்லை. இரண்டுமே அவளிடம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கின்றனவே.

பாரதியை வரும்படி வருந்தி அழைத்தாள் பிரபா. பாரதி வராவிட்டால் அவள் போவதே? த்வியாக அழைத்துச் செல்கிறாளாவுக்கு அவர்கள் நட்பு முதிரவில்லையே இன்னும்.

பிரபாவின் நச்சரிப்புத்தாளாமல் பாரதி சம்மதித்துவிட்டாள்.

கண்டி நகரின் பிரபல உணவு விடுதி ஒன்றில் செல்வகுமார் ஆடம்பரமாகத் தன் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடினான். அவனுடைய நண்பர்கள் நாலைந்து பேரும், உடன் மருத்துவம் பயிலும் மாணவிகளில் இரண்டுபேரும் வந்திருந்தனர்.

விருந்து முடிந்ததும் செல்வகுமாரின் நண்பர்களும், சக மாணவிகளும் வேறு வேலைகள் இருப்பதாகக் கூறிப் பிரிந்து சென்றனர். பிரபாவும் பாரதியும் செல்வமும் விடுதிகளுக்குப் போகும் பஸ்ஸுக்காக நிறுத்தத்திற்கு வந்தனர்.

பிரபா அவனுடன் புதிது புதிதாக ஏதாவது கதைகளைத் தொடர்ந்தபடியே இருந்தாள். பாரதியின் வேடிக்கை பார்க்கப்பற்றப்பட்ட கண்கள், நொண்டிப் பிச்சைக்காரப் பையன் ஒருவனைச் சந்தித்து உறவுகொண்டு அவளிடமே நிலைத்து விட்டன.

அம்பிட்டியவுக்குப் போகும் வண்டிக்கான 'கியூ' நீளமாய் இருந்தது. பையன் சலிப்பில்லாமல் ஒரே பாட்டையே திரும்பத் திரும்பப் படிப்பிச்சை கேட்டான். சிலர் சில்லறை போட்டனர்; பலர் கேலி செய்து சிரித்தனர், ஏசினர்.

பாரதிக்குத் துன்பமாயிருந்தது. இருந்தால் கொடுக்கலாம். இல்லாவிட்டால் பேசாமல் இருக்கலாம். ஏசுவானேன், என்று நினைத்தாள். தங்கள் மனங்களுக்குத் தாங்களே கூறிக்கொள்கின்ற சமாதானங்கள்தான் இந்த ஏசுக்களாய்ப் பரிணமிக்கின்றனவோ? எப்படி இருந்தாலும், பையனுக்கு ஏசிக்காட்டுவானேன்? இல்லை என்ற சொல் கேட்டவுடனேயே இரப்பவனுக்கு உயிர் அழிகிறது; உள்ளதை மறைத்து இல்லை என்பவர்களுக்கு உயிர் எங்கு தான் ஒளித்துக்கொள்ளுமோ? என்று திருவள்ளுவர் வருந்திய வருத்தம் இப்போது அந்தத் தமிழாசிரியர் மகள் மனதையும் நிறைத்திருந்தது.

பையன் அவர்களிடம் வந்தான். பாரதி ஐந்து சதம் கொடுத்தாள். பிரபா பையனை மட்டுமல்ல; பாரதியையும் ஏசிஞள். பிச்சைக்காரர்களும் திருடர்களும் ஒரே வகையானவர்களே என்றும், திருடர்களிடம் சோம்பேறிகளும், வசதியில்லாதவர்களும் பிச்சை எடுக்க வருகிறார்கள் என்றும், சந்தர்ப்பங்கிடைத்தால் பிச்சைக்காரர்களும் திருடத்தான் செய்வார்கள் என்றும் ஏசிஞள். பையன் மனம் வருந்தியிருக்காது: ஏனெனில் அவள் ஆங்கிலத்தில் ஏசிஞள்; பாரதியின் மனம் வருந்தியது.

“ஏழையாய் இருக்கிற ஒரு குற்றம் - மற்ற எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் அடிப்படை என்பதுதான் இவள் கருத்தா? பணக்காரர்கள் நூறில் பத்துப் பேராக இருக்கிறார்கள். மிகுந்த தொண்ணூறுபேரும் கயவர்களாகவா இருக்கிறார்கள் இவள் மனதில்?

அப்படியானால், இந்த நாட்டின் மிகப் பெரும்பாலானோரைப் பற்றி இவள் ஒன்றுமே அறிந்திருக்கவில்லையே! பதிலாக, நாலுபேருக்கு முன்னால் உதட்டை நெளித்து; தலையைச் சாய்த்து, செயற்கையான இனிமையைக் குரலில் வரவழைத்துப் பேசக் கற்றுவைத்திருக்கிறாள். தன்னைப்பற்றியும். பிறரைப் பற்றியும் எண்ணிப்பார்க்க முடியாமல் போய்விடுகிறதானால், இவள் பெறுகிற கல்வியின் பயன் என்ன? இவளுக்குப் பட்டம் எதற்காக? ஓ! பட்டம் எதற்காக? பெயருக்குப் பின்னால் பெருமைக்காக எழுதிக்கொள்ள. சிபாரிசு பெற வாய்ப்பும், வசதியும் இருக்கிற காரணத்தால் பொழுதுபோக வில்லையே என்று சில காலம் வேலை பார்க்க - அதனால், வாய்ப்பும், வசதியுமற்ற பலரின் சந்தர்ப்பங்களைக் கெடுக்க.”

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே என்று மனதோடு சொல்லிப் பெருமூச்செறிந்தாள் பாரதி.

பையன் செல்வகுமாரிடம் போனான். ஐம்பது சதம் கிடைத்தது. “பிறந்த நாளில் புண்ணியம் சேர்ப்பதாக எண்ணமோ?” என்று கேலி செய்தாள் பிரபா. பையன் போய்விட்டான்.

செல்வம் நிதானமாக பிரபாவைப்பார்த்து. “இறைவன் எல்லாருக்கும் செல்வத்தைக் கொடுக்கவில்லை. பதிலாக எல்லோருக்கும் இதயத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான்.” என்றான். ‘ஏழைப்பங்களான்’ என்று சிரித்தாள் பிரபா.

பிறகும் நீண்டநேரம் பஸ் வரவில்லை. விசாரணை நிலையத்தில் விசாரித்தபோது அடுத்த பஸ்ஸுக்கு இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் காத்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிந்தது. அருகிலிருந்த ‘எலிபென்ட் ஹெளசுக்குச் சென்று ஏதாவது குளிர் பானம் அருந்திவிட்டு வரலாம் என்று மூவரும் போனார்கள். ஐஸ் கிரீமுக்கு ஆர்டர் கொடுக்கலாம் என்று தீர்ப்புக் கொடுத்த பிரபா வெடுக்கென்று எழுந்தாள். அவளுடைய செயின் நீளவாட்டில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதில் கோத்திருந்த ‘பென்ட்னைக்’ காணவில்லை. விருந்துக்கென்றே அதை அணிந்துவந்திருந்தாள். அதில் ஒரு வைரக்கல் பதிக்கப்பட்டிருந்தது.

மூவருடைய அமைதியும் பறிபோயிற்று. பிரபாவின் பரபரப்பு அளவுக்கதிகமாகவே இருந்தது. செல்வகுமார் அவஸ்தைப்பட்டான். பாரதிக்கும் அந்த உணர்வுதான் ஏற்பட்டது. மறுபடி பஸ் நிறுத்தத்திற்கு வந்து தேடலாயினர்.

பிரபா காரணமில்லாமல் பிச்சைக்காரப் பையனைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள். தூரத்தில் அவனைக் கண்டதும் அவள் ஆத்திரம் அளவு கடந்து விட்டது.

பையன் நேராக அவளிடமே வந்தான். “இந்தாங்க அம்மா இதை

நீங்க போட்டிருந்ததைக் கண்டேன். அதோ அங்க கிடந்து எடுத்தேன்.” என்று கூறியவாறு கையில் பென் டனை வைத்து நீட்டினான். அவன் சொன்ன தோரணையில் அவர்கள் வரவை அவன் காத்திருந்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தது. பென் டனைக் கொடுத்துவிட்டு அவன் பலனை எதிர்பாராத கர்ம யோகியாய்த் திரும்பிச்சென்றான். பிரபா பென் டனைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக்கொண்டாள்.

“பார்த்தாயா. பிரபா, சந்தர்ப்பத்தை அழகாக நீ சிருஷ்டித்துக் கொடுத்தும் அவன் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. எத்தனை முட்டாள்” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினான் செல்வகுமார்.

“ம்...ம்... பையன் நல்லாய்ப்பயந்திட்டான். தராவிட்டால் சும்மா விட்டிருப்பேனா? இவன் தான் எடுத்திருப்பான் என்று எனக்குத் தெரியாதா?” என்று கூறி அவர்களைப் பார்த்து, “பாரதி, செல்வம் வாருங்களேன் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வந்துவிடுவோம் - இவ்வளவு தூரம் வந்து இதில இருக்கிற அவரிடம் போகாததால்தான் இப்படி ஒரு சோதனை ஏற்பட்டது” என்று கூறினான்.

செல்வம் பேசாமல் இருந்தான். பிரபா பாரதியைப் பார்த்தாள்.

“எனக்குக் கடவுள் தரிசனம் ஆயிற்று? என்றாள் பாரதி. “பொய் சொல்லாதே, காஸையில் இருந்து நீ என்னுடன்தான் இருக்கிறாய்.”

“உனக்கும் தான் - சற்றுமுன் பிச்சைக்காரப் பையன் வடிவில்”

பிரபா வெடுக்கென்று செல்வத்தைப் பார்த்தாள். ‘பார்த்தீர்களா என்னை அவமானப் படுத்துவதை’ என்ற பாவனை அதில் இருந்தது.

அன்று பிரபா கோவிலுக்குப் போகவில்லை. இரண்டு நாட்கள் பாரதியுடன் பேசவும் இல்லை.

ஃ ஃ ஃ

மூன்றாம் நாள் பிரபா செல்வத்தைக் கண்டனில் கண்டாள். “உங்களிடம் தனியாக ஒன்று பேச வேண்டும்” என்று அவன் கூறிய போது, பிரபாவுக்கு உடல் சிலிர்த்தது. ‘தன்னிடம் தனியாக அவன் பேச இருப்பது என்ன? ஒருவேளை ‘உன்னுடைய இதயத்தில் கேள்வியாக மலர்ந்த அன்பு என்னுடைய இதயத்தில் பதிவாக மலர்ந்திருக்கிறது’ என்று சொல்லப் போகிறானே?”

அவன் சொன்ன செய்தியோ அவள் கொஞ்சம்கூட எதிர்பாராதது! ‘தன்னுடைய இதயம் நிறைந்த காதலை பிரபா மூலம் பாரதிக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறான் அவன்’.

பிரபாவுக்கு எல்லாம் விளங்குகிறது. பாரதியின் அடக்கமான சபாவம் அவளுடன் நெருங்கிப் பேச இடமளிக்கவில்லை, அவனுக்கு. அதனால்தான் அவளுடன் வலிந்து பழகியிருக்கிறான்.

பிரபா தன்னுடைய உணர்ச்சிகளை விழுங்கிவிட முயன்றாள். உணர்ச்சிகள் அவளை விழுங்கிவிட முயன்றன. கைதேர்ந்த நடிகையின் திறனுடன் சமாளித்துக் கொண்டு சிரித்தாள்.

“வேடிக்கைதான் செல்வம்; உங்களுக்கு அவள்தான் கிடைத்தாளா, ஸச் எப்ளெயின் கேர்ல்”.

“அவளா ப்ளெயின் கேர்ல்? பிரபா? அன்பிலும், இரக்கத்திலும் வற்றாத ஜீவநதியாய், உணர்ச்சிகளின் பிரவாகத்தில் குதித்தோடும் அருவியாய், அறிவின் பெருக்கத்தில் ஆழக்கடலாய், இருக்கிற அவளா ப்ளெயின் கேர்ல்? மன்னித்துக்கொள் பிரபா-ஹிட்லர் அழகுராணி பிரபாவைத்தான் நான் ப்ளெயின் கேர்ல் என்பேன்”.

பிரபா பனிப்பாவையாய் உறைந்துபோய் இருந்தாள். அவன் தொடர்ந்து சொன்னான். “அந்த உணர்ச்சிமயமான இதயத்தை வறுமையிடமிருந்து பறித்துவிட ஆசைப்

படுகிறேன் பிரபா. இதை மட்டும்
 டும் அவளிடம் தெரிவித்துவிடுவீர்
 களா எனக்காக?"

பிரபாவுக்கு அழுவதற்காக
 அவனிடமிருந்து பிரியவேண்டியிருந்
 தது. "ஓ. கட்டாயம். உங்களுக்
 காக இதுகூடச் செய்யமாட்டேனெ
 நான்" என்று கூறிக்கொண்டே
 எழுந்தாள்.

பாரதி சிரித்தாள்.

"குடிசைகளுக்கு அழகான
 ஜன்னல்களா பிரபா? பந்தமாக
 இல்லாதது ஒரு பக்கம்போக,
 அநாவசியமானதுமல்லவா? சின்ன
 வயசில் எது எதற்கெல்லாமோ
 ஆசைப்பட்டு கிடைக்காமல்போய்,
 ஏமாந்து நாளடையில் ஆசைப்படு
 வதையே குறைத்துக்கொண்டேன்.
 தகுதிக்குமேல் எதிர்பார்த்து கழுத்
 துச் சுழக்கிக்கொண்டு அவதிப்படு
 வானேன்? "ஹீ தட் இஸ் டெளன்-
 நீட்ஸ் ஃபியர் நோ ஃபோல்ஸ்".

"அவரே உன்னை விரும்புகிறார்.
 நீ நம்பிக்கை இழப்பானேன்
 பாரதி?"

பாரதி சிறுதுநேரம் மௌன
 மாய் இருந்தாள். பிறகு நிமிர்ந்து
 பிரபாவைப்பார்த்துச் சொன்னாள்:

"உண்மை என்னவென்றால் -
 என்னுடைய வறுமையை நான்
 இழந்துவிட விரும்பவில்லை. நான்
 அதை நேசிக்கிறேன்."

பிரபா அதிர்ச்சியுடன் ஏதோ
 பேச வாயெடுத்தாள்.

"உண்மைதான் பிரபா, என்
 னைப் பொறுத்தவரை அப்பா செத்
 துப்போனபிறகு தகப்பனாக இருந்து
 என்னைக் காப்பாற்றிவருவது வறு
 மைதான். அதுமட்டும் இல்லாவிட்
 டால் - நான் எப்படி உருவாகி
 யிருப்பேனோ? இப்படி - அதாவது
 இப்போது இருக்கிறபடி இருப்ப
 தற்காக - நான் நிறையப் பெரு
 மைப்படுகிறேன் பிரபா. அதற்காக
 வறுமைக்கும், இன்னலுக்கும் நான்
 நிறைய நன்றி செலுத்தக் கட

மைப்பட்டிருக்கிறேன். இவை
 இரண்டும் மனிதனை மாண்புபடுத்
 தும் ஆசான்கள் என்று விவேகா
 னந்தர் சொல்லியிருக்கிறார்."

பிரபாவுக்கு அவளைப் புரிந்து
 கொள்வது எப்போதும்போலச்
 சிரமமாயிருந்தது. "நீ சரியான
 சய்நலக்காரி - உன்னுடைய சொந்
 தக்காரணங்களுக்காக, உன் அம்
 மாவக்கும், உன் சகோதரர்களுக்
 கும் வர இருக்கும் நல்ல வாழ்வை
 உதறித்தள்ளுகிறாய்" என்றாள்.

"உனக்கு விளங்காது பிரபா.
 என்னுடைய அப்பா தன்னுடைய
 வாரிசாகத்தான் என்னை உருவாக்க
 விரும்பினார். அவருடைய வ
 மைக்கு மட்டும்ல்ல; அவருடைய
 நிறைவேறாத ஆசைக்கு, அவரு
 டைய மானத்துக்கு, செருகளுக்கு,
 அனைத்துக்கும் வாரிசு நான். என்
 தந்தையின் மனைவியை, அவருடைய
 குழந்தைகளை அநாதைத்தனமாக
 ஒரு செல்வந்தனின் காலடியில்
 விழுத்திவிட அவர் ஒருநாளும் சம்
 மதிக்கமாட்டார் பிரபா. நானும்
 தான்."

"ஏழைகளாக இருக்கலாம் -
 கிறுக்குப்பிடித்தவர்களாக இருப்ப
 வர்களுக்கு ஆண்டவனும் இரங்க
 மாட்டான்" என்று, வேகமாய்க்
 கூறியபடியே கதிரையைப் பின்னுக்
 குத் தள்ளிக்கொண்டு எழுந்தாள்
 பிரபா.

"படுத்துக்கொள் பிரபா.
 லைட்டை அணைக்கிறேன்." என்று
 பாரதி கூறியது கேட்டது படுக்கை
 யில் படுத்துக்கொண்ட மங்க
 லான ஒளியில் தெரிந்த பின் விளக்
 குக் குமிழைப்பார்த்தாள் பிரபா-
 கூடவே, கண்ணீர்த்துளியின் நினை
 வும் வந்தது.

"அது எந்தப்பெண்ணின் கண்
 னையில் துளித்த நீராகவாவது இருக்க
 லாம்; நிச்சயம் இவள் கண்ணில்
 நீர் துளிக்காது. மற்ற எல்லாருக்
 கும் தெருப்புச் சுரும்; தெருப்புக்
 கோழி விழுங்குமாமே" என்று
 முணுமுணுத்துக்கொண்டே புரண்டு
 படுத்துக்கொண்டாள் பிரபா. ✪

ஸ்கின் ப்ளீச்சிங்

—எடுத்தாளன்—

யெண்கள் பாவிக்கும் அழகு சாதனப் பொருட்களில் ஒன்று தான் 'ஸ்கின் ப்ளீச்சிங்' (Skin Bleaching) தோல் கருப்பாகிப்போய் தமது தோற்றக் கவர்ச்சி கெட்டுப் போய் விடக் கூடாதே என்பதற்காக இவர்கள் இதைப் பாவிக்கின்றார்கள். ஸ்கின் ப்ளீச்சிங்கை உபயோகிப்பதன் மூலம் கருப்பாகிப் போவதைத் தடுத்துக் கொள்கின்றனர். இன்னும் *ற்று விளக்கமாகக் கூறுகின்றேன்.

பிறந்தநாள் தொட்டு வெளியில் அலையும் வரை நமது தேகாந்தம் ஒரே விதமான நிறத்தோடு தான் சருமம் இருக்கின்றது. வெயிலில் நமது உடம்பு பட்டபட்ட, அவ்வெயில் பட்ட இடங்கள் கறுத்து விடுகின்றன. குறிப்பாக முகத்தையும் கைகளையும் வெயிலின் தாக்கம் பாதிக்கச் செய்துவிடுகின்றது. உடையால் மூடப்பட்டிருக்கும் பாகங்கள் மட்டும் தப்பிவிடுகின்றன:— இயற்கையான நிறத்தோடு இருந்து விடுகின்றன. முழங்கைக்குக் கீழ் கருத்து, முழங்கைக்கு மேலே வெளுத்தும் இருப்பதைக் கண்டாகக் காணலாம். சூரியக் கதிளின் காங்கையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் கருத்துப் போன பாகத்தைப் பழைய மாதிரியே மீண்டும் நிறமாக்கிக்கொள்ள உதவுவதே இந்த ஸ்கின் ப்ளீச்சிங்.

கைகளை ஒரு புறம் விடுங்கள் முகம் கறுத்துப் போவதை யார்தான் விரும்புவார்கள். ஆண்களே விரும்பமாட்டார்கள் என்றால் பெண்கள் மனந்தாங்குமா?

ஸ்கின் ப்ளீச்சிங்கைப் பாவிப்பதன் மூலமாக, நல்ல நிறமாகப் பிறப்பவர்கள் கறுத்துப்போவது விருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளலாம். மாநிறமாக உள்ளவர்களும் இதே மாற்றத்திலிருந்து தங்களைத் தடுத்துக் கொள்ளலாம். கரிக்கட்டையாக இருப்பவர்கள் கூட இந்த ஸ்கின் ப்ளீச்சிங்கைப் பாவிக்கலாம். இதன் மூலம் தமது இயற்கையான நிறத்தை வெளுப்பாக்கிக் கொள்ள முடியாது. தளதளப்பை உண்டுபண்ணிக் கொள்ளலாம். தொடர்ந்து ஸ்கின் ப்ளீச்சிங்கை உபயோகித்து வந்தால், முகத்தோற்றத்தில் ஒரு தேஜஸ் இருக்கும்; சருமம் பொலிவுடன் இலங்கும்.

இதற்குத் தேவையான பொருட்கள் அனைத்துமே, வெகுசுலபத்தில் கிடைக்கக் கூடியவையாகும். இதைத் தயாரித்துக் கொள்வதும் அவ்வளவு கஷ்டமானதல்ல. ஒவ்வொருவரும் தமது சொந்த பாவனைக்கெனத் தயாரித்துக் கொள்ளலாம்.

பின்வரும் பொருட்களே தேவையானவை.

ஹைட்ரஜன் பெராக்ஸைட்	1	அவுன்ஸ்
கிளிசரின்	1	,,
எலுமிச்சம்பழச் சாறு	1	,,
ஒலிவ் எண்ணெய்	1	,,
நீர்	1	,,

முதலில் இந்தப் பொருட்களின் குணத்தன்மையைப் பற்றி மிகவும் விளக்கமாக கூறவேண்டியது அத்தியாவசியமாகும். ஏனென்றால் பெண்

கள் முகத்துக்குப் பாவிக்கும் சரக்கு களையும், கூந்தலுக்குப் பாவிக்கும் தேய வங்களையும் சொன்னவுடனேயே முழுப்படியாக நம்பி எடுத்த எடுப்பில் உபயோகிக்கத் தொடங்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய மனதில் பரிபூரண நம்பிக்கை ஏற்படும் வரை கையால் தொடக்கூட மாட்டார்கள் என்றாலும் மிகையல்ல. முகத்தைக் கெடுத்து விடுமோ, கூந்தலைக் கொட்டிவிடுமோ என்ற சந்தேகப்பயம் அவர்களுக்குள் இயல்பாக உள்ள குணமாகும். எனவேதான் ஸ்கின் பிளீச்சிங் கரைசலில் சேர்க்கப்படும் ஒவ்வொரு சரக்கைப் பற்றியும் அதிக விளக்கத்தோடு சொல்ல வேண்டியது கட்டாயமாகப் படுகிறது.

தண்ணீர் எப்படி இருக்கிறதோ, அதைப் போன்ற தோற்றமுடையதே ஹைட்ரஜன் பெராக்சைட் (Hydrogen Peroxide) கனத்திலும் அப்படித்தான். ஆனால் குணசக்தி கீழ் மாறுபட்டதாகும்.

தோலில் மிகவும் மெல்லிய தான தோல் வாயின் உட்புறத்தேய்தான். உடம்பில் போட்டுத் தேய்த்துக் குளிக்கும் ஒப்பனை சவர்க்காரத்தை (Toilet Soap) வாயின் உட்புறத்திலுள்ள உட்புறத் தோலில் கொஞ்சம் தேய்த்துப் பார்த்தால் இதன் உண்மை தெரியும். கொஞ்சநேரம் கழிய சவர்க்காரம் பட்ட இடம் வெந்து போய் விடும். அவ்வளவுக்கு மிகமிக மெல்லியதான தோலை உடைய வாயைக் கழுவுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படுவதே ஹைட்ரஜன் பெராக்சைட். இதைத் தனியாகப் பாவிக்க மாட்டார்கள், தண்ணீரோடு கலந்து தான் வாயைக் கழுவுவர்.

சிலருடைய வாயில் ஊன்நீர் சுரந்து கெட்டவாடையை உண்டு பண்ணுவதுண்டு. இக்கெட்ட நாற்றத்தை அகற்றவே ஹைட்ரஜன் பெராக்சைடை தண்ணீருடன் கலந்து வாயைக் கொப்பளிப்பர்.

ஒரு பங்கு ஹைட்ரஜன் பெராக்சைட்டுடன் மூன்று பங்கு தண்ணீர் சேர்ப்பர். வாயிலுள்ள கெட்ட நீரையெல்லாம் இது பொங்க வைத்து எடுத்துக்கொண்டு வந்து விடும்.

நாட்பட்ட புண்ணிலிருக்கும் துர்நீரை அகற்றுவதற்காக ஹைட்ரஜன் பெராக்சைடையும் தண்ணீரையும் சம அளவாகக் கலந்து புண்ணின் மீது ஊற்று வதுண்டு. கெட்டநீர் குபுகுபுவென சண்ணம்புவெள்ளையாக நுரைத்துக்கொண்டுவரும். அதை அப்படியே கழுவித் துடைத்து விடுவார்கள். கெட்டநீர் இருந்தால் புண் சீக்கிரமாக ஆறிவிடாது என்பதற்காகவே முதலில் இதை அகற்றுகின்றனர்.

பல்லில் படிந்திருக்கும் கறையை அகற்றுவதற்கும் ஹைட்ரஜன் பெராக்சைடைப் பாவிப்பதுண்டு. பல்சீட்டும் பிரஷில் இரண்டு மூன்று சொட்டுவிட்டு துலக்குவதுண்டு.

சவர்க்காரத்திற்கு கரையாத கறையைப்போக்கடிக்க, துணிகெட்டுப் போகாமல் கறையை நீக்க ஹைட்ரஜன் பெராக்சைடைத்தான் பயன்படுத்துவர். தண்ணீரோடு கலந்தும் கறை அகற்றுவர், ஹைட்ரஜன் பெராக்சைடை மட்டும் கறைமீது தேய்த்து பிறகு தண்ணீரில் அலசியும் மாசகற்றுவர். வர்ணத்துணியென்றால் சாயம் போகக்கூடியதா என்று பார்த்துத் தான் ஹைட்ரஜன் பெராக்சைடைப் பூசுவர். ஏனென்றால் கெட்டிச் சாயமற்றது என்றால் சாயத்தையே கழற்றி வெள்ளையாக்கி விடுமே.

ஹைட்ரஜன் பெராக்சைடை ஒரு முறை போத்தலிலிருந்து எடுத்துவிட்டால் மீதியை மறுபடியும் ஊற்றிவிடக் கூடாது. அப்படி ஊற்றிவிட்டால் இதனுடைய இயற்கை சக்தி கெட்டழிந்து போய்விடும். இது மட்டுமல்ல, இதை வெயில்படும் வகையில்

வைத்து விட்டாலும் இதன் குணம் மாறுபட்டுப் போகும். எனவே தான் 'Keepit Cool' என்று குப்பியில் உள்ள லேபலில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சினிமாவில் வரும் துயரமயமான கட்டங்களில் நடிக்கையோ, நடிக்கையோ மளமளவென விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோட, சோகமே உருவாக நடிப்பதைப் பார்த்திருக்கின்றோம். முகத்தைச் சோக சித்திரமாக்கி நடிப்பது அவர்கள் தான் என்றாலும், கண்ணீர் தாரை தாரையாகக் கொட்டுவதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய உணர்ச்சி பூர்வமான நடிப்பாற்றல் அல்ல. கண்ணில் விட்டிருக்கும் கிளிசரின் (Glycerine) தான் மூலகாரணம். இப்படியான காட்சிகள் வரும் படங்களில் நடிக்கும் பொழுதெல்லாம் நடிக்கர்கள் கிளிசரின் விட்டுத்தான் அழுது வடித்துக் கொள்கிறார்கள். கிளிசரினால் கண்டெடுப்போகும்மேன்றால் இவர்கள் விட்டுக்கொள்வார்களா? லக்ஷம் லக்ஷமாக என்ன, கோடி கோடியாகத்தான் கொட்டட்டுமே தன் னுடைய கண்களைக் குருடாக்கி ஒளிமயமான உலக வாழ்க்கையை இழக்க முன்வருவார்களா? எந்த விதமான கெடுதலையும் கண்மணிகளுக்கு விளைவிக்காது என்ற உதரிய மனோபாவத்தினால்தானே நடிக்கர்களும் அடிக்கடிவிட்டுக் கொள்கிறார்கள் கண்ணின் மணிகளுக்கே ஊறு விளைவிக்காது என்றால், முகத்திற்குப் பாதகம் விளைவிக்காது என்று சொல்லவும் வேண்டுமே?

சிலருக்கு முகத்தில் அல்லது கைகால்களில் செதிள்போல் வழவழப்பான சருமப்படை படர்ந்திருப்பதுண்டு. மினுமினுவென இருக்கும் இதைப் போக்குவதற்கு கிளிசரினைத்தான் தடவிக் கொள்வார்கள். வாய்ப்புள்ள உள்ளவர்கள் கிளிசரினுடன் போரக்ஸ் கலந்து பூசுவதுண்டு. என 'தூய பற்பொடி' கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

கிளிசரின் நிறமற்ற திராவகம். தண்ணீரைப் போலில்லாமல் சற்று கெட்டியானது. கொஞ்சம் இனிப்பும் உடையது. வாய்ப்புள்ள உள்ள பிள்ளைகள் இதிலுள்ள இனிப்பு காரணமாக எத்தனை முறையென்றாலும் தடவிக் கொள்ளச் சம்மதிக்கிறார்கள்.

குளிர்காரணமாக மேல் நாட்டில் தோல்வெடிப்பு காண்பதுண்டு. இவ்வெடிப்பு ஏற்படாமலிருக்கவும், வெடிப்பு ஏற்பட்டால் குணமாக்குவதற்கும் ரோஸ் வாட்டரையும் (Rose Water) கிளிசரினையும் கலந்து பூசிக் கொள்வதுண்டு.

முகத்தை எப்பொழுதும் குளிர்ச்சியாக வைத்திருக்க விரும்புகிறவர்கள் இரண்டு தேக்கரண்டி கிளிசரினுடன் ஒரு தேக்கரண்டி ஓடிக்கொலன் விட்டு அத்துடன் ஆறு அவுன்ஸ் ரோஸ் வாட்டரையும் சேர்த்துக் குலுக்கி குப்பியில் வைத்துக் கொள்வார்கள் முகத்தைச் சுத்தமாக அலம்பிவிட்டு இந்தக் கலவையைப் பூசிக்கொள்வார்கள்.

துணிகளில் இரும்புக்கறை படிந்திருந்தால், எலுமிச்சம்பழச் சாற்றையும் உப்பையும் தேய்த்து வைத்திருந்து சில மணி நேரம் கழித்து வெந்நீரில் கழுவினால் துருக்கறை போய்விடும். தேமல் உள்ளவர்கள் எலுமிச்சம் பழத்தின் தோலை தண்ணீரில் ஊறப் போட்டு பூசிக் குளித்தால் தேமல் நீங்கிவிடும் என்று ஒரு மருத்துவக் குறிப்பு கூறுகிறது. எலுமிச்சம் பழச் சாற்றுக்கும் தோலுக்கும் சருமத்தை மிகவும் மென்மையாக்கும் சக்தி உண்டு.

ஓலிவ் (Olive Oil) எண்ணெய் மிகச் சிறந்த தாவர எண்ணெயாகும். ஓலிவ் பழத்திலிருந்து இது எடுக்கப்படுகிறது. உணவு வகைத் தயாரிப்புகளுக்கு மேல் நாட்டில் இதை அதிகமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். சுத்தமான ஓலிவ் எண்ணெய் வெளிர் மஞ்சளாக அல்லது பச்சை மஞ்சளாக இருக்கும்.

பச்சைக் குழந்தையின் உடம்புத்தோல் மிகவும் உலர்ந்திருந்தால் ஒலிவ் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுவர். அடிக்கடி ஒலிவ் எண்ணெய் பூசிக் குளிப்பாட்டி சுருமத்தை சுத்தப்படுத்துவர்.

முகப்பரு உள்ளவர்கள் ஆரஞ்சு பழத்தோலின் (Orange Peel) ரசத்தையும் ஒலிவ் எண்ணெயையும் கலந்து முகத்தில் தடவி வருவதுண்டு. படுக்கைக்குப் போகுமுன்னர் பூசிக்கொள்வர்.

வயதானவர்களுக்கு முகத்தில் சுருக்கம் லிழுவது இயல்பு. அதைத் தடுப்பது என்பது வீண் முயற்சிதான். ஆனால் இளம் வயதிலேயே பலருக்கு முகத்தில் சுருக்கம் விழுந்து கிழத்தோற்றம் அளிக்கிறார்கள். இவர்கள் தினசரி நித்திரைக்குப் போவதற்கு முன்னர் ஒலிவ் எண்ணெய் பூசி தேய்த்து (Massage) விடுவார்கள்.

இந்தியாவில் சிலர் பின்வருமாறும் செய்கிறார்கள். இரண்டு அவுன்ஸ் ஒலிவ் எண்ணெயில் வெள்ளரிக்காயத் துண்டுகளைத் தோலுடன் நறுக்கிப்போட்டு இரவு முழுவதும் ஊறவிட்டு விடுகிறார்கள். காலையில் துண்டுகளை நன்கு பிசைந்து மேலே மிதக்கும் எண்ணெயை மட்டும் தனியே எடுத்துக் கொள்வர். இந்த எண்ணெயைத் தூங்கப் போகு முன் முகத்தில் தேய்த்து பிடித்து பிசைந்து விடுவர்.

ஸ்கின் பிளீச்சிங்குடன் கலக்கப்படும் நீர், நன்கு கொதிக்க வைத்து நன்றாக ஆறியதாக, தணிந்து குளிர்ந்ததாக இருந்தல் வேண்டும். வெதுவெதுப்பாக இருந்தால் கூடச் சேர்க்க வேண்டாம். கொதிக்க வைக்காமல் தண்ணீரைச் சேர்த்தோமானால் சில நாட்கள் ஆனதும் ஒரு விதமான நெடி வீசத் தொடங்கி விடும்.

ஹைட்ரசன் பெராக்கஸைட், கிளிசரின், எலுமிச்சம்பழச் சாறு,

ஒலிவ் எண்ணெய், நீர் இவையனைத்தையும் ஒன்றாகக் கலந்து கொள்ள வேண்டும்.

இரவு படுக்கப் போவதற்கு முன்பு, ஸ்கின் பிளீச்சிங் கலவையை இரு முறை குலுக்கிக் கொண்டு, பஞ்சுத் துண்டொன்றில் நனைத்து, முகத்திலும் கழுத்திலும் தேய்த்துக் கொள்ளவும். காலையில் எழுந்ததும் வாசனை சவர்க்காரம் (Toilet Soap) கொண்டு முகத்தைக் கழுவிக்கொள்ளவும். கிளிசரின் சேர்த்து தயாரிக்கப்பட்ட சவர்க்காரமாக இருந்தால் மிகவும் நல்லது.

ஆண்களுக்கு மிகவும் முக்கியமான விஷயமொன்றைச் சொல்லியே வேண்டும். 'ஸ்கின் பிளீச்சிங்' பெண்கள் பாவிப்பதற்கெனத் தயாரிக்கப்படுவதாகும். முகம் வெண்மையாக இருக்கவேண்டும் என்ற ஆசையில் நீங்கள் இதைப் பூசிக்கொண்டால் தாடிமீசை சாதாரணமாக வளர்வதை விட இரண்டு மடங்கு துரிதசதியில் கிறுகிறென வளரத் தொடங்கி விடும். எனவே உங்கள் ஆசையை மூட்டை கட்டி வைத்து விடுங்கள்.

தேவை

பின்வரும் இடங்களுக்கு "மலர்" விற்பனையாளர்கள் தேவை.

1. பொலன் நறுவை
2. கேகாலே
3. கம்பளை
4. நாவலப்பிட்டியா
5. குருநாகலை

விபரங்களுக்கு விண்ணப்பிக்கவும்.

"மலர்"

21, மத்திய வீதி,
மட்டக்களப்பு.

“பெண்ணின் பெருமை - பூரணி”

துன்பங்களைக் காணும் போதெல்லாம் “நீ வாழ்க்கை வேள்ளத்தில் இழுபட்டுப் போகும் கோடி கோடிப் பெண்களில் ஒருத்தி அல்ல” என்று ஆற்றல் வாய்ந்த தெளிவான குரலொன்று அவளள் ளத்தில் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது. துன்பங்களும், தொல்லைகளும் மனிதர்களின் சிறுமைகளும் அவளது ஞானக் கண்ணை மலரச் செய்தன. சமூகத்தில் படிந்த குப்பைகளையும், நாற்றக் கழிவுப் பொருட்களையும் உரமாக எடுத்துக் கொண்டு மணமிக்க பூவாக பூத்துத் தெய்வச் சிலையின் தோளில் விழும் மாலையாக அவள் மாறினாள். ஏழ்மையும் துன்பமும் மணமிகு மலரைப்போல் அவளை மணங்கமழச் செய்தனவேயன்றி அவளை நிலையழிக்கவோ, நிறையழிக்கவோ முடியவில்லை.

தான் கொண்ட இலட்சியத்திற்காக குடும்ப வாழ்வினும் ஈடுபடாமல் தொண்டுள்ளம் கொண்ட புரட்சிப் பெண் பிள்ளாரன்ஸ் நைட்டிங்கேல் போன்றே பூரணியும் தனது நிறையென்னும் ஞானச்சுடரால் நெருப்பாக நின்று வாழ்கின்றாள்.

‘பூரணி’ யென்னும் அழிக்க முடியாத கதாபாத்திரத்தைச் சிருஷ்டித்த ஆசிரியனின் பண்பினைப் போற்றாமல் இருக்க முடியாது.

நாவலைப் பொழுது போக்கு அம்சமாக மட்டும் அமையாது, வாழ்க்கையின் உண்மைகளை உணர்த்தி, தமிழ்க் குலமும், தமிழன் பண்பும் என்றும் வற்றாது அரண்மைத்த நாவலாசிரியர்களுள் முதன்மை பெற்றவர் திரு. நா. பார்த்தசாரதி என்றால் மிகையாகாது. காலவெள்ளத்தில் எப்போதோ ஒருமுறை மலரும், மென்மலராக இருக்கும் ‘பூரணி’யை “குறிஞ்சிமலரில்” இலட்சியப்

எனக்கும் பிடித்த பாத்திரம்

பெண்ணாகச் சிருஷ்டித்து அவள் வாயிலாக தமிழ்க் குலத்தின் தற்போதைய நிலையையும், ‘கற்பெனும் தின்மை உண்டாகப் பெற்ற பெருமைகளையும் மிகவும் அழகாகத் தெளிவுறுத்துகிறார் ஆசிரியர்.

காவியப் பெண்களைப் போல் சித்திரத்தில் வடித்த செந்தாமரையாகப் படைக்கப்படவில்லை, நம் பூரணி. இதயங்களுக்குப் பதிலாக இரும்பும், பிளாஸ்டிக்கும் வாழும் இவ்வுலகத்தில் பூரணி வாழ்கிறாள்.

இன்றைய நாகரீகம் பேசும் பெண்களைப் பார்த்துக் கூறுகின்றாள் பூரணி, “ஒருவனைக் கணவனாக மனத்தில் நினைக்கும் போதே பெண் அவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு விடுகின்றாள். அணிச்சம் பூப்போல மிக மெல்லிய வாழ்வுடையவர்கள் பெண்கள். அதற்கு ஒரு நுகர்ச்சி தான் உண்டு” என்று. “மண்ணில்

❶ ‘குறிஞ்சிமலர்’ - பூரணி

❷ ‘குறிஞ்சிமலர்’ அரண்மனை

❸ ‘போர்முனை’ - தாரா

நல்ல வண்ணம் வாழலாம்” எனினும் பூரணியும் கதைத் தலைவனாய் அரவிந்தனும் எண்ணத்தினால் உயர்ந்த வாழ்க்கையை மட்டுமே வாழ்ந்து முடித்திருக்கிறார்கள். ஆசைகளும், பாசங்களும் நிறைந்த சிறிய வாழ்வை விட்டு ஒரு முறை மலரும் குறிஞ்சியைப் போன்று தெய்வ மணம் பரப்பும் பூரணியைப் போன்ற பெண்கள் நம் சமுதாயத்தில் பல்லாண்டுகளுக்கு ஒரு முறையேனும் தோற்ற வேண்டும்.

நான் படித்த எண்ணற்ற நாவல்களுள் அழியா இடம் பெற்ற எனக்குப் பிடித்த பாத்திரமான “பூரணி”யை மற்றவரும் இலட்சிய நோக்கோடு ஆழ்ந்து சுவைத்து இன்புறுவாராக!

செல்வி கே. பாலசரஸ்வதி
கோணல் வீதி, மட்டுநகர்.

அரவிந்தன் - வாழ்கிறான்

அவன் அழகன்; அறிஞன்; கவிஞன்; ஆடம்பரத்தை விரும்பாமல் எளிமையையே எல்லாவற்றிலும் விரும்புகிறவன்; காந்தியக் கொள்கைகளைப் போற்றுவதில் விருப்பமும் மதிப்பும் கொண்டவன்; சாமார்த்திய குறும்புக் காரனுங் கூட. எல்லாம் இணைந்த ஒரு குணச்சித்திரம் அவன். இப்படித்தான் தன் நாவலின் கதாநாயகனை - அரவிந்தனை ஆசிரியர் முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறார். எல்லா நாவல்களிலும் வருவது போல சாதாரணமானதொரு பாத்திரம் தானே என்று நினைத்த நாம் ஏமாந்தவர்களாகி விடுகிறோம்.

நாவலின் ஒவ்வொரு பக்கமும் அவனுடைய நாட்டுப் பற்றும், தியாக உணர்ச்சியும், தீமைகளை துணிந்து சாடும் நெஞ்சரமும் நம்மை அவன் பால் இழுத்து விடுகின்றன. நாவலில் இது ஒரு கட்

டம். ஒரு வேடதாரியின் சுயரூபத்தை பலர் முன்னிலையில் அரவிந்தன் வெளிப்படுத்துகிறான். கோபங்கொண்ட அக்கயவன் அவனை ஒங்கியறைந்து விடுகிறான். மூக்கில் இரத்தம் கொட்டுகிறது. காந்தத்தில் இணையும் ஊசிபோல அவன் வேதனையில் பங்கு கொள்வதற்காக அவனுள்ளத்தைக் கவர்ந்தவள் ஓடோடி வந்து கண்ணீர் விட்டு அழுகிறாள். அப்போது அரவிந்தனிடமிருந்து உதிரும் முத்துகளைப் பாருங்கள். “நீயே தற்கு அழுகிறாய்? அரிச்சந்திரனுடைய தலைமுறையில் உண்மையைச் சொன்னால் கழுத்தில் மாலை விழுந்திருக்கலாம். நீயும் நானும் வாழ்கிற தலைமுறையில் உண்மையைச் சொன்னால் கன்னத்தில் அறை விழுகிறது. கூடியவரை உண்மைகளைச் சொல்லிவிட கூசிக் கொண்டிருப்பதுதான் இன்றைக்கு நாகரிகம். இப்போதெல்லாம் உண்மைகளைச் சொன்னால் அது யாரைப் பற்றிய உண்மையோ அவர்களுக்குக் கோபந்தான் வருகிறது.”

இன்றைய உலகின் உண்மை நிலையை இதைவிட வேறு எப்படி விளக்கமாக எழுதுவது?

இறுதியில் இவ்வுலகம் அவனை உயிரோடு விட்டு வைக்கவில்லை. அவனது இறுதி ஊர்வலத்தில் ஒரு பெரியவர் தம்மை மறந்து மொழிகிறார். “இளைஞனே! நீ இன்று சாகவில்லை. சாகமாட்டாய். வறுமையும் வாட்டமும், ஏழ்மையும், ஏக்கமும் நிறைந்த இந்த பூமியில் நீ மீண்டும் பிறக்க வேண்டும். பிறந்து நல்லனவெல்லாம் செய்ய வேண்டும்.” நம்மையறியாமல் நம் கண்கள் குளமாவதை உணர முடிகிறது. இதைவிட மனத்தைக் கவர்ந்த பாத்திரம் வேறு இருக்க முடியாது.

ஆ. இராஜகாந்தன்
வாடிவீட்டுத்தெரு, கல்முனை.

தாரா ஒரு தாரகை

பெண், அவளுக்குச் சில தனி இயல்புகள் உண்டு. தனித்தன்மைகள் உண்டு. சில வேளைகளில், எண்ணவும் முடியாத, “ஏன் இப்படிச் செய்தாள்” என்று உலகத்தோர் இகழக் கூடிய சில செய்கைகளையும் ஒரு பெண் செய்து விடுகின்றாள். அதே பெண் சில சமயம் உலகத்திலே உள்ள உயர் குணங்களின் உறைவிடமாய் விடுகின்றாள். உன்னத செயல்கள் செய்கின்றாள். இன்றைய வாழ்விலே இதற்கு சான்றுகள் பல உள.

தாரா பெரிய இலட்சியங்கள் ஒன்றையும் கொண்டிருக்கவில்லை. ஒரு சாதாரண பெண்ணின் வாழ்க்கையை அவளும் விரும்பினாள். அவள் கணவர் உமாகாந்த் விடுதலை வேண்டி உழைப்பவர். தியாகி. கதர் கட்ட வேண்டும் என்கிறார். எளிமையாக வாழவேண்டும் என்கிறார். அவர் சொன்னபடி செய்கிறார் தாரா. ஆனால் அவர் போக்கு அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. கொள்கையில் வேறுபாடு. திடீரென உமாகாந்த் காலமாகி விடுகின்றார். ஓரிரு மாத இல்லற வாழ்வு அணைந்து விடுகிறது.

மனதில் மாறாத துயரம். அதைப் போக்க அன்புத் தோழி பார்வதியை நாடி வருகின்றாள் தாரா தன் மகனுடன். நிரம்பப் பின் தங்கிப் போயிருக்கின்றது கிராமம். பாருவின் அண்ணன் வடிவேலுவோடு சேர்ந்து கிராம முன்னேற்றத்திற்காக எவ்வளவோ உழைக்கின்றாள். இருவர் உள்ளமும் ஒன்று படுகின்றன. கிராமத்தில் எவ்வளவோ பிரச்சனைகள். போர் முனையை நாடினால் வடிவேலு, காத்திருந்தாள் தாரா.

ஆண்டுகள் பல பறந்தோடின. வந்தான் வடிவேலு. சும்மா வரவில்லை. திருமணமானவகை வந்

தான். அதை அவளிடம் சொன்னான். அவள் அழவில்லை. சிரித்தாள். சிதைந்த, சிதறிப்போன தன் எண்ணங்களை நெஞ்சப் பெட்டகத்திலே வைத்துப் பூட்டிக்கொண்டாள்.

முடிவில் குண்டடிபட்டுக் கிடக்கிறான் வடிவேலு. அவன் பிழைக் கவேண்டுமானால் வேண்டிய இரத்தம் நான் தருகிறேன் என்றாள் தாரா. மருத்துவ விதிகளுக்கு மாறாக தாராவின் இரத்தம் வடிவேலுவுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. வடிவேலு பிழைத்துக் கொள்ளுகின்றான். சுகவீன முற்றிருந்த தாராவோ இறந்து விடுகின்றாள். வடிவேலுவுக்கு தன் இரத்தத்தை மட்டும் கொடுக்கவில்லை. தாரா தன் உயிரையே கொடுக்கின்றாள்.

கதைகள் பல படிக்கின்றோம். அதில் எத்தனையோ பாத்திரங்கள். சில பாத்திரங்களோடு நாம் ஒன்றிப் போய் விடுகின்றோம். அத்தகைய பாத்திரங்களில் ஒன்றுதான் தாரா. திரு. கி. இராசேந்திரன் எழுதிய “போர் முனை”யில் வரும் தாரா உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு விடுகின்றாள்.

வல்லவன்

180, நெடுந்தெரு,
இறக்குவானை.

[இம்மூன்று கட்டுரைகளுக்கும் ஈழத்து நூல் அன்பளிப்புச் செய்யப்படுகிறது — ஆசிரியர்]

நாலும் மூன்றும்

- ★ நல்லவனாக வாழ்ந்தால் நாலு பேர் புகழ்வார்கள். யார் அந்த நால்வர்?
- ★ தங்கச்சியின் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சு விழுந்து விட்டால் கவலை தீர்ந்தது; அந்த மூன்று முடிச்சுகள் எவை?

அழகோவியம்

அன்றொருநாள் மனத்தவிசில் அழகுமங்கை
உருவத்தை ஓவியமாய் எழுதிவிட்டேன்
என்றுமிலாப் பேரழகு எழில் பெற்றோங்க
எழிலாக உயிரூட்டி அணையச் சென்றேன்.

கனலென்ன மாறினான் கனகச் செல்வி
கண்ணீரை மழையாகப் பொழிந்து நின்றேன்
கனவோசைக் காற்றாகக் கடுகிச் சென்றான்
காற்றின் முன் கல்லாகக் கடிதாய் நின்றேன்

கன்னியவள் கணகடலாய்க் காட்சிதந்தாள்
கடலினிலே பாய்ந்தவனைக் கலக்கச் சென்றேன்
என்னிதயம் புரிந்தவளோ எல்லாம் வற்றி
எழுந்துமே பெருமலையாய் எதிர்நின்றாளே!

பாய்ந்தவனே அடிபட்டேன் பதறிப் பார்த்தேன்
பசங்குருதி சொட்டிற்றுப் பாவை சொன்னாள்
ஆய்ந்தறியும் அறிவின்றி அணைய வந்தீர்
அழகியெனைப் படைத்தவர் நீர் அப்பனன்றோ?

நீணிலத்தை நோக்கிநின்றேன் இருளாயிற்று
நிமிர்ந்திடவோ முடியாத நிலையிலானேன்
நாணினேன்! நாணியஎன் பாதந்தொட்டு
நங்கையவள் ஒற்றினாள் மகளேஎன்றேன்.

- நல்லைக்குமரன்.

ஏறூரில் நாணயம் மிக்க
வியாபார ஸ்தாபனம்

ஜமாலியா ஸ்டோர்ஸ்

- + அஸ்பெஸ்டாஸ்
கூரைத் தகடுகள்
- + கட்டிட சாமான்கள்
- + வெண்கல, அலுமினியப்
பாத்திரங்கள்
- + ட்ராக்டர் உதிரிப்
பாகங்கள்
- + பெயின்ட் வகைகள்
- + கண்ணாடிகள்
- + மண்ணெண்ணை அடுப்புகள்
- + பைசிக்கிள்கள்

முதலியன நியாயமான விலையில்
கிடைக்கும்.

JAMALIA STORES

Punnaikudah Road,
ERAVUR.

ஏறூரில் ஒரு

ஸ்பெஷல் ஷாப்!

இஸ்மாயில் ஸ்டோர்ஸ்

- + ஆங்கில மருந்துவகைகள்
- + மின்சார உபகரணங்கள்
- + சைக்கிள் உதிரிப்பாகங்கள்
- + மண்ணெண்ணை

அடுப்புகள்
+ அலங்காரப் பொருட்கள்
முதலியன

எப்போதும் கிடைக்கும்.

றவி சைக்கிள் ஏஜன்ட்

ISMAIL STORES

Main Street,
ERAVUR.

குயின்ஸ்

டெக்ஸ்டைல்ஸ்

நவநாகரீக ஆடைகள்
ரெடிமேட் உடைகள்
ஸ்கேர்ட், ப்ளொஸஸ்
ஷேர்ட் வகைகள்
திருமண சேலைகள்

முதலியவற்றைத் தெரிவு செய்
வதற்கு ஏற்ற இடம்.

QUEENS TEXTILES

24, Bazaar Street,
BATTICALOA.

ம தி னு ஸ்

மலிவான விலைகளில்
பொலிவான, ஆடைகளுக்கு

ம தி னு ஸ்

நவநாகரீக உடைகளில்
விரிவான தெரிவிற்கு

ம தி னு ஸ்

இன்றே விஜயம்
செய்யுங்கள்

MADINAS

18, Bazaar Street,
BATTICALOA.

வீட்டைக் கட்டியபின் - அதில் ஒரு
வாட்டர் பம்பு' பூட்டியபார்!!

இரண்டுமே கஷ்டம் என்கிறீர்களா?
இல்லை இல்லை இரண்டுமே இலகுவாகிவிடும்
எங்களிடம் தொடர்பு கொண்டால்.

—*—

- * உங்களுக்குத் தேவையான சகலவிதமான கட்டிட
சாமான்களையும், மிக நியாயமான விலையில் எங்
களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.
- * யானை மார்க் (மஸ்கினைட்) அஸ்பெஸ்டோஸ்
கூரைத்தகடுகளும் சாதாரண தகடுகளும் எங்
களிடம் கிடைக்கும்.
- * இரும்புச் சாமான்கள், சானிடரிவெயார், இத்தி
யாதி பொருட்களும் எம்மிடம் உண்டு.

—*—

வாட்டர் பம்பு வரிசையில் புதிய

'சென்ட்ரிகல் பம்பு'

நவீனமானது, சிக்கலற்றது, இலகுவானது மலிவானது.

உங்கள் வீட்டுப் பாவனைக்கும்
தோட்டத் தேவைகளுக்கும்

மிக உகந்தது சென்ட்ரிகல் வாட்டர் பம்புஸ்
சாதாரண மக்களும் வாங்கக்கூடிய விலையில் கிடைக்கும்
சிறந்த வாட்டர் பம்பு இதுவே.

- * எண்ணை போடுதல், மசை பேசுடுதல், பராமரிப்பு
கவனம் முதலிய எவ்வித பிரச்சினையும்ற்றது.
- * நீரினால் துருப்பிடித்தல், கறைபடிதல் முதலிய
எவ்வித தொந்தரவுமற்றது.
- * தானாகவே இயங்கி சரிசெய்யக்கூடிய 'ஷாப்ட்
பொருந்தியது.

மட்டுநகரின் ஏக விநியோகஸ்தர்கள்

மகேஸ்வரி ஸ்டோர்ஸ்

திருமலை வீதி, மட்டக்களப்பு.